

КАРОЛ ДИВАЙН ЗВЕРОУКРОТИТЕЛЯ

Превод от английски: Екатерина Георгиева, 1994

chitanka.info

ПЪРВА ГЛАВА

— И така — Харди хвърли цигарата и се отблъсна от циментовата стена, на която се бе облегал. — Какво се е случило?

Ейбрахам беше толкова отвратен от думите на главния организатор, че не отговори. Вместо това с гърлено ръмжене обърна гръб на своя мениджър и се запъти по мрачния коридор към тренировъчната зала. Имаше нужда от нещо, върху което да излее гнева си. Ала лицето на Харди му се струваше неподходящо. Може би най-добър за целта бе сто и петдесет килограмовият уред за коремни преси.

— Значи лоши новини, а? — попита Харди, като заситни след него. Пъргав като невестулка, той се беше издокарал в лъскав зелен габардинен костюм, лилава риза и вратовръзка в същия цвят. — Предупредих те, Мастърсън. Подписал си договор и няма накъде да мърдаш. Щом шефът нареди нещо, трябва да го изпълняваш!

— Ами ако откажа? — подхвърли Брам през рамо.

— А иска ли ти се отново да се върнеш в някое второстепенно дружество? В Националната лига по борба не обичат борците, които не се съобразяват с желанията на шефовете.

— Не давам и пет пари за Лигата! Да върви по дяволите!

— Не се гневи, Мастърсън. Внимавай да не направиш някоя глупост.

— Нима аз правя глупости? — Брам се спря в края на коридора, свали кожената лента, препасана около челото, и прокара ръка през дългата си до раменете коса. — Напротив, идеята да отнасям от залата жени на рамо, сякаш са чували с картофи, е най-тъпото нещо, което може да се измисли!

— Погледни на нещата от друга гледна точка. Мастърсън, тези момичета са актриси! На тях им се плаща, за да изпаднат в екстаз, докато ги изнасяш. Нима искаш да останат без работа? Освен това представлението страхотно се харесва на твоите почитатели.

— Напротив. Според мен не могат да го понесат! Миналата седмица във Филадельфия публиката едва не се разбунтува!

— О, това не влиза в сметката. Онази вечер беше първият ти мач с Грамадата, затова тълпата беше толкова възбудена. Освен това имаше достатъчно полицаи, които да я усмиряват. Пък и трябва да признаеш, че момичето вложи в ролята всичко от себе си — особено след като я занесе в гримьорната!

— Да не мислиш, че всичко това ми доставя удоволствие? Харди, проблемът не е в момичетата, а в самия смисъл на шоуто — нещо от рода на „Видях я, пожелах я, взех я“. Всъщност образът, който бих искал да представям на сцената, е съвсем друг.

— Но защо? Та ти си Звероукротителя! Най-лошият сред лошите! Според твоето амплоа би трябвало да получаваш всичко, което пожелаеш — било то мъж, жена или звяр.

— Я стига глупости, Харди! Единствената причина, поради която това тъпо представление ти харесва, е че покрай него печелиш популярност. А за теб тя означава и повече пари.

— Добре де, наистина се интересувам от парите. Както и ти, между другото. Неотдавна ми каза, че печалбите ти не са достатъчни и ми нареди да приемам всички предложени ангажименти. Миналата година бяхме на път триста и деветнадесет дни. Сега, след като са те приели в голямата борба, можеш сам да избираш ринга и партньорите, с които да се бориш. А ти си седнал да спориш за глупости! Повечето мъже биха дали мило и драго, за да бъдат на твое място!

— Аз не съм „повечето мъже“.

— Така е. Миналата седмица имаше мач с Грамадата, най-популярния борец в историята на света! Оценката на телевизията за твоя стил беше най-високата, която някой от Националната лига е получавал през последните две години. Нима искаш да съсипеш всичко? Просто не разбирам защо толкова се противиш на сценария. Все едно Супермен да заяви, че не иска повече да лети!

Брам обърна гръб на Харди и рязко отвори вратата на тренировъчната зала.

— Колко време остава до мача? — взе бинт, уви малко около кокалчетата на ръката си и заканително изглежда боксовата круша.

Харди сви рамене и запали цигара.

— Максимум петнадесет минути. Робота и Графа вече са на ринга.

Брам отиде до тежката круша, окачена в ъгъла, и започна да излива яда си в поредица от удари. В износената ѝ каучукова обвивка имаше малка цепнатина. Той се прицели точно в нея, като се надяваше крушата да се разпори под ударите му.

— Видя ли момичето, което трябва да изнесеш от ринга тази вечер? — попита Харди.

В залата се чуваха единствено тежките удари на юмруците по каучука.

— Знаеш ли поне коя е?

Брам изруга под носа си.

— Пета секция, трети ред откъм ринга, мястото точно до пътеката.

Цепнатината в каучука се разширяваше. Отдолу вече се виждаше материалът, с който бе напълнена крушата. При поредния удар се чу остър звук от раздиране. Пълнежът се разпиля. Брам рязко се обърна и разви бинта от ръката си. Все пак имаше някои неща, заради които си струваше да се бори.

— Къде е Таша? — попита, като грабна кърпата, която Харди му подаде.

Той дръпна от цигарата за последен път, хвърли угарката и я смачка на изтъркания килим.

— Мак я е вързал в гримьорната.

Брам спря да попива потта от голите си гърди.

— Искаш да кажеш, че я е оставил сама?

— Трябваше ми, за да свърши някои неща. Какво чак толкова е станало? Ти каза, че е безобидна като котенце.

— Котките, големи колкото нея, съвсем не са безобидни — Брам тръсна влажната си каса, залепнала на тила му и отново нагласи кожената лента. Вече бе облякъл сценичния си костюм — набедреник от леопардова кожа, наколенки и ботуши. — Тигрите не обичат да бъдат затваряни — особено Наташа. Можеш ли да си представиш какво би могло да направи едно разгневено двестакилограмово котенце?

В гримьорната тигрицата крачеше насам-натам, здраво привързана с верига, дълга метър и половина, краят на която беше

омотан около крака на закованата за пода пейка. Когато видя Брам, спря и изрева, като възмутено надигна огромната си глава.

— Тихо, скъпа — промълви Брам с нежен, почти влюбен глас и почеса меката раирана козина зад ушите и.

Тя протегна муцуна напред и доволно изръмжа.

Той се успокои. Тази вечер тигрицата беше в добро настроение — беше му простила бързо. Внимателно пъхна пръсти под нашийника и освободи усуканата верига, докато шепнеше ласкави думи в ухото ѝ.

— Бедната Таша! Навярно си се питала дали изобщо ще се върна при теб, нали?

Харди смачка с тока си наполовина изпушената цигара.

— Не ми се иска да прекъсвам идилията ви, обаче след две минути трябва да сте на ринга.

Брам уви веригата около дясната си ръка и се изправи. Наташа вдигна глава и напрегнато загледа към вратата, размахвайки опашка.

— Готови сме.

Глъчката на огромната тълпа оглушаваше ушите на Аманда Таркинтън, седнала сред море от хора наблъскани по пейките на Макникълъс арена в Денвър. Отвред се носеха викове, подсвирквания и ругатни, от които би се изчервил дори каруцар. Около нея всички бяха станали на крака и крещяха. Погледите им бяха приковани към ринга. Миризмата на пуканки се смесваше с изпаренията от телата на стотици възбудени хора.

Аманда поклати глава, приведе се над разтворения в скута и бележник и се запита колко ли още ще издържи.

— Какво, по дяволите, правиш? — една ръка с красив маникюр издърпа бележника ѝ. — Как можеш да мислиш за работа в такъв момент?

Хваната на местопрестъплението, тя си придаде разкаян вид.

— Съжалявам, Джули. Днес Богс ми възложи ново дело. Искях да запиша някои идеи по него, докато не съм ги забравила.

Джули Уилямс изпръхтя.

— Ти си безнадежден случай! Доведох те тук, за да си починеш от работата. Забрави поне за пет минути за делото и се изправи! Ще пропуснеш цялото зрелище!

Аманда погледна в посоката, в която сочеше яркочервеният нокът на възмутената Джули. В средата на платформата, издигаща се точно пред техните места, двама мускулести мъже се бяха вкопчили един в друг. Единият, известен като Робота, носеше прилепнали шорти, осеяни с множество капси. Противникът му — Графа — беше с каубойски ботуши и високо срязани джинси, които не оставяха никакъв простор на въображението.

— Не се засягай, Джули, обаче вече се наситих на зрелища. Готова съм да си тръгна веднага, щом кажеш.

Джули енергично поклати глава. Червеникавите ѝ къдрици се разпиляха по реверите на сакото като карнавални конфети.

— Шегуваш ли се? Всеки момент на арената ще излезе мъжът, когото чакам цяла вечер! Обещавам ти, ще останеш доволна!

Аманда вдигна очи нагоре. Знаеше, че е безполезно да спори с Джули, която от седмици непрестанно говореше за този миг. Тя напълно споделяше чувствата ѝ, ала по друга причина. Щом видеха Човека-Звяр или както там се наричаше, най-сетне щяха да се измъкнат от това идиотско така наречено „спортно събитие“ и да си идат у дома.

— Добре — въздъхна с досада. — Само още един номер. Докато не си тръгнем обаче, няма да ставам от мястото си. Някой може да ме познае.

— О, глупости! Тук ли? Освен това, дори на членовете на знаменитото семейство Таркинтън е позволено понякога да се забавляват!

— Спомняш ли си какви истории съчиниха вестниците за брат ми миналата година? А той само се беше появил на един обществен плаж!

— Забрави да споменеш, че безценният ти брат беше в компанията на пищна холивудска звезда с невъзможно изрязани бикини! Е, щом искаш, остани седнала. Аз обаче няма да си тръгна, докато не свърши следващият мач.

Аманда засенчи очите си с ръка от заслепяващата светлина на прожекторите. Те, както и силният шум наоколо, ѝ причиняваха ужасно главоболие. Няма що, Джули бе устроила чудесно посрещане на двадесет и осмия ѝ рожден ден!

Разтри слепоочията си и се облегна на седалката. За щастие този мач бе свършил. След като победителят напусна тепиха в стила на героите от Дивия Запад, всички прожектори блеснаха и насочиха вниманието на публиката към следващите двама съперници.

В залата загърмя тежък примитивен ритъм на там-там. Земята под краката ѝ затрепери. Над бученето на тълпата се понесоха гласове на тропически птици.

Арената потъна в тъмнина. Аманда хвърли поглед през рамо и леко се изправи, поразена от внезапната промяна в атмосферата около себе си. По гърба ѝ полази тръпка на вълнение. Изведнъж се почувства съвсем сама сред тъмнината, заобиколена от влажни високи дървета, над които бе надвиснало мрачно небе. Това беше смешно! Та тя се намираше на Макникълъс арена в центъра на Денвър, а не в тропическите джунгли на Бразилия! Отново обърна поглед напред, скръсти ръце на гърдите си и опита да се пребори с хипнотичното внушение. Ала стаеното дълбоко в нея вълнение се усилваше заедно с тътена на там-тамите.

Мракът бе прорязан от прожектори. Ритъмът ставаше все по-бърз и я омайваше като флейтата на змиеукротител. Тя протегна шия напред и проследи с поглед светлинния лъч. Кой ли щеше да се появи след тази импозантна интродукция?

Брам пристъпи в кръга, очертан от лъча на прожектора. Остана неподвижен в продължение на няколко мига, докато зениците му привикнат към заслепяващата светлина. Не можеше да види тълпата, ала чу добре познатата въздишка на изумление, изтръгнала се от хиляди гърла при неговата поява. Както и при вида на Таша. Леко подръпна веригата ѝ. Макар знакът да бе едва забележим, тя го усети и нададе страховит рев.

Тътенът на там-тамите се усили. Той пое в техния ритъм по пътеката към ринга като същински крал със своята кралица на джунглата. Таша играеше ролята си чудесно. Пристъпваше напред като ловец, преследващ плячката си. Мускулите ѝ се плъзгаха под гладката раирана козина.

Брам повдигна най-ниското от въжетата, опасващи ринга, и тя грациозно скочи на него. След това се опря с ръка на един от обтегателните винтове и сам прескочи въжената преграда. Лъчът на

прожектора освети тълпата. Всички бяха станали и се люлееха в такт с ритъма, изцяло погълнати от представлението.

Всички, освен една жена на първия ред!

Тя седеше на стола със стиснати колене и ръце, скръстени на гърдите. Русата ѝ коса бе прибрана на тила. Брам с учудване разпозна в нея Аманда Таркинтън, дъщерята на покойния сенатор Джон Бъртрам Таркинтън. Преди петнадесет години той бе убит по време на кампанията, която бе подел във Вашингтон в защита на гражданските права. Това го беше издигнало в очите на обществеността до ранга на светец-мъченик. Фамилията Таркинтън можеше да съперничи на клана Кенеди по своята популярност и обществено влияние. А също и по размерите на банковите си сметки.

Изглеждаше сякаш току-що излязла от ръководния център на компанията Ай Би Ем. Строгийт черен костюм ѝ стоеше като излян. От пръв поглед личеше, че не се забавлява ни най-малко. Брам се запита защо изобщо е дошла тук.

Той обиколи ринга заедно с Таша, като приемаше с вдигнат юмрук овациите на публиката. Сега можеше да я огледа по-добре. Осветената ѝ от прожекторите коса блестеше като злато. Дори през разделящите ги седем метра разстояние бе поразен от безупречната красота на гладкото ѝ като порцелан лице, загрозявано единствено от кисело стиснатите устни. Отегчената ѝ гримаса го раздражни. Добре познаваше жените от нейната категория, родени сред лукс и разкош. Тя не беше нищо повече от разглезена примадона.

Аманда не знаеше как да постъпи. Той се бе втренил в нея. Очите му блестяха като зелено стъкло, краищата на устните бяха извити в мрачна усмивка. Дългата черна коса, придържана назад от кожена лента, обрамчваше божествено красиво лице. Широката разголена гърд се стесняваше към слабините, около които беше увита леопардова кожа. Наколениките подчертаваха силните сухожилия на бедрата му.

Джули се бе оказала права. Той беше страхотен. Погледът му обаче я караше да се чувства неудобно. Придърпа по-плътно сакото на гърдите си и отмести очи встрани. Дори убийците, с които бе имала работа в Окръжната прокуратура, не я изпълваха с такова смущение.

— Ей, Аманда! — дръпна я Джули за ръката. — Какво ще кажеш за Звероукротителя? Не си ли струва човек да умре за него?

Нима тя, Аманда Таркинтън, известна със своя остър език и ум като бръснач, бе изгубила дар слово? Това беше невъзможно! Устата ѝ бе така пресъхнала, че не можеше да проговори.

— Аманда? Добре ли си?

— Да — дрезгаво промълви тя и се изправи на крака. Нямахте да позволите на онзи арогантен мъжага на ринга да я извади от равновесие!

— Е, какво е твоето мнение?

— Тигърът е много хубав. Можем ли вече да си тръгваме?

— Не те питам за тигъра, а за онзи красавец! Та ти дори не го погледна!

Аманда отново хвърли поглед към ринга. За щастие Звероукротителя вече не гледаше към нея. Очите му проблясваха от светлината на прожекторите, докато пристъпваше с тигъра в такт с там-тамите под бурните възгласи на тълпата. По високоговорителите гърмеше гласът на конференсието.

— Дами и господа, представяме ви... Страховития Укротител на всички зверове... Носител на наградата на Интерконтиненталния турнир на Националната лига по борба, победител в...

Тя обаче не чуваше шума, погълната от гледката пред себе си. Волевият му мъжествен нос вероятно бе чупен неведнъж. Това придаваше суров вид на красивото лице. Квадратната челюст би изглеждала твърде тежка за някой не толкова висок и мускулест мъж, но подходеше идеално на цялостния му вид. Аманда се ядоса на себе си заради неволното възхищение, с което оглеждаше неговите широки рамене и мощни бицепси.

Косата му беше прекалено дълга, а очите — твърде зелени. Навярно носеше контактни лещи. Дълбокият загар подсказваше, че прекарва доста време под ултравиолетовата лампа. Лъчите на прожектора хвърляха бронзови отблясъци по кожата му, под която всяко мускулче изпъкваше релефно. Вероятно беше натъпкан със стероиди.

— Представям ви Звероукротителя и неговата сибирска тигрица... На-а-а... та-а-а... ша-а-а!

Последните думи на конференсието бяха удавени от оглушителните викове на тълпата. Аманда трепна при вида на Звероукротителя, вдигнал нагоре юмрука си, около който бе увита веригата. Сякаш раздражена от рева на публиката, тигрицата приседна

на задни лапи и размаха предните във въздуха. Козината на корема ѝ беше гъста и бяла като най-фина австралийска вълна. Ала, макар животното да изглеждаше добре гледано, Аманда усети смътно угризение на съвестта. Видът на това великолепно създание, използвано в подобно долнопробно представление, я ужаси.

— Тигърът също ли ще участва в борбата?

Отговорът на Джули бе заглушен от внезапни пронизителни фанфари. Аманда се надигна на пръсти, за да види защо е целият този шум. Проекторите зашариха по арената и се спряха на новия борец, който се изкачваше по пътеката. Над публиката се издигна гора от размахани ръце, съпроводени от приветствени викове.

Загърнат в дълго лъскаво наметало на бели, червени и сини райета, той размаха каубойската си шапка към тълпата, която ръкопляскаше и тропаше с крака. Късо подстриганата му коса стърчеше нагоре. Зъбите проблеснаха на руменото лице, докато с величествен жест разгърна наметалото. Отдолу носеше сини сатенени колхоздачески шорти на големи бели звезди. Ботушите му хвърляха сребристи отблясъци. Беше огромен — дори по-висок и мускулист от Звероукротителя.

— Дами и господа — прогърмя гласът на конференсието. — Моля за вашето внимание...

Червенокосата глава на Джули кимна към гиганта.

— Какво мислиш за този тип?

— Знаеш, че си падам по подобни руси янки. Как е името му?

— Дарън Правдолюбеца.

— Моля? — Аманда не успя да се сдържи да не се разсмее.

— Да, Дарън Правдолюбеца — борецът за правда, защитникът на онеправданите!

„Дойдох, за да спася света“, запя гласът на Нелсън Еди по високоговорителите. Дарън сграбчи микрофона на конференсието и започна да отваря устата си в синхрон с думите на песента.

Аманда сама не знаеше защо това ѝ се вижда толкова ужасно смешно. До този момент пред очите ѝ се бе извървяла цяла тълпа борци с подобни странни имена и номера, които не бяха успели да предизвикат дори усмивка по лицето ѝ. А сега в гърдите ѝ напираше истински смях, от който в очите ѝ бликнаха сълзи. Изведнъж усети, че

цялото насъбрано в нея напрежение изчезва. Едва след минута успя да си поеме дъх.

— Е, най-сетне реши да се позабавляваш! — надвика Джули оглушителната музика.

Аманда изтри очите си, без да я е грижа за внимателно сложения грим.

— Предавам се! Това страхотно име наистина ме впечатли!

— Трябваше да се досетя, че патриотка като теб ще си падне по някой, който е загърнат в националното знаме. Аз обаче предпочитам високите, чернооки и красиви мъже — Джули постави ръце на сърцето си и драматично затрепка с мигли. — Звероукротителя е моят идол!

— Неговата външност напълно отговаря на името му. Изглежда истински злодей. Надявам се, че ще загуби!

— Няма. Дарън никога преди не се е борил срещу него.

— Какво общо има това с резултата на борбата?

Джули щракна с пръсти пред лицето на Аманда.

— Нима още не си се досетила? Дарън е добрият. Звероукротителя ще трябва да постигне победата си с измама, за да се убедят всички колко е лош. В края на мача той изпълнява страхотен номер, с който потвърждава имиджа си. Дарън трябва да загуби, за да се срещнат отново на мача на възмездието.

— Мач на възмездието ли?

— Да. Тези неща направо подлудяват феновете на борците. Тази вечер, след като загуби, Дарън ще се закълне да отмъсти. Следващата седмица двамата пак ще се борят в някой друг град. Тогава Звероукротителя ще загуби и на свой ред ще се зарече да търси отмъщение. Аманда, ако не те познавах толкова добре, щях да предположа, че наистина взимаш борбата в тези мачове на сериозно! — Джули изпитателно впери сините си очи в лицето на Аманда. — Нали не вярваш, че това са истински спортни състезания?

— А не е ли така?

— Никога не мога да разбера дали говориш сериозно, или се шегуваш. Лицето ти е непроницаемо като на играч на покер!

— Благодаря ти — с усмивка отвърна Аманда. — Това има своите предимства, особено в случаите, когато ответната страна повиква на разпит свидетел, който не фигурира в моя списък. Всъщност много добре зная, че всичко в тази зала е нагласено. Това,

което не разбирам обаче, е как можеш да изпитваш удоволствие да гледаш борбата, когато предварително знаеш изхода от нея.

— Професионалната борба не е истински спорт. Това е по-скоро шоу, представящо борбата между доброто и злото, даващо възможност на публиката да аплодира справедливите герои и да освирква лошите. Тези игри донякъде са олицетворение на съвременния морал.

Междувременно Дарън Правдолюбеца бе застанал в единия ъгъл на ринга и грижливо сгъваше наметалото си, докато конферансието продължаваше своята реч. Звероукротителя крачеше насам-натам в отсрещния край. Очите му проблясваха заплашително. Тигрицата бе изведена от арената.

Брам отново повтаряше началните си движения. Аманда Таркинтън бе нарушила обичайната му концентрация. Гордееше се с умението си да изнася представленията така, сякаш борбата е съвсем истинска. Затова внимателно обмисляше предварително всичките си ходове. Дарън бе тежък и със силно развита мускулатура. Малко борци можеха да го вдигнат във въздуха. Финалът, при който трябваше да го тръшне на тепиха, щеше да е особено труден.

Реферът се наведе, за да поправи едно от въжетата на ринга. Това бе уговореният знак. Брам нападна без предупреждение и просна Дарън на земята. Той падна театрално, като подскочи няколко пъти на специалната настилка, която омекотяваше ударите подобно на гимнастически батут. Тълпата мигновено бе увлечена в играта и започна да надава диви крясъци, окуражавайки Дарън.

Звероукротителя се хвърли със скок към него. В последната секунда противникът му се претърколи встрани и се изправи. Той падна по лице и зачака да го нападнат. След миг усети как лакътят на Дарън се врязва отзад в кръста му. Публиката изрева одобрително.

Вдигна глава и изкриви лице в болезнена гримаса, за да достави удоволствие на зрителите. През притворените си очи успя да зърне проблясващата златиста коса. Младата Таркинтън стоеше неподвижна като каменна статуя. Той рязко се извърна и обсипа лицето на нападателя си със серия юмручни удари. Дарън изглеждаше изненадан, но послушно падна назад според сценария. Брам се хвърли отгоре му.

— Извинявай, приятелче — прошепна в ухото му.

— Гледай това повече да не се повтаря!

Реферът преброи до две, след което Дарън скочи на крака. Брам се олюля пред него като пиян в очакване да го нападнат. Главата и раменете на неговия противник се врязаха в слънчевия му сплит. Болката дойде тъкмо навреме, за да го изтръгне от необичайната разсеяност. Докато отстъпваше с несигурни крачки, отново успя да зърне безизразното лице на Аманда Таркинтън. Какво ли й трябваше на тази жена, за да прояви поне сянка от вълнение? Може би кръв и разпилени човешки вътрешности?

Звероукротителя смръщи лице, докато Дарън го обсипваше с удари отляво и отдясно. Отново се престори на зашеметен, за да му даде възможност да се изкачи по въжетата на най-близкия от обтегателните винтове и да се приготви за скок. Публиката потръпна в очакване. Някои започнаха да скандират „Тръшни го!“ Това беше добър знак. Колкото повече хора от тълпата вземаха играта присърце, толкова по-добре.

Докато стоеше в очакване, отново огледа първия ред. Забеляза я лесно, защото устата ѝ бе широко отворена в прозявка.

Дарън скочи. Брам сви колене, за да поеме удара, изрева и се просна на тепиха. Русият мъжага се свлече отгоре му. Реферът дотича при тях и започна да брой. Звероукротителя изчака последния възможен миг, след което претърколи Дарън встрани и блъсна с лакът в лицето наведения над тях човек. Тълпата възмутено задюдюка. Оглушителните викове пробудиха първичните му инстинкти. Той се втурна напред като разярен бик, хвърли се върху противника си и склучи ръце около главата му в мощна хватка. Докато реферът се гърчеше от болки на тепиха с ръце, услужливо прикрили очите му, Брам смазваше противника си с поредица от удари, повечето от които не позволенни. Публиката изпадна във възторг.

Докато се въртеше около Дарън и се приготвяше да го вдигне над главата си, отново хвърли поглед към златистата коса на Аманда. Тя вдигна глава и очите им се срещнаха. В погледа ѝ се четеше неприкрито презрение.

Точно тогава в ума му се зароди една идея. Ужасна, фантастична, прекрасна идея!

ВТОРА ГЛАВА

Докато прехвърляше опасната мисъл в съзнанието си, Брам автоматично изпълняваше ходовете на борбата. Ритник. Пропуск. Изправяне и ляв финт. Удар с коляно. Накрая дойде ред на финалната хватка. Сграбчи здраво противника си и го вдигна на гръб. След това отскочи встрани и остави тялото на Дарън да се свлече на земята. Реферът се наведе над него и започна да брои.

Публиката крещеше на Дарън да стане, ала Звероукротителя го държеше здраво. Реферът вдигна ръка, за да обяви мача за приключен. Брам скочи на крака и размаха юмруци.

Обичаше рева на публиката. Освиркванията бяха силни, ала овациите ги заглушаваха. Докато оглеждаше местата на първия ред, по високоговорителите се разнесоха първите китарени акорди на „Нещо диво“ — неговата песен-лайтмотив. Аманда все още бе тук. Трябваше да го направи — сега или никога.

Тя видя как Звероукротителя прескача въжетата на ринга и се приземява пред нея с триумфално вдигнати ръце. Внезапно той отметна глава назад и нададе мощен възглас, след което я изгледа със самоуверена арогантност. Дори имаше наглостта да оближе устните си! Възмутена, тя го изгледа с ненавист и устоя на инстинктивния порив да се отдръпне назад. Никога през живота си не бе бягала от предизвикателствата. А намеренията на Звероукротителя бяха повече от ясни.

Безсрамният му поглед я разсъбличаше пред цялото множество. Дочуваше зад себе си кикот, придружен от намеци, че тя трябва да е избраницата.

— Аманда? — Джули я хвана за лакътя.

— Какво има? — Аманда никога не бе виждала лицето на приятелката ѝ да изразява такова безкрайно учудване. Червеникавите ѝ вежди се бяха извили нагоре като две питайки, а устата ѝ бе отворена, сякаш на раменете на Аманда току-що беше изникнала втора глава.

— Аманда?

— Да, чух те. Какво те безпокои?

— Та той те гледаше!

— О, за Бога, Джули! Това не означава нищо! — беше просто смешно Джули да ревнува! Що се отнасяше до нейното мнение, Звероукротителя беше абсолютен простак. Грабна чантичката си в едната ръка, а с другата хвана приятелката си под мишница. — Хайде да си тръгваме!

— О, не можем! По-точно ти не можеш. Не разбираш ли? Та той те избра!

— Кой ме е избрал?

Без да откъсва очи от Аманда, Брам се озова до нея с един скок. Тя се беше обърнала с гръб към него, след като пренебрежително бе махнала с ръка, и разговаряше с червенокосата жена до нея. Той сграбчи Аманда през кръста. Тя изпищя и изпусна чантичката си.

Усети обзелата я паника, почувства напрежението на слабите ѝ мускули и си припомни младата орлица, която някога, още като малък, бе уловил. Тя не можеше да лети, затова подтичваше по земята в опит да избяга от него всеки път, щом я доближаваше. Някой безсърдечен ловец бе прострелял крилото ѝ. След многочасово преследване найсетне се бе изморила. Тогава той я сграбчи, притисна я към гърдите си и я уви в палтото. Когато обаче я занесе в ранчото откри, че е умряла от страх...

След като се отърси от първоначалния шок, Аманда започна да се мята и да удря Звероукротителя с крака и ръце. Енергията ѝ го изуми. Разбира се, можеше лесно да се справи с нея — той тежеше над сто килограма, а тя едва ли достигаше и половината. Ала не бе така беззащитна като дивата птица и се съпротивяваше неистово. Точно затова я бе избрал.

Тя не го разочарова. Като проклинаше, изви тялото си назад и се опита да удари лицето му. Това го накара да се реши. Вдигна я високо над главата си, с бързо движение я преметна през рамо и се запъти към най-близкия изход.

— Пусни ме незабавно на земята! — изпищя Аманда.

Ноктите ѝ одраскаха гърба му. Навярно бяха съвсем изрязани, защото почти не му причиниха болка. Лявата му ръка беше обхванала здраво задната част на бедрата ѝ. С дясната приглади полата надолу. Беше ушита от най-фина коприна. Отново се запита какво я е довело

тук. Бившата му съпруга толкова мразеше неговата професия, че не бе дошла нито веднъж на някой от неговите мачове.

Аманда опита да се извие настрани, ала позицията не ѝ позволяваше да направи кой знае какво. Изпъна краката си колкото можеше по-назад и яростно го ритна в слабините. Обувките ѝ с остри върхове отскочиха от плоския му корем. Брам я премести по-високо на рамото си, след това свали със свободната си ръка обувките ѝ с остри токчета и ги хвърли. Ако тя успееше да докопа някоя от тях, щеше да му създаде неприятности.

Аманда забарабани с юмруци по гърба му, като пищеше така, че можеше да пробуди и умрелите. След това в отчаяние сграбчи задната част на неговия набедреник и се опита да го смъкне. Брам обаче продължи да крачи невъзмутимо по пътеката. Голотата щеше прекрасно да подхожда на неговия имидж на див неандерталец. Освен това, Харди и Националният съюз по борба най-сетне щяха да осъзнаят нелепостта на идеята си. Бе сигурен, че след като изнесе на гръб Аманда Таркинтън от арената, тя ще направи страхотен скандал.

Най-сетне достигна летящите врати на изхода. Навсякъде около него щракаха светкавиците на фотоапарати. Тълпата ревеше, ала вместо възмутени, възгласите бяха възторжени. Това го удиви. Той спря и огледа лицата на зрителите, за да разбере каква е причината за тяхната странна реакция. Публиката явно окуражаваше Аманда Таркинтън.

— Нашляпай го отзад, момиче!

— Укроти го!

Брам изруга и профуча през летящите врати на изхода, като остави задните части на Аманда да поемат удара на двете крила. Обзе го истински гняв. Щом тълпата крещеше така силно, значи представлението ѝ харесваше. В такъв случай несъмнено щеше да поиска да го вижда отново и отново.

Аманда, останала без дъх, отново усети земята под краката си. Тежко се облегна на близката стена и замръзна, прикована под яростния му поглед.

— Доволен ли си сега, Харди? — изрева той.

Този мъж с положителност не беше в ред! Тя се запромъква покрай стената в отчаян опит да избяга. Бяха сами в безкраен порутен

коридор, осветен от метални лампи, висящи от тавана. От миризмата на престоляла бира и цигарен дим ѝ се повдигаше.

Накрая се реши и се впусна да бяга. Краката ѝ в найлонови чорапи се подхлъзнаха по мръсния циментов под. Запъхтяна от усилието, Аманда едва се задържа на крака. Нямаше представа, нито пък се интересуваше какво иска от нея Звероукротителя. След смъртта на баща ѝ нейният живот бе заплашван от манияци и закоравели престъпници достатъчно често, за да знае, че е безполезно да се замисля над подобни въпроси.

— Хей, върни се обратно!

Зад нея се разнесоха тежки стъпки. Мощната му ръка притисна рамото ѝ. Тя замахна с лакът назад, извъртя се и успя да пробяга още няколко метра. За нещастие, докъдето стигаше погледът ѝ, по дългия коридор не се виждаше жива душа.

Извика за помощ, ала гласът ѝ се удави в далечния рев на тълпата. Той сграбчи сакото ѝ отзад. Аманда се дръпна с всичка сила и платът се разцепи. Отново успя да се изплъзне и отчаяно се втурва напред, ала след няколко мига Звероукротителя отново я настигна.

Като видя, че няма да успее да избяга, тя се обърна към него и опита да приложи някоя от техниките, които бе научила в курса по самозащита. Насочи към очите му ръцете си с извити напред пръсти. Той се изплъзна в последния миг и я сграбчи в мечешката си прегръдка. Притисна я към гърдите си и я повдигна така, че пръстите на краката ѝ едва докосваха пода. Аманда отчаяно зарита, ала Звероукротителя опря гърба ѝ в стената и тя се оказа приклещена между неговото тяло и студения цимент.

— Престани да се съпротивяваш! — изрева в ухото ѝ.

Аманда бе толкова ужасена, че не го чу. Излъчващият се от него мирис на мъжка пот и мощ я караше да се чувства като животинче, хванато в капан. Едната му ръка беше обгърнала раменете и главата ѝ, а другата притискаше ханша. Усети бедрата му, притиснати към нейните, и мъжествената изпъкналост над тях. Усещането бе влудяващо.

— Върви по дяволите! — изпищя истерично.

— Престани да се мяташ! Няма да ти направя нищо лошо.

Ала Аманда не му повярва. Обзета от паника, едва дишаща, направи отчаяно усилие да освободи ръцете си, притиснати между

неговото и нейното тяло.

— Стой мирно — настойчиво повтори Брам. — В момента си много изплашена и можеш да се нараниш. Щом се съвземеш, ще те пусна.

Въпреки обзелия я ужас, дълбокият му глас ѝ подейства невероятно успокояващо. Тя преглътна и се опита да мисли трезво. Той отново заговори с тих глас:

— Ще те освободя точно след минута. Ще отброим заедно последните двадесет секунди, за да имаш възможност да се успокоиш. След това можеш да си тръгнеш. Недей обаче да тичаш, защото си без обувки, а циментът е хлъзгав. Зная, че не ми вярваш напълно. Ако обаче се опиташ отново да ме нападнеш или да избягаш, ще те хвана и ще те държа, докато не се вразумиш. Ако ме послушаш, ще си спестиш доста неприятности. Разбра ли ме?

Аманда едва успя да помръдне главата си, все още притисната към гърдите му.

— Кажй нещо, за да се уверя, че е така.

Тя отвори уста, ала не успя да издаде нито звук. В гърлото ѝ сякаш бе заседнала огромна буца. Накрая, след като преглътна няколко пъти, дрезгаво промълви:

— Разбрах те.

— Добре — ръката му леко стисна китката ѝ, сякаш за да ѝ вдъхне увереност.

Аманда затвори очи и опита да се пребори с обзелия я нов пристъп на паника. Бе си припомнила как много отдавна, когато беше дванадесетгодишна, един от нейните бодигардове я бе приковал на пода в почти същото положение. Навсякъде около тях трещяха изстрели. Отново изпита някогашния ужас и влудяващото чувство за безпомощност.

Той продължаваше да ѝ говори с тих, дълбок и звучен глас. Аманда прехапа устни и опита да се съсредоточи. Спомените избледняха, изместени от реалното усещане на допира на мъжествената плът и мускули.

— Сега започвам да броя от двадесет до едно. Двадесет, деветнадесет...

След всяко следващо число натискът на тялото му отслабваше все повече. Тя отвори очи, без да промълви и дума, готова за всичко.

— Шестнадесет, петнадесет...

Поне засега Звероукротителя спазваше обещанието си. Гърбът на Аманда се отдели от стената. В нея се бореха страхът и надеждата. Ала не смееше да се довери на този мъж.

— Дванадесет, единадесет...

Той остави тялото ѝ да се плъзне надолу, докато стъпи здраво на земята. Тя вдигна глава нагоре, за да види изражението му. Ако ѝ се стореше, че съзира в него и сянка от заплахата, щеше да го блъсне назад с всичка сила и отново да опита късмета си.

— Девет, осем...

Гъстите му черни вежди бяха смръщени. Очите под тях бяха меки, жълто-зеленикави, със стаени в тях искрици. Това я обезпокои. Припомни си неговата саркастична усмивка на ринга.

— Шест, пет...

Той обгърна талията ѝ с ръце и отстъпи крачка назад, като отдели тялото си от нейното. Ритъмът на броенето се забави.

— Четири...

Аманда се напрегна, усетила промяната в тона му и мощта на неговите ръце. С едно по-силно движение той бе в състояние да я остави без дъх.

— Три...

Очите на Аманда, отразяващи нейните опасения, се спряха на устните му. От ума ѝ не излизаше яростта, с която той се бореше на ринга, независимо от предрешения резултат. Опита се да прецени дали би могла да го ритне в слабините.

— Две...

Ако го нападнеш първа, той бе в състояние да направи всичко. Стомахът ѝ болезнено се сви под докосването на ръцете му. Абсолютно всичко!

— Едно — в същия миг, в който изрече думата, ръцете му освободиха талията ѝ. Тя вдигна очи към лицето му в очакване да срещне неговия мек поглед. Ала изразът му се бе променил. Сега ирисите му бяха яркозелени като шлифован малахит. Аманда замръзна, също като кошута, заслепена от фаровете на изскочила пред нея кола.

Той сведе глава и докосна устните ѝ със своите. Целувката му я разтърси като електрически шок. Не бе в състояние да помръдне. Ако в действието му имаше и най-малка следа от агресия, щеше незабавно да

побегне. Усещането обаче бе толкова нежно и ласкаво, че Аманда неволно затвори очи, неспособна да повярва на сетивата си.

Палецът му помилва долната ѝ устна. В нея се надигна гореща вълна. Той се приближи и тя усети топлината, излъчваща се от него. Вдигна ръце, сякаш да се защити от онова, което не можеше да проумее. Дланите ѝ докоснаха неговите изпъкнали мускули. В гърлото ѝ се надигна тих стон. Той зарови пръсти в косите ѝ. Когато устните им отново се докоснаха, тя забрави къде се намира, тръпнеща от надигналото се в нея желание.

— Какво става тук, да го вземат мътните? — ненадейно изрева Харди зад тях.

Изненадан, Брам се откъсна от Аманда. Какво, по дяволите, се бе случило? Беше се възползвал от изплашената жена пред него, без дори да се замисли, в този мръсен коридор, осеян с фасове! А през това време в залата хиляди хора ревяха и беснееха като зли духове!

Той се съвзе и я огледа преценяващо, като се опита да успокои разтуптяното си сърце. Косата ѝ се беше изплъзнала от фибите и раменете ѝ бяха сякаш посипани със злато. Тя го погледна с отворена уста и изтощена се облегна на стената. Е, нали пожела да изтръгне от нея истинска човешка реакция? С положителност бе успял!

— За малко да стане беля — промълви Брам. — Благодаря ти, Харди.

Погледът на Аманда блуждаеше между двамата мъже. Ако не се бе появил нисичкият тип, сега навярно щеше да лежи на пода заедно със Звероукротителя! Въпреки всичко, което ѝ причини този негодник, тя го целуна! Докосна с трепереща ръка устните си и опита да успокои лудешкия си пулс.

Та този мъж беше просто едно голямо животно! Бе се опитал да я унижи още в мига, в който я бе пронизал с нахалния си поглед. Бе се отнесъл с нея, сякаш е негова играчка! Много хора бяха осъждани за несравнимо по-дребни провинения!

— Как посмя! — произнесе гневно и пристъпи към него с присвити очи. — Как посмя да ме вдигнеш и да ме метнеш на рамото си, сякаш съм телешки бут! Никой няма право да извършва насилие над друго човешко същество, и то пред стотици свидетели, чуваш ли? Никой!!!

— Права си — отвърна Брам, като хвърли многозначителен поглед към Харди. — Съжалявам.

— Съжаляваш ли? — избухна Аманда. Той дори не си бе направил труда да я погледне, докато произнасяше извинението си! Заби пръста си в средата на мощните му гърди. В гласа ѝ прозвуча безкрайно презрение. — Ти дори не знаеш какво означава тази дума!

Брам замръзна, засегнат от обидния ѝ тон. Очите ѝ изглеждаха невероятно виолетови в ярката светлина, лееща се от тавана. Гневът бе оцветил страните ѝ в розово, а устата — в пламтящо червено. Или може би това се дължеше на целувката им? Припомни си усещането на нейните устни под неговите и лекия стон, изплъзнал се от тях, когато ги бе докоснал.

Без съмнение Аманда също го бе пожелала. Той изпитателно огледа лицето ѝ, излъчващо безкрайно възмущение. Само преди няколко минути бе готова да му се отдаде! Справедливо бе и тя да поеме известен дял от отговорността за случилото се!

— Определението „насилие“ не отговаря съвсем на истината — забеляза Брам. — Забрави ли, че току-що ме целуна?

Аманда го удари през лицето. Той хвана ръката ѝ и я задържа здраво, сключил пръсти около тънката китка. Тя предизвикателно вдигна глава. Трябваше да се признае, че нейната гордост и смелост компенсираха липсата на физическа сила.

— Не смей отново да вдигаш ръка срещу мен — ледено произнесе Брам, като потисна гнева си.

— А ти не смей отново да ме докосваш!

— Сега сме квит — той я пусна и отстъпи назад, примирително вдигнал длани пред гърдите си.

— О, съвсем не! Преди да приключим със случая, ще трябва да обещаеш, че това никога повече няма да се повтори — нито с мен, нито с някой друг. Постъпката ти беше обидна, унизителна и...

— Дадено — нехайно я прекъсна Брам и се ухили. Знаеше, че усмивката му няма да ѝ хареса.

Аманда сякаш се вкамени. Той беше толкова самоуверен, така отвратително мъжествен! Неговото спокойствие пред бушуващата ѝ ярост я вбесяваше. Закле се да смачка самочувствието му, точно както той бе постъпил с нейното.

— Кой е отговорен за това представление? Вие ли? — обърна се към нисичкия мъж, чийто зелен костюм и лилава вратовръзка сякаш бяха измъкнати от гардероба на някой клоун.

— Не, мадам — Харди вдигна ръце нагоре. — Аз съм само мениджърът на Звероукротителя.

— Харди ще ти посочи човека, който ти трябва — добави Брам. — А сега, ще ме извините ли? Имам среща с една дама, която има навика да ръмжи сърдито, ако закъснея — и с предизвикателна походка мина покрай Аманда.

— Преди да изчезнете оттук — произнесе тя, като го хвана за ръката, — бих искала да ви съобщя нещо.

— Какво по-точно? — Той я изгледа от горе на долу.

— Смятам да ви подведа под съдебна отговорност — всъщност, за това ѝ липсваха достатъчно обвинения. Ала този негодник, приличен на планина от мускули, със сигурност не го знаеше. Пък и щеше да му е от полза да бъде излекуван със собственото си лекарство.

— Под отговорност ли? — невярващо повтори Брам, неспособен да сдържи усмивката си.

— Да! — изсъска тя.

— За какво? Да не би да съм обелил лака на някой от ноктите ти?

— За отвличане и насилие! — тя успя да изстреля с ледена физиономия набързо скалпените обвинения.

Той отметна глава назад и се разсмя. Тази жена бе не само склонна към преувеличение, но и не притежаваше никакво чувство за хумор!

— Ако исках да те отвлека и насиля, отдавна вече да сме извън града, а и ти щеше да ме молиш за още!

— Хайде, хайде, Мастърсън — намеси се Харди, като пристъпи между тях. — Сигурен съм, че дамата ще се съгласи да оттегли обвиненията си, ако ѝ предложиш обезщетение за причинената болка и страдания.

— За какво говориш? На нея всичко това страхотно ѝ хареса! — Брам намигна дяволито. — Нали, скъпа?

— Вие сте ненормален! — кипна Аманда. — Би трябвало да ви приберат!

— Госпожице, ще ви дам хиляда долара още сега, ако се съгласите да подпишете декларация, че няма да предявявате обвинения

— умолително каза Харди.

— Тъй като стана въпрос за пари — продължи тя, — смятам да заведа дело също така срещу Съюза по борба, Макникълъс арена и всички, които допускат подобен побъркан тип да си избира жертви сред публиката!

— Госпожице! — в гласа на мениджъра прозвуча отчаяние. — Мастърсън просто сбърка. Не трябваше да се насочва към вас. Съюзът е наел актриса, която да играе тази роля.

— Значи, вие оправдавате превръщането на жените в жертви, като им плащате?

— Не, защо? — размаха ръце Харди. — Това е просто част от представлението. Правим го за забавление на зрителите.

— Лично на мен не ми беше никак забавно! Дори ако онази чудовищна горила ме е сбъркала с някоя друга...

— Нямаше никаква грешка — прекъсна я Брам. — Избрах те нарочно. Бях сигурен, че ще се съпротивяваш много зрелищно.

— Моля? — процеди Аманда. — Как смееш, развратен звяр такъв!

— На вашите услуги, мадам — той подигравателно се поклони.

— Вижте, госпожице, Мастърсън не е искал да ви причини неприятности — намеси се Харди. — Всъщност самият той от месеци се опитва да изхвърли този номер от програмата. Може би по този начин е искал да...

— Млъкни, Харди! — Брам избута мениджъра встрани. — Това засяга само мен и нея.

В отсрещния край на коридора отекнаха забързани стъпки. Аманда се обърна и видя Джули, заедно с трима мъже от персонала, облечени в златисти сака, да тича към нея.

— Аманда! — извика приятелката ѝ. — Добре ли си?

— Да, Джули. Нищо ми няма.

— Бързо, Харди! — подхвърли Брам. — Съобщи тази реплика на вечерните издания! „Отвлечена и насилена жена заявява, че ѝ няма нищо!“

Аманда се обърна към него. Застанал с ръце, скръстени на гърдите, и разкрачени крака, той я гледаше така намръщено, сякаш виновната бе тя. Проклет нахалник! Как смееше да се държи така

арогантно и обидно, без да обръща внимание на нейния гняв и на безпокойството на Джули?

— Да не би да смятате, че се шегувам? — попита го.

— Откъде пък ти хрумна това?

Аманда повдигна вежди в студена гримаса. Всъщност идеята да накара да го арестуват може би не беше чак толкова лоша. Никога не бе срещала някой, на когото една нощ в ареста би се отразила по-добре.

— Ако смятате, че блъфирам с обвиненията, които ви отправих, лъжете се, господин Мастърсън, или както е истинското ви име!

— Ейбрахам Мастърсън — зелените му очи дяволито проблеснаха. — Харди, дай й визитната ми картичка.

— Шегуваш ли се? Брам, та тя смята да заведе дело срещу теб!

— Прави каквото ти казвам!

— Мастърсън, какво, по дяволите, си мислиш, че правиш? — възкликна Харди. — Тази жена говори сериозно!

— Аз също — Брам не откъсваше поглед от Аманда. — Извинявайте за забавянето, мадам. Понякога моят мениджър забравя кой подписва чековете му.

Заплашителният намек накара Харди да се подчини. Аманда предпазливо пое картичката от ръката му. Не можеше да си обясни защо я предизвиква по този начин. Може би беше сигурен, че тя блъфира. Което, разбира се, бе вярно. Поведението му несъмнено беше осъдително, ала Аманда нямаше нито време, нито желание да се занимава с него. От друга страна обаче, не можеше да го остави да се измъкне безнаказано.

— След като бяхте така любезен да ми дадете визитната си картичка, можете да получите моята — произнесе със свити устни. След това бръкна в чантичката си и подаде правоъгълното картонче на Харди. Той хвърли поглед към него и изстена.

— Брам, знаеш ли коя е тази жена?

— Аманда Таркинтън, дъщеря на известния покоен Джон Бъртрам Таркинтън.

Значи, все пак я беше познал! Тя демонстративно подаде ръка на Звероукротителя. Лицето ѝ се превърна в учтиво застинала маска.

— Аманда Таркинтън, ескуайър.

— На всичко отгоре е помощник-прокурор в Окръжната прокуратура в Денвър! — почти проплака Харди.

— Каква блестяща кариера! — отбеляза Мастърсън. — Навярно семейството ти се гордее с теб.

Думите му прозвучаха така, сякаш би трябвало да бъде тъкмо обратното. Аманда изпита желание да го удуши. Явно го бе подценявала. Той се оказа хитър противник. Ала тя имаше зад гърба си дългогодишен опит в словесните дуели, както в съдебната зала, така и извън нея. Нямаше да се остави да я победят толкова лесно.

— Навярно вашето семейство също се гордее с вас. Може би галено ви наричат Звяра?

— Не, обаче ти можеш да използваш това име, ако ти харесва.

Самоуверената му усмивка я раздразни още повече. Решена да му покаже, че не се бои от него, тя произнесе с изкуствена любезност:

— Приятно ми е да се запозная с вас, господин Мастърсън.

Вместо да стисне ръката ѝ, той се наведе и я целуна. Докосването на устните му до нейната кожа я накара да си припомни онази възбуждаща искра, припламнала между тях преди малко, която би желала за забрави.

— Удоволствието е изцяло мое, госпожице Таркинтън — произнесе Брам с дълбок поклон. — Или може би трябва да кажа „госпожо“?

Аманда потисна желанието да разтрие пламтящата кожа на ръката си.

— Предпочитам да се обръщат към мен с „госпожице“. Звучи много по-загадъчно, не смятате ли?

— Така е — зелените му очи я огледаха, без да пропускат и най-малката подробност. Тя със задоволство забеляза, че подигравателният израз изчезна от лицето му. — Аманда... Това име ви отива. Звучи старомодно и подхожда на истинска дама.

Тя едва не му благодари за комплимента. Трябваше да признае, че когато пожелае, е в състояние да бъде твърде чаровен. Вероятно обаче той просто отвличаше вниманието ѝ, преди да пусне поредната си стрела. Реши, че ще е най-добре рязко да смени темата.

— Бих желала да поговорим за вашия тигър.

— За Таша ли?

— Отношението ви към животното е ужасяващо! То заслужава по-добра съдба от тази да бъде развеждано по сцената като някое

дресирано куче. Би трябвало да се намира в някой зоопарк или...
Може би сред дивата природа.

— Таша не е първата тигрица, която излиза пред публика. Били ли сте някога на цирк, госпожице Таркинтън?

— Цирковите забавления поне са позволени от закона.

— Искате да кажете, че професионалната борба не е, така ли? — попита Брам с леден тон.

— Аманда, хайде да си вървим — намеси се Джули, като я хвана за ръката.

— Няма да си тръгна, докато не получа обяснение — тя смело издържа гневния му поглед. — Просто не мога да проумея как някой може да експлоатира подобно великолепно животно по такъв унизителен начин!

— Таша живее само заради тези представления! Ако не излиза на сцената, ще умре.

Аманда изпръхтя и вдигна очи нагоре. Трябваше да се досети, че този тип ще ѝ пробута подобно мелодраматично обяснение.

— И все пак си остава факт — продължи упорито, без да обръща внимание на Джули, която настоятелно я дърпаше за ръкава, — че вие експлоатирате това създание и се отнасяте с него зле. Ще трябва да информирам съответните компетентни органи.

— Заповядайте, те се намират точно пред вас — самоуверено заяви той, вбесявайки я още повече.

— Намирам поведението ви за възмутително! Не само се държите като горила, но и демонстрирате обидна мъжка арогантност!

Брам театрално постави ръка на сърцето си.

— Вашите думи ме нараняват, любезна госпожице!

Вътрешно Аманда кипеше от гняв. Преди да си тръгне оттук, щеше да се погрижи тази отвратителна самоуверена усмивка да изчезне от лицето му. Пристъпи напред, като намали максимално разстоянието между тях.

— Питам се, защо се правите на Тарзан?

Той я погледна изненадано, точно както бе очаквала.

— Какво искате да кажете?

Тя наклони глава на една страна и го огледа преценяващо.

— Предполагам, сте чували за Тарзан, нали?

— Всички са чували.

Аманда вдигна ръка и небрежно прокара пръста си надолу по широките му гърди, за да му покаже, че ни най-малко не се бои от него.

— Тарзан, човекът-маймуна... Между вас има много общи неща. И двамата носите животински кожи — постави дланта си на мускулестия му стомах, след това вдигна глава и се усмихна лъчезарно, макар вътрешно да трепереше от напрежение. Това бе най-огромният мъж, с когото някога беше имала работа. Ала Ейбрахам Мастърсън заслужаваше най-ужасната обида, която беше в състояние да измисли. Докато пръстите ѝ докосваха топлата му кожа, наблюдаваше неговия израз, който с всеки миг ставаше все по-напрегнат.

— И двамата сте силни... — продължи тя.

— Е, и?

— И много едри.

Откъм заобикалящите ги хора се разнесе изненадан шепот. С крайчеца на окото си Аманда забеляза Харди да изчезва някъде. Ала не даваше пет пари за всички тях. Онова, което желаше, бе да накаже Звероукротителя за дързостта му.

— Престани — процеди той през зъби.

— Ах, ти се изчервяваш! — възкликна тя и се усмихна още по-широко, за да покаже задоволството си.

— Да.

Честността му я порази. Вперила поглед в мощната му гръд, Аманда отстъпи назад. Не знаеше какво да отвърне. След всичко, което бе казала и направила, беше невъзможно да се извини, нито пък да признае поражението си.

— Аманда, мисля, че е по-добре да си тръгваме — промълви Джули, като я дръпна за ръката.

За да запази достойнството си, тя ѝ позволи да я поведе навън. Трябваше да признае, че противникът ѝ бе спечелил. Звероукротителя беше не само силен, но и интелигентен. Бе го подценила заради външния му вид. Ала това повече нямаше да се повтори!

Видя самото си, захвърлено на купчинка на мръсния под, и го вдигна. След това погледна към групичката мъже, събрани около Звероукротителя.

— Ще ви изпратя сметката за шивача — произнесе хладно.

— Разбира се, госпожице Таркинтън. Елате да ми я връчите лично. Нямам търпение да ви видя отново.

ТРЕТА ГЛАВА

— Чук-чук! Има ли тук някой гладен, който да иска обяд?

Аманда вдигна поглед към застаналата на вратата на офиса Джули, която държеше в ръцете си няколко картонени кутии. От тях се носеше аромат на китайска кухня. Наближаваше два часът. Тя хвърли на бюрото бележника, в който пишеше.

— Бог да те благослови, Джули! Как се досети, че не съм обядвала?

— А ти кога по време на работа си се сецала за обяд? — приятелката ѝ прескочи кашона с папки, оставен до вратата, и се промъкна между няколко купчини книги с кожени подвързии. — Реших, че след фиаското на Макникълъс арена преди две седмици е редно най-сетне да сключим примирие.

— Обядът ухае божествено! Благодаря ти! — Аманда разчисти място на бюрото си за храната.

— Защо си взела толкова много книги от юридическата библиотека? — Джули отвори една от кутиите и подаде на приятелката си чифт пръчици.

— След седмица ще привърша с тях — Аманда пъкна салфетката си под брадичката и сложи в устата си голяма скарита.

— И ще ги замениш с друга купчина!

— Нима ти ме упрекваш за това, госпожице младши съдружник?

— Във всеки случай трябва да отделяш малко време, за да се нахраниш! Аз поне никога не се лишавам от удоволствието да се наслаждавам на плодовете на труда си. Само ако можех да те накарам да разсъждаваш като мен! Напоследък не съм те виждала в нашия клуб по аеробик.

— Много е трудно да отидеш, където и да било при положение, че тълпа досадни драскачи висят по цял ден пред вратата ти! Видя ли последния брой на списание „Феймъс Пипъл“?

— О, не! Пак ли раздухват историята със Звероукротителя?

— Да, и то на цяла страница. Баща ми навярно се е обърнал в гроба! — Аманда остави храната и разтвори списанието, за да покаже на приятелката си добилата широка известност снимка, на която се виждаше в гръб, праметната на рамото на Брам Мастърсън. На всичко отгоре фотографията бе увеличена и поместена на две страници.

— Някой фотограф-любител е направил цяло състояние от тази вестникарска история. О, Аманда, толкова съжалявам! Ако имах представа каква каша ще се забърка, никога нямаше да те заведа на Макникълъс арена!

— Вината не е твоя, а негова — Аманда кимна към снимката. — Мастърсън започна всичко.

— Шефът казва ли нещо по повод на случката?

— Богс твърде ясно ми даде да разбере, че е невероятно възмутен. Наслушах се на реплики от сорта на „Нима си забравила, че тази година ще има избори?“ Знаеш колко мрази шумотевицата в пресата, особено ако има вероятност да се отрази зле на репутацията на областната прокуратура!

— Или на кмета.

— Точно така. Освен това ме отстрани от случая „Уолтърс“ — онзи с убийството. Заяви, че пресата е особено заинтересувана от него, затова моето име, станало твърде популярно напоследък, не бива да има нищо общо с този случай.

— Но ти си работила стотици часове над това дело!

— Не ми напомняй! — Аманда тропна с чашата си по масата. — Дори мислех да подам оставка! Ала какво щеше да промени това? Вложила съм твърде много време и усилия, за да заслужи професионалната си репутация. Не мога да си позволя тя да бъде съсипана от някакъв долнопробен, отвратителен... — ненадейно телефонът край лакътя ѝ иззвъня и я стресна. Тя неволно бутна чашата, чието съдържание заля цялото бюро.

— Госпожице Таркинтън? — долетя по интеркома гласът на секретарката ѝ.

Като ругаеше, Аманда бързо сграбчи бележника, оставен пред нея. Ала бе твърде късно. Тъмна локвичка кока-кола беше заляла края му и бързо се разпростираше по покритата със стъкло повърхност на бюрото. Тя мрачно въздъхна, хвърли съсипаните бележки в кошчето и натисна бутона на интеркома.

— Какво има, Валери?

— Един господин на име Ейбрахам Мастърсън иска да ви види. Казва, че е по личен въпрос.

Джули я изгледа с широко отворени очи.

— Говорим за вълка, а той бил в кошарата! Какво ли търси тук?

— Предполагах, че рано или късно ще се появи — промърмори Аманда и хвърли купчина салфетки върху кафявата локвичка. — Макар да не го очаквах толкова скоро. Макар решението ми да заведе дело срещу него да беше съвсем спонтанно, вчера подадох документите в съда. Бързо, помогни ми да почистим — след това натисна бутона на интеркома. — Каж ми да изчака.

Джули също започна да попива кока-колата.

— Защо изобщо се занимаваш с тази история? Доколкото си спомням, твърдеше, че не си струва да си губиш времето.

— Да, но промених намеренията си — Аманда хвърли в кошчето празната чаша и няколко мокри салфетки.

— Но защо, за Бога?

— Припомних си една мисъл, която някога баща ми обичаше да повтаря. Казваше, че негодниците са такива, каквито са, защото твърде много хора ги оставят да вършат каквото си искат. Не мога да позволя на Мастърсън да се отърве безнаказано след онова, което направи.

— Но ти спомена, че той е обещал да промени сценария на представлението!

— Очевидно е излъгал. Всъщност сега неговото шоу привлича повече публика от когато и да било! В края на мачовете на ринга се втурва цяла тълпа жени с фланелки, на които пише „Вземи ме!“ Това е отвратително!

— Да, обаче случаят и без това вече е придобил кошмарни размери. Едно съдебно дело само би влошило нещата още повече!

— Не вярвам да станат по-лоши — посочи списанието Аманда. — Освен това се безпокоя за тигъра. Не забелязах Мастърсън да полага особени грижи за него. Никое животно не може да бъде държано почти непрекъснато в клетка и да обикаля цялата страна, за да участва в подобни жалки спектакли!

— А имаш ли доказателства за негови прояви на лошо отношение към животното?

— Всъщност, не. Тъй като съм правителствен служител, не бих могла да проведа разследване чрез нашата прокуратура. Трябва да го направя като частно лице. Затова и заведох делото.

— Защо трябва да спазваш закона до последната буква? Ако искаш, ще наема частен детектив.

— Джули, битката с Мастърсън е моя, а не твоя. Благодаря ти за предложението, обаче не искам да те въвличам в тази история — Аманда попи последните остатъци от кока-кола на бюрото си и критично огледа кабинета. Както обикновено, беше ужасно неразтребен. Не я бе грижа за безразборно натъпканите книги по лавиците, нито за прерасналите висящи растения и преливащите кашони с папки. Ала все пак трябваше поне да освободи стол за неканения посетител. Отново се свърза по интеркома със секретарката си.

— Изчакай десет минути, Валери, след това го изпрати при мен.

— Аманда, моля те! Мисля, че разбирам мотивите ти да заведеш дело срещу този човек. Това обаче не означава, че трябва да се срещаш с него лично.

— Съвсем не е така. Искам да чуя какво има да ми каже — Аманда натъпка цяла купчина боклуци в кошчето и го скри зад фикуса край прозореца. — Би ли занесла остатъците от обяда ни в твоя кабинет? Ще те потърся там, когато се освободя.

— Аманда, не си ли спомняш какво се случи последния път, когато се видяхте с Мастърсън?

— Трябва да мине дълго време, преди да забравя — тя избърса ръцете си и се зае да подрежда книжата, нахвърляни на кантонерката зад бюрото ѝ.

— И въпреки това си решена да го приемеш?

— Разбира се. В никакъв случай не искам да си помисли, че се боя от него.

— Но...

— Би ли ми подала онези папки? — Аманда посочи огромната купчина, натрупана на стола пред бюрото ѝ.

— Ти си завела дело срещу този тип? Не би трябвало дори да го поздравяваш, какво остава да го приемаш в офиса си!

— Защо не? Той е гражданин, а аз — държавен служител. Просто нямам избор — задъхана затвори чекмеджето на бюрото си и

напъха под него кашона с папки.

— Знаеш, че не е така. Можеш да му кажеш, че не желаете да обсъждате случая или че се налага да отидеш на съвещание.

— Та аз дори не зная защо е тук! Може да е дошъл да се осведоми за здравето ми! Пък и, доколкото го познавам, ще остане да ме чака. А репортерите, които се навъртат наоколо, няма да пропуснат удобния случай — Аманда приглади полата си, отпусна се на стола и отвори най-горното чекмедже на бюрото. Само ако можеше да намери огледалцето си!

— Кажи му, че закъсняваш за разпит в градския затвор!

— Нима ме съветваш аз, служителката на закона, да излъжа? — за момент тя спря да рови из чекмеджето. Ключове, моливи, кламери... — Не се тревожи, Джули. Може да мислиш, че съм откачила, обаче наистина искам да чуя какво има да каже той по въпроса. Пък и какво би могъл да ми направи?

— Проблемът не е в това. Когато си ядосана и искаш да засегнеш някого, просто нямаш мярка! А Мастърсън не е човек, който би изтърпял подобно отношение. Поне изпрати за всеки случай да повикат полицаи.

— А може би е дошъл да ме помоли за прошка? Бих дала какво ли не, за да го видя в подобен момент!

— Не очаквайте чак толкова много от мен — внезапно прозвуча дълбок мъжки глас.

Аманда се изправи на стола и рязко затвори чекмеджето. Ейбрахам Мастърсън, облечен в безупречен морскосин костюм, прекрачи прага на офиса. Зад него, с безкрайно виновен вид, се показва секретарката.

— Съжалявам, госпожице Таркинтън, обаче господинът не желаете да чака!

— Не можех да чакам — поправи я Брам. — Неизвестността просто ме съсипваше. Питях се дали ще ме приемете, или не.

Класическото двуредно сако прилягаше идеално по раменете, на които много мъже биха завидели. Копринената вратовръзка подчертаваше контраста на морско синьото с гарваново черната коса и смарагдовозелените очи. Аманда трябваше да признае, че е изключително впечатляващ. Успя да се съвземе едва след като отброи пет твърде учестени удара на пулса си.

— Джули — успя да произнесе накрая, — би ли ни извинила?

Приятелката ѝ изсумтя недоволно, събра остатъците от обяда и безмълвно последва секретарката, като не пропусна да затръшне вратата след себе си.

— Джули ми е много добра приятелка. Може да ви се стори странно, ала тя е на мнение, че не би трябвало да ви отделям от времето си.

— Може би е права.

— Радвам се да ви видя отново, господин Мастърсън — сухо произнесе Аманда формалната фраза, като стана от стола. Ала дори изправена в цял ръст се почувства потисната от неговите огромни размери.

— И на мен, госпожице Таркинтън.

Тя потръпна от резкия тон, с който произнесе нейното име, при това, без да ѝ подаде ръка.

— Седнете, моля — подкани го делово, решена да запази достойнство. — Ще пиете ли чаша кафе или минерална вода?

— Не, благодаря.

Аманда остана права, след като той се настани на стола пред бюрото ѝ. Този път трябваше да задържи положението в свои ръце, без да позволи на гнева да я заслепи. Изглежда го преценяващо, докато трескаво обмисляше дали да направи първата крачка.

Косата му, пригладена назад, подчертаваше изсечените черти на лицето. Сакото му стоеше като изляно. Не се забелязваше и най-малка следа от подплънки. Или бе шито по поръчка, или размерите на Мастърсън идеално отговаряха на стандартите на конфекцията. Ала като имаше предвид огромната сума на годишния му доход, за която предварително се бе осведомила, бе склонна да предположи първото.

— С какво мога да ви бъда полезна?

Погледът, който ѝ отправи мъжът срещу нея, я накара да потръпне. Припомни си очите на тигъра — очи на хищник, за когото не си сигурен в кой момент ще скочи върху жертвата си.

— Искам да оттеглите обвиненията си срещу мен.

Аманда повдигна вежда.

— Едва вчера дадох указания на адвоката си да заведе дело. Изненадана съм, че вече сте уведомен за това.

— Бързината на моята реакция би трябвало да ви подсказе нещо. Няма да останете разочарована, ако приемете да уредим нашия спор лично и още сега.

— Оценявам откровеността ви, господин Мастърсън. Надявам се обаче и вие да оцените моята. Отговорът ми е „не“.

— Какво се надявате да спечелите, като ме изправите пред съда? Няма да постигнете нищо. Обвиненията ви са смешни. „Насилие и съзнателно упражняване на тормоз“!

— В такъв случай не разбирам защо се безпокоите — тя взе една папка от бюрото и я разтвори. — Освен ако няма и нещо друго...

— Като се има предвид известността на вашето семейство, медиите ще вдигнат още по-голям шум около случая, отколкото в момента. Навярно съзнавате, че това ще навреди на репутацията ви. Представете си само — „Областен прокурор се сражава срещу Звероукротителя“!

— В момента съм загрижена най-вече за условията на живот на вашия тигър. Как е той, господин Мастърсън?

— Не се опитвайте да отклоните темата. Адвокатите струват пари и вие добре го знаете. Аз не мога да си позволя да вляза в подобни разходи, нито пък да си губя времето със съдебни дела. Затова ви предлагам споразумение — той извади портфейла си, измъкна от него пачка банкноти и я размаха пред лицето ѝ. — Пет хиляди долара в брой. Ваши са, ако оттеглите обвиненията си още сега.

Аманда ахна.

— Това „да“ ли означава?

Наглостта на този мъж бе направо изумителна! Тя постави юмруците си на бюрото и се наведе напред.

— За кой, по дяволите, се мислите?

— Но... Какъв е проблемът? Нима парите ви се струват недостатъчни?

Аманда седна, за да прикрие треперенето на коленете си.

— Прекрасен блъф!

— Не, това не е блъф и аз съм съвсем сериозен — той постави банкнотите върху бюрото ѝ. — Е?

— Отговорът ми е „не“. Вашите пари изобщо не ме интересуват, господин Мастърсън!

— Наистина ли? — очевидно беше, че не ѝ вярва. — А дали десет хиляди долара биха ви накарали да промените мнението си?

— Не! — отсече тя. — И тъй като нямаме какво повече да си кажем, ако обичате, напуснете кабинета ми.

В продължение на няколко секунди Брам я гледа с присвити очи.

— Хайде, хайде, госпожице Таркинтън. Съдебното дело би било просто продължение на отдавнашните разногласия между вас и мен. Смятам, че един откровен разговор би ни спестил цял куп разноски за адвокати.

— Едва ли човек, който носи пет хиляди долара в джоба си, би се притеснявал от подобен проблем. Приятен ден, господин Мастърсън.

— Добре, щом не искате пари, тогава какво желаете?

— Това, към което винаги съм се стремяла. Справедливост! — тя се изправи с блестящи от гняв очи.

По устните му заигра усмивка.

— Не знаех, че срещу мен стои жена с принципи. Кажете ми, от колко време работите в Областната прокуратура?

— Нямам време за празни разговори. Секретарката ми ще ви покаже пътя към изхода.

— Ах, това май е намек да си вървя?

— Как се досетихте? — Аманда яростно изглежда ухилената му физиономия.

— Чувствам се, сякаш отново съм в гимназията и стоя срещу някоя намусена даскалица. С тази разлика, че — той срещна погледа ѝ и го задържа — вие сте много по-хубава от всички учителки, които съм имал.

Това бе много хитра уловка. Аманда обаче я избегна с привична лекота.

— Благодаря за комплимента. А сега довиждане, господин Мастърсън.

Брам се наведе напред.

— Спомняш ли си целувката ни, Аманда?

Тя го изгледа продължително с леденостуден поглед и наклонена на една страна глава, за да му покаже, че е прозряла неговия ход.

— Спомените са измамно нещо, уважаеми господине, при това рядко са обективни. Имала съм стотици случаи, при които свидетелите лесно са се разколебавали в показанията си. Пък и вие навярно сте се

досетили, че един портативен касетофон би свършил много по-добра работа — последният ѝ намек бе повече от ясен.

— Касетофон ли?

— Не очаквам от вас да ми кажете истината, ала все пак... Не носите ли в себе си звукозаписващо устройство?

По лицето му се изписа безкрайна изненада, после застина в безизразна неподвижност и той рязко се изправи на крака.

— Какъвто и отговор да ви дам, не бихте ми повярвали, нали?

Аманда също побърза да стане.

— Следващият път, когато ви обземе желание за разговори, свържете се с адвокатата ми — и решително натисна бутона за повикване на Валери.

— Не бързайте толкова. Все още нямам намерение да си тръгвам — той свали сакото и разхлаби вратовръзката си.

— Но... Какво правите? — изумена попита тя, когато го видя да разкопчава ризата.

— Смятам да докажа невинността си. Ще ви покажа, че по мен няма никакво записващо или подслушвателно устройство!

— Господин Мастърсън! — В гласа ѝ прозвуча паника. Торсът му можеше да съперничи с този на Шварценегер.

Брам измъкна ризата от панталоните и я разтвори. Отдолу се показва златистата кожа на разголената му гръд. Коланът на фланелените панталони подчертаваше тънкия му кръст. Елегантната вратовръзка бе изкривена на една страна. Ала, макар от изискаността на облеклото да не бе останала и следа, тялото му приличаше на оживяла скулптура от скъп мрамор.

— Ето, виж! — подкани я настойчиво, като разтвори още по-широко ризата.

— Виждам — едва успя да произнесе тя. Дробовете ѝ сякаш не можеха да поемат и глътка въздух. И то само защото на мъжа, застанал пред нея, внезапно му бе хрумнало да прави стриптийз! Безсилно се отпусна на стола.

Той подозрително вдигна вежди.

— По израза на лицето ти личи, че не си убедена — с бързи движения издърпа вратовръзката от възела, захвърли ризата встрани и обърна голия си гръб към Аманда. — Сега доволна ли си?

Как бе възможно подобни широки мускулести рамене да преминават в толкова тънка талия? Изкушена от желанието да се пресегне и да го докосне, Аманда здраво стисна облегалките на стола.

— Моля ви, облечете ризата си, господин Мастърсън — нареди рязко.

— Няма да го направя, преди да съм те убедил, че казвам истината.

— Вече съм напълно убедена в това.

Той се обърна и впи поглед в лицето ѝ. Ала навярно не бе открил в него онова, което очакваше, защото внезапно обхвана със силните си пръсти брадичката ѝ. Палецът я помилва по бузата толкова нежно, че в първия момент Аманда не разбра какви са неговите намерения. Ала бързо се опомни при вида на предизвикателния блясък в очите му.

— Ти би искала в твоите очи да бъде най-лошият, нали?

Внезапно вратата на кабинета се отвори.

— Позвънихте, госпожице Таркинтън... О, Божичко! Извинете ме!

Аманда припряно отблъсна ръката на Мастърсън.

— Валери! — възкликна задъхано, като опитваше да се освободи от силната ръка, която ѝ помогна да стане от стола. — Ситуацията съвсем не е такава, каквато изглежда!

— Напротив, Валери! — като се усмихваше иронично, той привлече Аманда към себе си. — Точно такава е. А сега ни остави сами.

Секретарката, чиито очи бяха разширени от изненада, незабавно изчезна зад вратата.

— Валери, почакай! — Аманда блъсна с лакът Мастърсън. Ала сякаш се удари в тухлена стена. Изгуби равновесие, залитна и щеше да падне, ако той не я бе задържал.

— Грациозна си като лебед!

— Махни ръцете си от мен!

— Само се опитвах да ти помогна.

Неговият добродушен тон още повече разпали надигналата се в нея ярост и смущение. Ръцете му, които продължаваха да обгръщат талията ѝ, я караха да губи самообладание. Отблизо кожата му ухаеше на сапун и мъжественост. Макар да вдъхна дълбоко, не усети никаква следа от афършейв. С лудо разтуптяно сърце се взря в него. Знаеше,

че физическата съпротива срещу този мъж е безсмислена. Той я караше да се чувства крехка и беззащитна и — по дяволите! — краката ѝ се подкосяваха!

Дори на токчетата едва достигаше до неговата брадичка. По челюстта му имаше сянка от едва набола брада. Устните му бяха извити в лека асиметрична усмивка, разкриваща равни бели зъби. Тялото ѝ бе разтърсено от тръпка, която нямаше нищо общо със страха.

— Колко си висок? — попита го раздражено.

— Два метра. А ти?

— Един и седемдесет...

— Мислех, че си по-ниска. Имаш много крехко телосложение.

— Не мърдай! — изведнъж през вратата се втурна някакъв мъж и насочи пистолета си към Мастърсън. — Пусни дамата и сложи ръцете си зад тила!

Брам се засмя.

— Кой е този? Навярно е от отряда за „опазване на морала“?

— Предай се! Полиция! — в кабинета нахълта втори мъж в цивилни дрехи, също с извадено оръжие.

Аманда прехапа устни. Явно Валери бе повикала охраната, вероятно по настояване на Джули.

— Това наистина са полицаи. Съветвам ви да направите както ви нареждат.

— Благодаря за юридическата консултация! — Брам вдигна ръце.

— А вие, момчета, няма защо да крещите — обърна се към полицаите, които го избутаха до стената.

Аманда неловко наблюдаваше сцената. Несъмнено Мастърсън бе виновен заради своята прекалена самоувереност. Ала нейната съвест също не бе съвсем чиста. Нима не се беше съгласила да го приеме, и то подтиквана не само от чувството си за справедливост? Смутено отвърна очи от Брам, докато единият от полицаите го претърсваше за оръжие.

— Ей, наистина ли е необходимо да правите това? Дамата и аз просто разговаряхме. Кажи им, Аманда!

Тя хвърли поглед към разкрачените му крака в морскосини панталони, широкия гол гръб и пригладената черна коса. Изведнъж усети към този мъж някакво странно и опасно влечение, което се побоя

да признае дори пред себе си. Недопустимо бе да изпитва подобни чувства тъкмо към него! Като преглътна с усилие, произнесе:

— Срещу господин Ейбрахам Мастърсън съм завела дело, което няма нищо общо със служебните ми ангажменти в този офис. И както виждате, той дойде, за да ми досажда, поради което може да му бъде предявено обвинение за непристойно поведение.

Брам рязко се извърна.

— Какво, по дяволите...

Изразът на лицето му я накара да потръпне. Цветът на очите му бе станал стоманеносив от емоциите, отразяващи се в тях. Те излъчваха несдържан гняв.

Полицайте светкавично се хвърлиха към него. Дълбокият му стон прониза съвестта на Аманда. Ала тя овладя глупавото си треперене и вдигна захвърлените на пода дрехи. Те излъчваха характерния за него мирис на сапун и свежест.

— Ето ризата и самото ви.

Един от полицайте пъкна оръжието си в кобура и щракна белезниците около китките на Брам, преди той да поеме купчината дрехи. Другият го бутна напред.

— Чухте какво каза дамата, господине. Арестуван сте. Имате правото да не отговаряте на зададените ви въпроси...

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Аманда се протегна, изпъна ръце над главата си и въздъхна. През прозореца на офиса виждаше как залязващото слънце хвърля оранжеви отблясъци в здрачаващото се небе. Със съжаление откъсна поглед от красивата картина и отново се зае с работата, която я чакаше на бюрото.

Когато отново вдигна глава от купчините книжа, бяха отлетели повече от шест часа. Разбира се, утре бе събота — денят, в който обикновено почиваше. Ала през този уикенд трябваше да присъства на двудневен образователен семинар. Това означаваше, че ще е свободна единствено в неделя вечерта.

Стомахът ѝ се сви, като ѝ напомни, че е пропуснала вечерята. Аманда се откъсна от размислите и погледна часовника си. Беше девет без петнадесет. Ако не тръгнеше веднага към дома си, утре щеше да е абсолютно неработоспособна. Бързо нахвърля в куфарчето си купчината папки, върху които работеше. Мислите ѝ се насочиха към предстоящата вечеря и задължителната гимнастика. Трябваше да отдели повече време за велотренажора. Освен това от седмици не бе спала достатъчно.

Взе последната папка от купчината и с усилие потисна импулса да я разтвори отново. Вече бе прочела съдържанието ѝ поне десет пъти. В нея се съдържаха копия от полицейските доклади и документацията по заведеното от нея дело. А също и стенограмите от разпитите на Мастърсън, както и резултатите от разследването на частния детектив, нает от нейния адвокат. Имаше и цял куп снимки.

В главата ѝ нахлуха неканени образи. Пред очите ѝ изникна Ейбрахам Мастърсън в леопардова кожа, с черна пантера на раменете му. Припомни си и ефектните фотографии от челните страници на множество вестници. В папката се съдържаха дори черно-белите снимки, направени в полицията след ареста му.

Сякаш всичко се бе случило вчера, а не преди няколко седмици. Мирисът му като че ли още витаеше в кабинета, независимо от

огромните количества лизол, които бе употребила, за да го заличи. Просто не можеше да прогони този мъж от съзнанието си.

Аманда запрелиства папката. Очите ѝ се спряха на голяма изрезка от вестник. На черно-бялата снимка чертите на Мастърсън се открояваха още по-изразително. Заглавието отпреди седмица гласеше: „Звероукротителя срещу Таркинтън“.

Шумът, който се беше вдигнал около подробностите по предстоящото дело, още не бе започнал дори да стихва. За щастие, репутацията ѝ в областната прокуратура беше безупречна. Отдавна бе известна пословичната последователност, с която Аманда защитаваше гражданските права. Много хора подкрепиха решението ѝ, като отбелязаха, че тя просто отстоява принципите, в които вярва. Майка ѝ само мимоходом бе засегнала деликатната тема, намеквайки, че има и подобри начини една Таркинтън да се бори за спечелването на привърженици за каузата си. Вътрешно Аманда бе съгласна с нея. И все пак двубоят ѝ с Мастърсън не бе напразен. Заради предстоящото дело Националната лига по борба бе принудена временно да го отстрани от редовете си. Той вече не излизаше на ринга.

Струваше ли си обаче само заради това тя да излага на риск своята кариера? И защо изобщо се занимаваше с този мъж? Какво в него я бе предизвикало толкова силно, та желаше с цялата си душа да му даде подобаващ урок?

Аманда въздъхна. За нещастие бе принудена да признае, че той има и добри качества. Днес бе получила доклада на частния детектив, нает с проучването на Мастърсън. Тъй като въпросът за тигрицата Наташа я безпокоеше най-силно, първо бе прочела раздела, отнасящ се за животните на Звероукротителя. Според детектива Мастърсън имаше няколко лъва, които освен Таша се включваха последователно в неговите представления, за да не пътуват непрекъснато с него из страната. Собствеността му върху животните беше узаконена по всички правила. Освен това притежаваше още няколко екзотични създания, сред които ягуар, два кугуара и един леопард. Тяхното отглеждане бе напълно съобразено с изискванията и наредбите на федералните власти. Животните живееха в неговото ранчо край Баудър.

Изненада я фактът, че няма криминално досие. Освен това се оказа, че е следвал в университета във Феървю и членува в нейната

политическа партия.

На осемнадесет години бе спечелил университетското първенство по ръग्би. През втората година на следването бе счупил коляното си. Година по-късно бе напуснал университета поради слаб успех, макар тестовете му да показваха висока интелигентност.

Следваха две години на пълна неизвестност. После следите му отново се появяваха в Колорадо. Оттогава датираше началото на кариерата му като професионален борец. Досега Аманда не беше подозирала, че и в борбата съществува йерархия. Мастърсън, започнал да се бори преди десет години в третостепенен местен клуб, бе работил дълго и усилено, за да извоюва сегашното си положение.

Мачовете на Националната лига по борба се предаваха редовно по телевизията в цялата страна и пълнеха цели стадиони с олимпийски размери. А Звероукротителя беше една от суперзвездите на Лигата. Не бе чудно, че снимката му заема първите страници на почти всички вестници.

Аманда въздъхна и затвори папката. Макар Мастърсън да бе арогантен и самонадеян тип, това не означаваше непременно, че е закоравял престъпник. А и вече беше изгубила достатъчно време и пари заради него.

И все пак само при мисълта как този мъж я бе унизил пред погледа на многохилядната тълпа кръвта ѝ отново кипна. Никой нямаше право да се отнася по подобен начин с човешко същество! Баща ѝ бе дал живота си за каузата в защита на гражданските права — тя бе длъжна да следва неговия пример.

Мастърсън трябваше да бъде спрян веднъж завинаги. След случилото се в нейния офис не можеше и да става дума за споразумение с него. А и не би могла да рискува отново да разговаря с него. Следващият път този ужасен тип навярно щеше да си свали панталоните!

При тази мисъл Аманда изведнъж замръзна. Вече знаеше как изглежда той без панталони. Леопардовата кожа не прикриваше кой знае колко...

Тя потръпна и хвърли папката на бюрото. След това облече розовото ленено сако на костюма си, взе куфарчето, изгаси лампите и бързо закрачи покрай празните стаи по коридора.

Докато чакаше асансьора, в главата ѝ се завъртя някаква стара мелодия от шейсетте. Без да иска, я затананика, докато накрая осъзна, че това е музиката от филма „Нещо диво“.

Вратите на асансьора се отвориха. Аманда натисна копчето за партера. Когато слезе долу, подаде глава през вратата и повика:

— Том?

— Ей сега идвам.

След седем вечерта служителките по правило бяха придружавани до паркинга от охраната. Пък и не ѝ се искаше да се сражава сама с някой особено усърден репортер, дебнец край нейната кола.

Том се появи иззад ъгъла. Лицето му с посивели бакенбарди и рунтави вежди бе разтегнато в усмивка. На униформата му в цвят какви бе препасан широк колан, на който бяха окачени фенерче, палка, радиостанция и пистолет в кобур.

— Девет часа е. Движите се точно по разписание, госпожице Таркинтън. Искате ли да взема куфарчето ви?

Познатият въпрос винаги предизвикваше усмивка на устните на Аманда. Том имаше строго установени старомодни възгледи по въпроса за кавалерското отношение на мъжете към жените.

— Благодаря — отвърна любезно и му подаде куфарчето.

— Тази вечер е доста тежко — той задържа входната врата и я пропусна да мине пред него. — Не бива да взимате толкова много работа за вкъщи.

— Не е повече от обикновено. Как е съпругата ти? — тя извади ключовете от чантичката си. Заедно извървяха двадесетината крачки до самотния син кадилак, паркиран край циментовата стена.

— О, Милдред се чувства чудесно — Том взе ключовете от нея, отвори багажника и внимателно постави куфарчето вътре. Внезапно обаче подскочи при оглушителния трясък, който процепи нощната тишина.

Аманда рязко се обърна.

— Какво беше това? Приличаше на изстрел!

— Ако не греша, звукът дойде откъм улицата — Том наклони глава и се вслуша внимателно. — А може някой да е форсирал колата си. Все лак, по-добре да проверя — бързо затвори капака на багажника и ѝ подаде ключовете. — Желая ви приятна почивка.

— Благодаря, и се пази.

Тя го наблюдаваше как се отдалечава към изхода на паркинга. Прекрасно съзнаваше, че с думите си просто бе искал да я успокои. Много по-вероятно беше звукът да е от изстрел, особено в този късен час. Тази мисъл я накара да потръпне. Как мразеше оръжията!

— Том? — повика след малко. — Наред ли е всичко?

Ала не получи никакъв отговор. Аманда потисна опасенията и си наложи да се успокои. Навярно пазачът просто не я бе чул. Отключи вратата на автомобила и седна зад волана.

Изведнъж от задната седалка се разнесе гърлено ръмжене. Изплашена до смърт, тя светкавично изскочи от колата и затръшва вратата. През задното стъкло видя на седалката да се надига огромно тъмно оранжево кълбо на черни ивици. От него се отдели дълга опашка и започна да се размахва насам-натам.

Аманда ахна. Това бе невъзможно!

От неизвестно защо отворения заден прозорец се подаде огромна космата глава с бели мустаци и любопитно я изгледа.

— Красива е, нали?

Тя рязко се обърна. На бетонната стена зад нея се бе облегал самият Ейбрахам Мастърсън. Дългите му крака, обути в джинси, бяха небрежно кръстосани. През разкопчаното джинсово яке се виждаше бяла фланелка. Дългата до раменете му коса обрамчваше добре познатото лице, което в сумрака изглеждаше също толкова заплашително и непредсказуемо като муцуната на тигъра.

Кръвта нахлу в главата на Аманда. С изумление осъзна, че частица от съзнанието ѝ бе очаквала, дори тайно се бе надявала той да се появи пред нея така ненадейно.

— Нарушавате съдебната забрана да се доближавате до мен — произнесе рязко тя.

— В такъв случай защо не заведеш още едно дело?

Вбесена от усмивката му, тя бързо възвърна самообладанието си.

— Ще повикам полицията!

— Не мисля, че на Таша затворът ще се хареса повече, отколкото на мен.

Аманда изгледа тигрицата. Последното нещо, което желаше, бе да причини неприятности на животното.

— Ако я изведете незабавно от колата ми, ще забравя за вашия малък сюрприз.

— Аз пък имам по-добра идея — Брам се отблъсна от стената и тръгна към нея. Тя бързо отстъпи назад, като внимаваше пътят ѝ към изхода да е свободен. Накрая той спря и я изгледа с присвити очи.

— Не мога да повярвам, че самонадеяната госпожица Таркинтън показва признаци на човешка емоция! Ти си изплашена!

— Не, господин Мастърсън. Просто съм предпазлива. Последният път, когато се видяхме, не се разделихме в най-добри отношения. Как мога да бъда сигурна, че не сте дошли, за да си отмъстите?

— Тази мисъл наистина ми е минавала през ума — призна той.

— Затова ли доведохте тигрицата?

— О, стига глупости! Таша не би причинила зло дори на муха! Нито пък аз, ако това те интересува.

— Аз пък имам други впечатления.

— Вярно, когато се срещнахме за първи път, се държах като неандерталец. Ще приемеш ли моите извинения за тогавашното ми дивашко поведение?

— Не смятате ли, че е малко късно да се извинявате?

— Помислих си, че ще кажеш тъкмо това. Затова ти давам думата си, че ще се държа като съвършен джентълмен, когато заедно обикаляме из моето ранчо. Бих искал да ти покажа защо наистина не мога да си позволя да се ангажирам с това дело.

Брам млъкна и зачака отговора ѝ. Ала в погледа, с който я измерваше, нямаше нищо джентълменско. Очите му излъчваха подозрителен блясък. Под привидно отпуснатата поза и небрежно произнесените реплики се криеше опасен и решителен мъж.

— Позволете ми да ви напомня, господин Мастърсън, че вече сме разговаряли по този въпрос. Зная какво се опитвате да постигнете. Моят отговор обаче остава непроменен. Няма да оттегля обвиненията си срещу вас.

— Казвам се Брам. Като се има предвид отдавнашното ни познанство смятам, че можем да се обръщаме един към друг с малките си имена.

— Познанството ни съвсем не е на приятелска основа. Веднъж вече бяхте арестуван за непристойно поведение в мое присъствие. Предполагам, че вторият път присъдата няма да бъде толкова

снизходителна. Изведете незабавно животното от колата ми, иначе наистина ще повикам полиция!

— А тя се казва Наташа. Таша, поздрави госпожицата! — той направи знак с ръка. Тигрицата нададе рев, който накара Аманда да потръпне. Както обикновено, Мастърсън отново беше в по-изгодна позиция. Ала тя бе твърде добър адвокат, за да му позволи да я запази.

— Изглежда сте останали с погрешното впечатление, че целият този цирк ми е много забавен. Аз обаче съм работила цял ден, изморена съм и искам да се прибера у дома. Още повече, в съдебната заповед се казва, че не трябва да се приближавате до мен на по-малко от петнадесет метра.

Той отстъпи назад няколко крачки и се усмихна предизвикателно.

— Това разстояние достатъчно ли е?

— Забравихте нещо. — Аманда посочи към колата.

— Таша ли имаш предвид? И тя ли е прекалено близо до прелестната ти особа? Или може би това е покана да се приближа?

— Наистина ли искате да повикам полицията? Толкова ли ви хареса затворът?

— Вече ти казах — хареса ми толкова, колкото и на Таша.

— Тогава защо правите всичко това?

— За да те накарам да дойдеш и да се запознаеш с моите животни.

Притисната от казаните като че ли на шега думи, Аманда се поколеба. Никога в живота си не бе се доближавала до тигър или лъв. Какво ли щеше да е усещането, ако прокара пръсти по козината му? При тази мисъл потръпна ужасена.

— Значи имате и още питомци? — попита наивно, за да не издаде добрата си осведоменост за личния му живот.

— Цяла менажерия!

— Надявам се, че останалите животни в нея са от стъкло!

Той се засмя.

— Имаш остър ум, госпожице Таркинтън. Искрено ти се възхищавам за това качество.

Аманда не хареса начина, по който забележката му поласка самочувствието ѝ. Не биваше да допуска да бъде очарована от този

мъж! Решително се завъртя и тръгна към асансьора. Ала той я последва.

— Къде отиваме?

— Вие можете да останете тук. Аз отивам да повикам пазача.

— Не си прави труда. Той не е там.

Тя го измери с поглед от горе на долу. Откъде ли се вземаше неговата самоуверен?

— Как можеш да бъдеш сигурен?

Мастърсън бръкна в джоба си и извади оттам няколко ракети за фойерверки!

— В момента той е зает да проверява подозрителните шумове, които се разнасят около гаража.

— Имате ли представа как ни изплашихте с тези играчки? Том и аз помислихме, че някой стреля!

— Трябваше да те видя насаме — сви рамене Брам. — Ракетите бяха най-обикновен трик за отвличане на вниманието.

— Много умно! Писна ми от вашите пубертетски шеги!

— Това все пак ме издига над равнището на неандерталския интелект, не смяташ ли, Манди?

— Името ми е Аманда. Единствено баща ми ме наричаше Манди, докато беше жив. А за вас съм госпожица Таркинтън! — ядно отсече тя. — Вече наистина ще повикам полицията!

— Надявам се, че не възнамеряваш да направиш това по телефона в колата ти. Таша вече реши, че е много вкусен.

Аманда се извърна към него със свити юмруци.

— Нима сте й позволили да изяде телефона ми?

— Тигрите ядат почти всичко.

— Да, но не и оптични кабели!

— Ще прецениш сама, когато влезеш в колата си — той посочи към кадилака. — Хайде, достави ми това удоволствие!

— Мисля, че ще мина и без подобни силни усещания — тя отново се запъти към асансьора. — Във фойето също има телефон.

— Да, обаче, когато позвъниш на ченгетата — забеляза Брам, — ние с Таша вече отдавна ще сме далеч оттук.

— Още по-добре! Това решава основния ми проблем — Аманда натисна копчето за повикване. Вратите на асансьора мигновено се разтвориха. Пристъпи вътре, обърна се и погледна Брам право в очите.

— Когато се върна, искам в колата ми да няма и следа от животни.
Включително и от теб!

ПЕТА ГЛАВА

Мастърсън реагира светкавично. Кракът му в каубойски ботуш препречи вратата на асансьора.

— Винаги ли получаваш онова, което поискаш, Манди? — попита с измамно спокойствие.

— Не ме наричай така!

— Защо не? Освен това много ти отива, когато си сърдита като сега.

— Не съм...

— Освен това си ужасно разглезена. Това беше едно от първите неща, които забелязах, когато те видях. Свикнала си да се налагаш. Пред мен обаче номерата ти няма да минат. Ще дойдеш да видиш моето ранчо, дори ако трябва да те занеса на ръце дотам!

— Само ако ме докоснеш, ще се озовеш зад решетките! Отвлечането е углавно престъпление, господине, а с твоето досие не ти мърдат петнадесет години!

Той влезе в кабината и натисна бутона за блокиране на асансьора, без да сваля поглед от Аманда. Вратата зад него рязко се затвори.

На слабата светлина на единствената крушка в кабината лицето му, от което бе изчезнала шеговитата маска, бе сякаш олицетворение на упоритостта.

— Най-сетне сме само двамата — проговори накрая. — Наоколо няма нито камери, нито репортери и съдии. Сега е моментът да приключим с този случай.

— Тогава направи услуга и на двама ни и се махай, преди да си загазил здравата!

— Слушай, не дойдох при теб, за да споря...

— Добре, тогава пусни ме да се кача горе. Обещавам, че ще изчакам пет минути, преди да набера номера на полицията. Така ще имаш достатъчно време да изведеш Таша от колата и да изчезнете оттук.

— Няма ли най-после да млъкнеш поне за миг и да ме изслушаш? Не съм дошъл, за да ти предлагам сделка или споразумение, или как там го наричате вие адвокатите... Всичко, което искам, е да ми отделиш два часа от времето си.

— Вече ти казах, че отговорът ми е „не“! Днес съм работила петнадесет часа. Изморена съм, гладна съм и искам да се прибера.

— Тогава какво ще кажеш за утре или в неделя?

— О, забрави. През уикенда съм на семинар.

Той прокара пръсти през косата си.

— Преди, когато ти казах, че не мога да си позволя този процес, не излъгах. Вярно е, изкарвам много пари, но също така имам големи разходи. Отглеждането на животните ми зависи изцяло от моята заплата. Докато трае процесът Лигата временно е прекратила ангажиментите ми. А щом не участвам в мачовете, не получавам пари. Освен това адвокатът ми каза, че е възможно да загубя ранчото. А тези земи са принадлежали още на моя праядо.

— Как да те накарам да разбереш, че няма да променя решението си? — по дяволите този мъж! Противно на волята ѝ, неговото искрено признание я бе разчувствало. Каква ли сума бе необходима за изхранването на големите котки?

— Напротив, ще го направиш. Въпросът е кога. Какво те кара да бъдеш толкова упорита? Нямах нужда от пари — семейството ти е богато. Пък и открих, че банковата ти сметка е доста солидна.

— Как си посмял да нарушиш личната ми неприкосновеност?

— Не бъди лицемерна. Сигурен съм, че твоят частен детектив е свършил работата си така добре, както и моят. След завършването на юридическия факултет в Йейл си работила почти пет години в областната прокуратура. Живееш в луксозен апартамент край Чери Крийк. Носят се слухове, че след смъртта на твоя баща си се заела съзнателно и целеустремено да се превърнеш в негов образ и подобие. Амбицията ти е да довършиш онова, което той е започнал — най-напред като прокурор, а след това като политик.

— Това са пълни глупости! — презрително изпръхтя тя. Не биваше да му позволи да разбере колко е близо до истината.

— Изключително си дискретна във връзките си, особено в сексуалните. Моят детектив успя да открие само двама твои бивши любовници. Имаш малко приятели и много врагове. В работата си

упорита и никога не се предаваш. Странно е колко общи неща имаме с теб... Аз също не се предавам. Ако се наложи, може да стоим в този асансьор цяла нощ.

— Ти можеш и да останеш, ако искаш, но аз имам да върша много по-важни неща. — Аманда бързо се пресегна и натисна аварийния бутон. За нейна изненада Брам не направи опит да я спре. Вратите на асансьора отново се разтвориха. — Това е последният ти шанс. Излизай!

— Няма защо да се горещиш, Манди. Джентълменът е длъжен да изпълнява желанията на дамата — с тези думи той излезе от кабината. — Ще се видим след малко — добави през рамо.

Вратите се затвориха и заглушиха самотния звук от стъпките му, отекващи по циментовата настилка. Няколко мига тя остана неподвижна, като прехвърляше в ума си неговите последни думи. Накрая натисна бутон за отваряне.

— Хей, колко далеч отгук е ранчото ти?

Той бавно се обърна.

— Около шейсет километра.

— Божичко! Това означава, че ще се прибера след полунощ! — Аманда тръгна към него, като бързо обмисляше положението. — Аз също не желая да се занимавам повече с тази история. Ето последното ми предложение — изведи Наташа от колата ми и ще се съглася да отделя време, за да посетя твоето ранчо.

— Кога?

— Следващият уикенд.

— Твърде късно е.

— Виж, моето време е много ценно...

— Аманда, има и много по-прост вариант. Щом искаш да изведе тигрицата от колата, дай ми думата си, че ще прекратиш делото.

— Това е изнудване!

— Е, и? Аз нямам какво да губя.

Той имаше право. Ако положението му бе наистина толкова безнадеждно, щеше да направи всичко, за да спаси безценното си ранчо. Тя разтри слепоочията си с надежда да измисли някакъв приемлив компромис. Ала нямаше голям избор.

— Дори да дойда с теб, няма да съм особено приятна компания. Станала съм още в пет сутринта.

— Значи можем да тръгваме?

— Не съм казала такова нещо. Казах, дори да дойда...

— По дяволите, момиче! Идваш ли или не?

— Госпожице Таркинтън! — изведнъж Том се зададе откъм изхода на гаража, водещ към улицата.

Тя светкавично дръпна Брам за якето, преди да е успял да си отвори устата. Ако Том видеше Таша в колата, щеше да се наложи да му дава безкрайни обяснения. Междувременно тигрицата, подала глава през прозореца, наблюдаваше сцената с огромен интерес.

— Ах, Том! — възкликна Аманда с престорено бодър глас. — Какво правиш тук?

— Стори ми се, че чух гласове — задъхан отвърна той. — На улицата не видях никого, затова реших да обиколя паркинга — погледът му се спря на Мастърсън. — Хей, момко, та аз ви познавам! Вие сте Звероукротителя!

Брам му протегна ръката си.

— А вие трябва да сте Том. Радвам се да се запознаем.

— Вие двамата не се ли съдите?

— Манди беше тази, която реши, че трябва да води дело срещу мен. Идеята ѝ обаче се оказа ужасно глупава.

Аманда изпита силно желание да го ритне.

— Бихте ли ми дали автограф? Жена ми и аз сме ваши големи почитатели.

— Разбира се.

Том затършува из джобовете си за молив и бележник.

— Всеки петък вечер, докато предават супермачовете, Милдред се залепва за телевизора. Особено ѝ харесва моментът, когато си избирате момиче от публиката. Все повтаря, че някой ден, когато най-сетне откриете най-подходящата за вас жена, ще се укротите и от лош герой ще се превърнете в добър.

— Сигурно е така — Брам смигна на Аманда, която пристъпи напред с надеждата, че той ще държи езика си зад зъбите.

— Господин Мастърсън и аз се срещнахме, за да обсъдим някои подробности по делото. Мислех да ти кажа още на излизане, но ми се изплъзна от ума... когато чухме онзи силен шум. Откри ли какво го е предизвикало?

— Увеселителни ракети. Някой ги беше пръснал около цялата сграда — Том неодобрително поклати глава.

— Навярно са хвърлени от някоя минаваща кола — побърза да каже тя.

— Или от горните етажи на вашата сграда — подхвърли Мастърсън. — Този гараж е на доста открито място.

— Възможно е — Том замислено го изгледа. — Това ме подсети за нещо друго. Не си спомням гази вечер да съм ви виждал да влизате.

— О, аз вися тук още отпреди да започне смяната ви. Забравих да попитам Манди в колко часа свършва работа. Надявах се, че ще си тръгне още в пет.

— Наистина ли ме чакаш от пет часа? — възкликна тя.

— Госпожица Таркинтън никога не си тръгва преди девет — забеляза Том. — А аз винаги я изпращам.

— Истинска работохоличка, а? Манди, ти си пълна с изненади! Между другото, Том, някой може да е подхвърлил онези фишеци нарочно, за да те накара да излезеш от гаража.

Пазачът го изгледа обезпокоен.

— Сигурни ли сте, че никой от двамата не е видял подозрителни типове наоколо?

— Не — побърза да каже Аманда.

— Да — заяви Брам. — Забелязах много едър и висок мъж с черна коса. Ала да се опиташ да хванеш подобен тип е все едно да сграбчиш тигър за опашката.

Аманда не издържа, бързо отстъпи крачка назад и с всичка сила заби остроото си токче в крака му.

— Ох!

— О, Брам, толкова съжалявам! Заболя ли те?

Брам заподскача наоколо на един крак.

— Отдавна си мисля, че трябва да причислят женските обувки към особено опасните оръжия!

Тя го хвана за ръката и отправи към Том най-ослепителната си усмивка.

— Господин Мастърсън обеща да ме заведе на вечеря. Затова, ако нямаш нищо против, ще тръгваме.

— Ще ви изпратя до колата — предложи пазачът.

— О, Том, не е необходимо! — Аманда с ужас си спомни за тигрицата, подала глава през прозореца на колата.

— Госпожице Таркинтън, не мога да си тръгна преди вас. Доброто възпитание не го позволява.

Брам я хвана под ръка.

— Манди, така ще имаш двама силни мъже за ескорт. Какво повече би могла да желаеш?

Тя му хвърли убийствен поглед. Изгаряше от желание да го удари. Ала на всяка цена трябваше да скрие присъствието на Таша. Пазачът, който и без това бе започнал да става подозрителен, щеше незабавно да повика полицията, без дори да изслуша обясненията ѝ. Цялата нощ щеше да отиде в писане на показания, а горкото животно навярно щеше да полудее. На всичко отгоре пресата щеше да превърне живота ѝ в истински ад!

— О, Том, ти си толкова мил! — ласкаво промълви Аманда, като хвана пазача под ръка и бързо го поведе към колата. Ако успееше да приспи бдителността му с приказки, може би щеше да има късмет. — Ще трябва да кажа на шефа няколко добри думи за теб. Малко са хората, изпълнителни и способни като теб. Навярно затова си се задържал толкова дълго на тази служба.

— Следващият месец ще станат четиринайсет години — гордо призна пазачът.

— Само като си помисля — четиринайсет години, отдадени за защита на обществения ред и законността в Денвър! — докато говореше, тя застана така, че тялото ѝ да закрива задната част на колата от погледа на Том, който отвори предната врата. Само да можеше да разсее вниманието му още няколко мига!

Внезапно изтрещя цял залп от увеселителните ракети.

— Ето го! — изкрещя Мастърсън и се втурна покрай тях.

Пазачът се затича след него.

— Ще изляза да проверя на улицата!

Аманда преброи до десет, преди да се обърне към Брам, който твърде бързо се бе отказал от гонитбата.

— Каква жалка комедия! Заради теб старият човек едва не получи инфаркт!

— Да, но моята комедия имаше много по-добър ефект от твоето пламенно ухажване! — гласът му се извиси в неописуем фалцет. — „О,

Том, колко си мил!“

— Ако не си беше отворил голямата уста...

— А ти така се беше паникьосала, че чак заекваше!

— Просто се опитвах да спася неандерталската ти кожа!

— Значи заради мен баламосваше милия стар Том? Е, значи не всичко е загубено!

— Изобщо не си въобразявай подобни неща! Безпокоях се единствено за Таша. Ако пазачът я беше видял, кой знае какво щеше да се случи!

— Както и да е. Хайде да тръгваме — той я хвана за ръка и я дръпна към колата.

— Почакай! Не си спомням да съм се съгласявала да дойда с теб.

— Така ли? Тогава ще цитирам: „Господин Мастърсън обеща да ме заведе на вечеря“.

— Казах го само, за да успокоя Том. Исках просто да спася положението.

— Какво благородство! Когато стигнахте до колата, ти едва не беше пъкнала език в ухото му!

— А ти какво искаше, да го оставя да види Таша ли? Освен това, той вече има внучета! И изобщо не зная защо подхванахме тази идиотска тема!

— Идиотска ли? Аз пък я намирам много интересна — самодоволната усмивка отново се бе появила на устните му.

— Отвратителен си!

Той я потупа по ръката.

— Знаеш ли, че не са много жените, които предизвикват интелекта ми по начина, по който го правиш ти, Манди?

— Престани да ме наричаш така! Изобщо ли не уважаваш достойнството на другите?

— Тъкмо се канех да ти задам същия въпрос.

— Ти пръв започна да ме обиждаш! Освен това непрекъснато ме наричаш с името, което те помолих да не използваш. Единствено баща ми имаше право да ме нарича така.

— А ти упорито отказваш да се обръщаш към мен с малкото ми име. Защо, Манди?

— Това не е вярно, Брам — отвърна тя и му се изплези. Сама не знаеше какво я подтикна към тази детинска постъпка. Мастърсън

просто я предизвикваше да се показва откъм най-лошата си страна.

— Хм, точно както си мислех. По целия ти език са полепнали косми от ушите на Том!

Аманда сведе глава и прехапа устни, за да не се закикоти.

— Този път вече прекали! — успя да произнесе накрая със задавен глас.

— О, нима госпожица Таркинтън се смее?

Тя усети ръцете му на раменете си. Божичко, той определено флиртуваше с нея! Трябваше да внимава и да не го остави да си въобрази, че влечението им е взаимно.

— Не се смей! — бързо се изплъзна от докосването му и придоби крайно сериозен вид. — Нека се уточним. Ако ме докоснеш още веднъж, ще се погрижа да ти отнемат Таша. Разбра ли ме?

— О, Манди, Манди! Зная, че не даваш пет пари за мен и моите проблеми. Сигурен съм обаче, че те е грижа за Таша. А аз имам още много като нея. От пет години събирам екзотични хищници, които са твърде остарели, за да участват в представления, или са болни. Грижа се за цял куп животни, които никой друг не би пожелал да гледа. Затова именно не мога да си позволя да участвам в твоя съдебен процес.

Аманда пребледня. Последното нещо, което очакваше от този мъж, бе истината. Той имаше навика да изказва мислите си по начин, който винаги я оставяше с чувството, че не е разбрала някаква шега. Никога преди не бе изпадала в подобно положение. Нито пък се бе оставяла чувствата да надделеят над разума ѝ.

— Обещавам дори да приготвя вечеря за теб — продължи Брам.
— Е, договорихме ли се?

— Ами ако откажа?

— Тогава ще загубя всичко, което ценя на този свят.

Аманда преглътна. Добре разбираше какво му коства това признание. Знаеше колко е трудно да победиш гордостта си. Самата тя непрекъснато бе подтиквана от своята гордост да се опълчва срещу Мастърсън. Той я плашеше, както физически, така и емоционално. Ала едва сега започваше да проумява защо. Този мъж просто ѝ вдъхваше уважение. В него се криеше много повече, отколкото подсказваше външността му.

— Добре — промълви накрая тя. — Имаш на разположение два часа.

ШЕСТА ГЛАВА

Два часа... За това време можеше да се случи всичко. Дори бе възможно Аманда Таркинтън да бъде спечелена за каузата му.

С присвити очи Брам я наблюдаваше как се приближава към колата. Бе купил съгласието ѝ на възможно най-високата цена — допускането ѝ до неговия личен живот. И нямаше да я остави да си тръгне, докато не я убеди да прекрати делото, дори това да му отнемеше цялата нощ.

Отклони поглед встрани. Всеки път, когато погледнеше тази жена, се разсейваше от златистата коса, сините очи, невероятно дългите крака. Това неминуемо водеше до грешки. А той не можеше да си позволи да сгреша тъкмо сега. До полунощ тя трябваше да изчезне завинаги от живота му.

Отвори предната врата на кадилака и се качи вътре. Таша бе заспала, както обикновено. Днес бе имала тежък ден. А също и нейният стопанин.

Вратата откъм шофьорската седалка се отвори. Той погледна нагам и изписа любезен израз на лицето си. Вместо обаче да влезе в колата, Аманда се наведе и впери ядосан поглед в него.

— Какво си въобразяваш, че правиш? — попита троснато.

Въпросът ѝ го озадачи. Нейният опърничав характер поставяше на изпитание малкото останало му търпение.

— Защо, какво има пък сега?

— И без това вече почти съжалявам за обещанието, което ти дадох. Защо продължаваш с номерата си? Не можеш ли да отидеш в своята кола?

— За да ме изгубиш в движението при първия удобен случай ли? Не, няма да стане. Ще пътуваме тримата — аз, ти и Таша. Освен това, ако продължаваш да се пазариш, двата часа, които ми даде, ще изтекат преди още да сме потеглили.

— Това е твой проблем.

Брам изруга наум. Защо трябваше да се препират и за най-малките подробности?

— Добре, но какво значение има с чия кола ще пътуваме до ранчото ми?

— А ти как смяташ, че ще карам с този тигър зад гърба ми?

— Таша няма да ти създаде никакви проблеми.

— Може би ще трябва да приема думата ти на доверие, така ли?

— Нима искаш писмена гаранция? — идеше му да извие тънкото ѝ вратле или да предаде на Таша съкратен курс по справяне с досадни хора. — Винаги ли си толкова опърничава? — попита накрая.

— Посочи ми една разумна причина, поради която да отстъпя.

— Добре, щом искаш. Смятах да използвам времето, през което ще пътуваме към ранчото, за да ти разкажа нещо повече за него.

— О? В това наистина има някакъв смисъл.

Брам едва не избухна. Тази жена имаше наглостта да му говори за смисъл!

— Жени! — промърмори намръщено, докато я наблюдаваше как се настанява зад волана.

— Вече съм чувала тази реплика. Какво е пък това? — тя посочи черната слушалка, окачена на поставката между тях.

— На мен ми прилича на радиотелефон — съвършено невинно отвърна той. — При това в пълна изправност — добави, след като го включи и изключи.

— Таша май не е била чак толкова гладна!

Тигрицата, чула името си, се надигна на седалката.

Аманда се притисна към волана. Бе твърде изплашена, за да забележи, че полата ѝ се е вдигнала до бедрата. Брам потисна импулса да се пресегне и да дръпне края ѝ надолу и с усилие откъсна поглед от дантелените бикини.

— Тя ме души!

— Проверява миризмата ти. Стой спокойно. След минута ще легне отново.

Таша нададе тихо гърлено ръмжене.

— Май не е много доволна от мен!

— Напротив. На нейния език това означава „Здравей“.

— Аз пък смятам да ѝ кажа „Довиждане“! — Аманда се пресегна към дръжката на вратата.

— Не, няма да го направиш! — Брам сграбчи ръката ѝ и направи знак на тигрицата да легне отново. — Таша няма да ти направи нищо. Аз няма да ѝ позволяя.

Тя вдигна поглед към него. В сумрачната светлина очите ѝ изглеждаха по-виолетови от всякога. Прехапа долната си устна и изпитателно огледа лицето му.

През изминалите няколко седмици Брам прекалено често си бе спомнял тези устни. Пусна ръката ѝ и се засмя с престолено безгрижие.

— Недей да гледаш така изплашено. Прекрасно знаеш, че в никакъв случай не бих те изложил на опасност — по простата причина, че още едно дело би ме съсипало.

Погледът ѝ се отмести към Таша.

— Можеш ли да я накараш да легне?

— На нея просто ѝ е писнало да стои толкова дълго на едно място. Когато потеглим, ще се успокои.

— Но тя продължава да ме гледа! Нали не хапе?

— Не. Определено предпочита говеждо месо пред човешко.

— Май нямам друг избор, освен да ти повярвам — с трепереща ръка Аманда превъртя ключа на таблото и запали двигателя. — И все пак е много красива. На колко години е?

— Тринадесет. Вече има бели косми и артрит на задните лапи. Не може да скача както преди. Иначе е в цветущо здраве.

— Може ли да я погаля?

Брам кимна, изненадан от смелостта ѝ. Тигрицата бе спряла да ръмжи, ала продължаваше да я гледа напрегнато.

— Почакай, най-напред ще ти покажа как да я докосваш. Понякога Таша е недружелюбна към непознати.

Той прокара пръсти по широката глава на животното, след което ѝ позволи да почеше гъстата козина на врага му. Пръстите ѝ бяха тънки и млечно бели. Загрозяваха ги единствено безмилостно изгризаните нокти.

— Разкажи ми как Таша стана твоя?

— Не и преди да ми отговориш на един въпрос.

Тя повдигна вежди.

— Ръцете ти...

— Какво им е на ръцете ми? — Аманда престана да глади козината на Таша, припряно включи на скорост и потегли. Явно тази тема не ѝ бе от любимите.

Брам забеляза неудобството ѝ. Навярно лошият навик да си гризе ноктите я притесняваше.

— Защо не носиш пръстени? — попита я, решил да прояви тактичност.

Тя се усмихна с видимо облекчение.

— Както вече знаеш, не съм омъжена. Нито пък съм сгодена — това ли искаше да чуеш?

Брам се намръщи. В желанието си да не я засегне сам бе попаднал в неудобно положение.

— Просто питах — отвърна престорено нехайно.

— Аз също бих искала да те попитам нещо. В доклада на моя детектив пишеше, че си бил женен. Изглежда обаче бракът ти е бил изключително несполучлив. От колко време си разведен?

— Не си спомням — излъга Брам. Този въпрос му беше особено неприятен. — Оттогава измина много време.

— Имам чувството, че не ти се говори за това.

— Какво толкова има да говорим? В днешно време половината от браковете са неуспешни. Моят трая по-малко от година.

Таша навярно бе усетила, че е разстроен, защото се размърда на седалката и издаде тих звук, подобен на кашляне.

Аманда обезпокоена го погледна.

— Какво беше това?

— Така „говорят“ майките тигрици на своите малки. Просто ми напомня, че е до мен — Брам протегна ръка и поглади раирания хълбок на животното.

— А тя имала ли е някога малки?

— Не. Всъщност Таша е много рядка порода — сибирски тигър. Още като съвсем малка е била купена, вероятно на черно, от някакъв ексцентричен богаташ. Предполагам, че притежаването на подобно екзотично създание е ласкаело самочувствието му. Той обаче нямал представа, че тигрите са диви животни и не могат да бъдат отглеждани като домашни котки. Когато видях Таша за първи път, беше на шест месеца и си играеше като малко котенце, макар да тежеше петдесет

килограма. Собственикът ѝ просто не можеше да се справи с нея. За Сам обаче това не беше никакъв проблем.

— Кой е Сам?

— Моят шеф по онова време. Обучаваше екзотични животни за участие във филми. Таша беше неговият звезден шанс. С нея успя да пробие в голямото кино. Както вече ти казах, сибирските тигри са много редки.

— Да, дори са включени в списъка на животните, застрашени от изчезване.

— Добре си научила домашната си работа — засмя се Брам и се обърна към нея, за да я погледне. Съчетанието от красота и ум започваше да му харесва все повече. Пожела да бяха се срещнали при други обстоятелства.

Таша го побутна по рамото. Защо ли тази вечер бе толкова неспокойна? Вероятно непознатото обкръжение я караше да се чувства несигурна. Протегна ръка и я почеса зад ушите, след което я натисна надолу, докато тя отново приседна на задни лапи. Ала в неотслабващия ѝ интерес към Аманда имаше нещо обезпокояващо.

Внезапно тигрицата се надигна и нервно запристъпва насамнатам, като скачаше на пода на колата и след това обратно на седалката. Кадилакът започна да се люлее.

— Но какво прави тя? Да не би да ѝ се ходи до тоалетната? — Аманда изглеждаше изплашена не на шега.

— Не. Има някаква друга причина, която я кара да се държи странно. Между впрочем, употребяваш ли парфюм?

— Дори тази сутрин да съм се сетила да си сложа, досега отдавна трябва да е изветрял. Защо питаш?

— Таша не обича нови миризми.

— Затова ли е толкова неспокойна?

Той разсеяно кимна, съсредоточен в клатенето на кадилака. Сякаш на задната седалка подскачаше двестакилограмова топка за пинг-понг. При подобни обстоятелства бе трудно да бъде овладяно управлението на колата.

— Спри тук, ако обичаш.

— Защо, какво не е наред?

— Не съм сигурен.

Аманда натисна спирачките. Брам незабавно се обърна към Таша, която този път се подчини на заповедите му и послушно легна на седалката. Само ако можеше да остане така до края на пътуването!

— Имаш ли представа защо се държи така?

— Мисля, че да — той бързо прехвърляше през главата си възможните причини за странното поведение на тигрицата.

— Мога ли да помогна с нещо? — Аманда постави ръка на рамото му. — Да не би да се е наранила?

Внезапно Таша нададе предупредително гърлено ръмжене. Брам се обърна назад и внимателно опипа тялото ѝ. Нямаше нито подутина, нито температура.

— А може би се държи така заради мен?

— Глупости! Таша непрекъснато е сред хора. Дори понякога си мисля, че се смята за човешко същество — той замислено забарабани с пръсти по кожената тапицерия. — Защо не ми дадеш аз да карам?

— Да, мисля, че идеята ти не е лоша.

При дадени обстоятелства тази жена наистина можеше да се държи добре. Брам ѝ се усмихна приятелски, докато се разминаваха край колата. Когато Аманда се отпуснеше, ставаше много мила. Дори можеше да опита някой флирт с нея. Кой знае дали щастието нямаше да му се усмихне? Само двама любовника за десет години — това означаваше, че през повечето време тя живее като монахиня.

— Остават ти час и тридесет минути.

— Благодаря за напомнянето — сухо отвърна той, включи се в движението и натисна докрай педала на газта. Колкото по-бързо пристигнеха, толкова по-добре.

Аманда не продума и дума повече, докато не излязоха извън пределите на Денвър и не свиха по шосето за Търнпайк.

— Доколкото си спомням спомена, че смяташ да ми разкажеш нещо повече за Таша и другите животни в ранчото — проговори накрая.

Брам забеляза, че тигрицата, чула името си, надига глава.

— Какво по-точно искаш да знаеш? — попита я, без да отделя поглед от огледалото за обратно виждане.

— Всичко.

Ушите на Таша помръднаха. Брам прочисти гърлото си, обезпокоен от реакцията ѝ на гласа на Аманда.

— Откъде искаш да започна?

— От момента, в който Таша е станала твоя собственост.

Тигрицата сви ушите си назад. Това бе лош знак. Той небрежно праметна ръка на облегалката на седалката — за всеки случай.

— Добре, но при едно условие. Аз ще говоря, а ти ще мълчиш през цялото време.

Аманда кимна безмълвно с озадачен вид.

— Първото, което искам да разбереш, е, че подобно животно не може да бъде ничия собственост. По стечение на обстоятелствата аз съм дал подслон на повече от дузина големи котки. Таша бе първата от тях.

Докато говореше, тигрицата сведе глава надолу, макар все още да не откъсваше поглед от Аманда. В ума на Брам се зароди смътно подозрение.

— Видях я за първи път, когато се явих на пробни снимки за един от евтините приключенски филми, чието действие се развива в джунглите на Индия, обаче се снимат по хълмовете над Лос Анжелис. Бях твърде висок, за да мина за туземец. Сам обаче реши, че мускулите ми ще влязат в работа. Той обучаваше животни за работа в киното и телевизията. Точно тогава бях в период на депресия и се питах има ли смисъл да продължавам да живея, след като с кариерата ми на ръгбист беше свършено — бях счупил коляното си. Освен това семейството ми имаше финансови проблеми. Затова напуснах университета и започнах да работя за Сам. В интерес на истината, той беше много добър дресьор. Методите му на дресировка обаче не бяха съобразени с индивидуалния характер на животните. Основният му принцип бе, че на всяка цена трябва да им се покаже кой командва. Ала когато купи Таша, тя беше вече почти пораснала и много разглезена. Двамата не успяха да се спогодят. Аз веднага забелязах, че е различна от всички останали животни. Отличаваше се с особено ярка индивидуалност. Освен това беше отгледана като обикновена домашна котка, заобиколена от много грижи, ала несвикнала на ред и дисциплина. Сам промени коренно предишния й начин на живот. Изолира я не само от другите тигри, но и от хората. Натовари я с непосилни тренировки, тъй като разчиташе да си възвърне максимално бързо парите, вложени в нея. Таша обаче отказа да се подчинява. Мисля, че се чувстваше ужасно объркана и онеправдана от случилото се с нея. Когато обаче му

казах, че животното проявява признаци на депресия, той ми се изсмя. След известно време тя започна да дъвче веригата, с която бе вързана, докато накрая счупи един от кучешките си зъби. Сам се вбеси, тъй като вече не можеше да я използва за снимки в едър план. Закле се да ѝ даде добър урок.

Брам млъкна, припомнил си деня, в който измъкна окървавената тигрица от вонящата клетка и я пренесе в разнебитения микробус, който притежаваше тогава.

— И какво направи с нея този грубиян? — попита Аманда, като постави съчувствено ръка на рамото му.

Внезапно Таша силно изръмжа. Брам незабавно се пресегна и бутна муцуната ѝ назад.

— Стой! — извика силно.

Колата изгуби управление. Спирачките рязко изскърцаха. Накрая той успя да спре край канавката, отвъд която се простираше равна ливада. На двадесет метра от тях самотна лампа хвърляше жълтеникав сноп светлина.

— Слез от колата!

Аманда безропотно се подчини. Брам се обърна към тигрицата, която лениво се прозина, сякаш нищо не се бе случило.

— Ей, какво става с теб?

Крайчецът на опашката ѝ леко помръдна. Без да чака покана, тя грациозно скочи на предната седалка и гальовно се отърка в него.

— Хич не ми се подмазвай, глупаво животно! Защо изгони дамата от собствената ѝ кола? — укорително я попита той.

Таша се престори, че не го чува, и се излегна доволно на предната седалка, величествена като кралица.

— Всичко наред ли е? — извика Аманда, която бе застанала на почтено разстояние от кадилака, готова всеки миг да побегне.

— Да — отвърна Брам, като излезе навън. — Обаче има един малък проблем.

— Да не би да искаш да ми съобщиш, че колата ми е открадната? Как ли ще обясня на ченгетата, че един тигър я е свил наред магистралата?

Брам оцени опита ѝ да бъде духовита, ала не се усмихна.

— Струва ми се, че Таша ревнува от теб.

— Ревнува ли? — тя пристъпи няколко крачки напред. — Но защо?

— Изглежда си въобразява, че застрашаваш територията й... Тоест, мен — той разкопча кожения си колан и решително го свали от кръста си. — Затова трябва да й дам урок.

— Не! — Аманда здраво сграбчи ръката му и го бутна назад. Виолетовите й очи проблеснаха в тъмнината. Навярно бе помислила, че смята да набие нещастното животно!

— Аманда — тихо произнесе Брам, — след историята, която току-що ти разказах, наистина ли смяташ, че съм в състояние да вдигна ръка на Таша?

Тя не отговори.

— Каж ми?

— Не зная — тихо отвърна накрая Аманда.

Стомахът му болезнено се сви. Нима тази жена наистина го смяташе за чудовище? Изведнъж нещо в него се прекърши. Той реши да й разкаже за чувствата си към Таша — нещо, което досега не бе разкривал пред никого. С дрезгав от вълнение глас й описа как бе излекувал нещастната тигрица след побоя, нанесен й от Сам, как бе гладувал, за да й купува месо, как дълги дни я бе обучавал и бе пътувал с нея из страната.

Накрая погледът на Аманда помръкна и се сведе към земята.

— Брам, толкова съжалявам! Никога не бих предположила...

— Зная. — Той започна да премята колана в ръцете си, обезпокоен, че е казал твърде много.

Внезапно усети леко докосване до ръката си.

— Брам?

— Сега пък какво има?

Тя вдигна към него изразителните си очи, в които се четеше разкаяние.

— Повечето хора виждат в мен само дъщерята на известния сенатор, израснала в богаташко семейство. Мислят си, че знаят всичко за мен, ала не е така. — пръстите й леко се плъзнаха по ръкава на джинсовото му яке. — Аз осъждах повърхностните им разсъждения. Ала направих тяхната грешка като си въобразих, че те познавам, съдейки само по външността ти. Извинявай.

Брам изпитателно огледа лицето ѝ, ала успя да прочете по него единствено тъга и съжаление.

— Знаеш ли, когато минах метър и осемдесет, хората престанаха да ми казват в очите какво мислят за мен. Ала всички, включително и аз, понякога се нуждаем самочувствието ни да бъде посмачкано. Това се отнася и за Таша — той кимна към колата.

— И все пак, какво смяташ да правиш с нея?

— Наблюдавай и ще видиш.

Тя безмълвно кимна в знак на съгласие. Брам се приближи до кадилака и отвори предната врата. След това направи от колана примка и я сложи на врата на тигрицата така, че останаха около тридесет сантиметра свободна дължина — точно колкото да хване кожената ивица с две ръце. Надяваше се, че това ще е достатъчно за предстоящата задача.

Накрая изведе Таша от колата, като я държеше здраво за импровизирания нашийник.

— Гледай я право в очите — нареди рязко на Аманда.

— Но ти каза, че тя ще изтълкува това като проява на агресия!

— Таша трябва да научи, че няма да допусна друг път да се държи по подобен начин. Каквото и да става, не откъсвай поглед от нея. И не показвай, че си изплашена.

— Лесно ти е да го кажеш!

— Представи си, че гледаш мен. Предполагам, че няма да ти е трудно.

Тя се засмя. Смехът ѝ, тих и мелодичен, породил в него желание да го чуе отново. Брам тръсна глава и съсредоточи вниманието си върху тигрицата. Таша тежеше седемдесет килограма повече от него. Предстоящото изпитание щеше да бъде най-висша проверка на резултатите, постигнати от нейното дългогодишно обучение с помощта на много търпение и обич.

СЕДМА ГЛАВА

— Да я повикам ли по име?

Макар да не отделяше очи от Таша, Брам ясно долови вълнението в гласа на Аманда. През последните двадесет минути тя безуспешно се бе опитвала да се сприятели с тигрицата.

— Не. Само покажи зъбите си в една от твоите толкова редки усмивки.

Очевидно Аманда изпълни нареждането му, защото Таша мигновено се напрегна. Той пошепна няколко успокоителни думи в ухото ѝ.

— А сега постави ръка на рамото ми.

— Не смяташ ли, че всичко това е малко смешно?

— Важното е да има ефект — Брам се пресегна и хвана ръката ѝ. Тигрицата обаче изръмжа заплашително и той веднага я отдръпна.

— Бих искал да опитаме отново, този път обаче, без да държа Таша.

— Да не си полудял!

— Не се притеснявай. Ще я затворя в колата — Брам се запъти натам заедно с животното. Аманда ги последва на безопасно разстояние.

— Случвало ли се е и преди да се държи по този начин?

— Не, никога — това бе самата истина. Таша не бе реагирала така дори в присъствието на бившата му съпруга.

— Тогава как можеш да бъдеш сигурен, че проблемът е точно в мен?

— Живял съм с нея дванадесет години и я познавам по-добре от самия себе си. Тя те счита за потенциална заплаха. Трябва да ѝ бъде показано, че не е така — Брам вкара тигрицата в кадилака и затвори вратата.

— Какво смяташ да правиш сега?

— Ще ти обясня след малко — той започна да проверява прозорците. — Притеснявам се единствено да не би, когато ни види

заедно, да се хвърли към някое стъкло и да го счупи.

— Не се безпокой. Колата е бронирана.

Той я изгледа с любопитство.

— Нима вече всички кадилаци се произвеждат така?

— Не. Моето семейство обаче има основание да се безпокои за сигурността си. Когато се преместих да живея в Колорадо, майка ми искаше дори да наеме за мен бодигард и лимузина с шофьор. Аз обаче се възпротивих. От малка мразя някой да следи всяка моя стъпка или да ме возят навсякъде, сякаш съм Савската царица.

— Какъв късмет! — шеговито отбеляза Брам. — Е, можем да започваме. Ела при мен и ми подай ръка.

— Мастърсън, този блясък в очите ти ми е познат. Няма да се съглася на никакъв физически контакт.

— Нима ръкостискането с мен ти се вижда толкова опасно?

— А ти само това ли искаш?

— Да, нищо повече. Не мърдай, не говори и не прави нищо друго, освен ако не ти кажа. Разбра ли?

— Да — макар че условията не й харесваха, явно нямаше кой знае какъв избор. Усети топлата му твърда длан да хваща нейната. Ненадейно той я дръпна към себе си.

— Какво пра...

— Шшт! — без да обръща внимание на протестите й, с поглед, вперен в колата, Брам хвана и другата й ръка. — Стой спокойно, без да мърдаш — дланите му се плъзнаха нагоре по ръцете й, докато достигнаха раменете и започнаха леко да масажират напрегнатите мускули.

По тялото й премина тръпка.

— Тъ, Брам...

— Отпусни се — гласът му сякаш я омайваше. — Имай ми доверие.

Ами ако нарочно бе дал знак на Таша да се държи агресивно, за да се възползва от възможността да проведе тази демонстрация? Дали в храстите нямаше скрита камера?

Ала въпреки обзелите я съмнения, Аманда трябваше да признае, че напрежението и започва да изчезва под магическото докосване на пръстите му.

— Разкопчей си сакото — лаконично нареди Брам.

— Но...

— Прави каквото ти казвам.

Тя се подчини. Дланите му се плъзнаха под сакото, което се свлече надолу по ръцете ѝ и с тихо шумолене падна на земята. Сърцето на Аманда заби лудо. Той нежно обхвана стройната ѝ шия точно над плисираната яка. Палците му се плъзнаха по очертанията на челюстта ѝ.

Тя рязко вдигна глава. Ала Брам сякаш не забеляза, все така изцяло погълнат от Таша. Когато пръстите му се плъзнаха към ухото ѝ, Аманда прехапа устни. При други обстоятелства би изтъкувала това като интимна ласка. Притвори очи. По гръбнака ѝ се разля сладостна отмала, предизвикана от докосването му.

Дъхът му облъхна лицето ѝ.

— Сега започва истинското изпитание. Докосни ме.

Внезапно тя си представи разголената му гръд, златистата кожа и стегнатите мускули. Стресната от яркостта на образа, рязко отвори очи, очакваща да срещне похотливия му поглед. Ала цялото негово внимание продължаваше да бъде насочено към тигрицата. Между тях сякаш съществуваше някаква невидима връзка.

Като потръпна при тази мисъл, Аманда бавно вдигна ръцете си и ги постави на раменете му.

— Съблечи якето ми.

С колебливи и треперещи пръсти тя се подчини. Ала джинсовото яке бе изпънато по мощните му бицепси. За да го свали, трябваше да прокара ръце по тях. Устата ѝ пресъхна от нахлулите в съзнанието спомени.

Затвори очи, за да прогони видението. То обаче стана още по-ярко. През фланелката кожата му пареше влажните ѝ студени пръсти. Вече познатият мирис гъделичкаше ноздрите ѝ. Ако всичко това не бе заради Таша, незабавно щеше да се отдръпне, твърде разтревожена от начина, по който ѝ въздействаше Брам Мастърсън. Не можеше да си позволи да изгуби контрол над чувствата си, особено пред този абсолютно непредсказуем мъж.

Якето бавно се свлече на земята.

— А сега ме прегърни.

Някакъв вътрешен глас ѝ нашепваше да не го прави. Вместо това обаче Аманда се изправи на пръсти, обгърна шията му с ръце и склони

глава под брадичката му.

Той обгърна талията ѝ. Сърцето ѝ заби така, сякаш беше пробягала цял километър за пет минути.

— Няма защо да се боиш — прошепна Брам, като обхвана тила ѝ с голямата си длан.

Тя отново затвори очи. Вече знаеше, че може да му се довери. Ала я безпокоеше собствената ѝ податливост на неговия чар. Професията ѝ изискваше да пази неопетнена не само обществената, но и личната си репутация. За момент си представи шегите, които неминуемо би породил слухът за евентуална връзка между нея и Звероукротителя.

Ала въпреки всичко усещаше как в нея се разгаря все по-силен пламък. За щастие Брам сякаш не забелязваше нищо. Колко време бе изминало, откакто за последен път бе прегръщана от мъж? Безкрайни дни, месеци, години. Ала не можеше да си позволи това да се случи отново, с горчиво съжаление си каза Аманда. Сладостното усещане щеше да я лиши завинаги от така скъпата ѝ амбиция и независимост.

Сякаш разбунтувано срещу тази мисъл, тялото ѝ отказваше да се подчинява. При докосването на Брам в нея се разпалваше все по-силна страст.

Понечи да се отдръпне. Той обаче я задържа. Засрамена от себе си и едновременно зарадвана, тя се подчини. Къде бе изчезнала нейната решителност?

И все пак, нали всичко това беше заради Таша? От гърдите ѝ се изтръгна тиха въздишка. Освен това, наистина ѝ се искаше да види ранчото. Да види Брам Мастърсън, заобиколен от всичко онова, което представляваше смисълът на неговия живот. Нима имаше нещо лошо в желанието ѝ да го опознае по-отблизо?

Досега Брам никога не бе прегръщал жена толкова дълго, без да го обладае сексуална възбуда. Сега за първи път забелязваше множество дребни подробности, които бе пропускал във вихъра на страстта. Усещаше потрепващите ѝ мигли да гъделичкат шията му, извивката на лакътя ѝ, опрян на неговото рамо. Чувственият заряд, скрит в тези интимни усещания, го безпокоеше. Та той дори не харесваше тази жена! Щеше незабавно да я отблъсне от себе си, ако

Таша не ги наблюдаваше. Трябваше обаче да я накара да приеме Аманда. В противен случай нямаше да успее да избегне процеса.

Въпреки високия си ръст тя имаше много крехка конструкция. Всеки път, когато я докосваше, се боеше, че може да я нарани. Ароматът на косите ѝ се примесваше с мириса на влажната нощ и пробуждаше в него тъмни, опасни мисли. Ала не биваше да им се поддава. В противен случай благородните му намерения щяха да отидат по дяволите.

Освободи я съвсем бавно от прегръдката си. Тя се отдръпна назад и очите им се срещнаха. Сега изглеждаше различна, още по-нежна и някак уязвима.

— Идеята ми беше глупава — проговори той накрая. — Ще се върна в колата и ще позвъня в ранчото някой да дойде и да вземе мен и Таша.

— Напротив, смятам, че постигнахме успех. Виж, тя вече не гледа към нас.

Брам надникна през прозореца на колата. Вътре Таша се бе проснала отегчено на задната седалка и дремеше. Отпуснатата ѝ поза сякаш казваше: „Предавам се. Прави каквото искаш“.

Той облегна ръце на покрива на кадилака и се обърна към Аманда.

— Сигурна ли си, че все още искаш да дойдеш с нас? Стана доста късно.

— Щом вече сме стигнали дотук, няма смисъл да се връщаме. Нали нямаш нищо против да караш? Изведнъж се почувствах ужасно изморена — тя се качи в колата, разтърка очи и облегна глава на стъклото.

Противно на намеренията си Брам не можа да ѝ откаже. Както и по пътя към ранчото не успяваше да се сдържи да не разговаря непрекъснато с нея за работата и личния ѝ живот, като същевременно я оглеждаше крадешком, когато мислеше, че не го наблюдава.

Като пристигнаха, постави в ръката ѝ чаша коняк и докато отиде да направи два сандвича я остави да го чака, настанена в най-удобното му кресло в гостната пред камината.

Трябваше да се държи на разстояние от Аманда Таркинтън. Налагаше се на всяка цена да потисне влечението си към нея, каквито и усилия да му костваше това.

След като се върна в гостната и ѝ подаде сандвича, Брам застана с гърба си към нея и започна да слага дърва в камината.

Аманда се опита отново да поведе разговор, ала той отговаряше едносрично и без особено желание на всичките ѝ въпроси. Когато подреди дървата, взе празните чинии и отиде да ги занесе в кухнята. Време беше да направят обиколката на ранчото, заради която бяха дошли тук.

— Хайде да тръгваме — повика я от вратата. Гласът му прозвуча леко дрезгаво при спомена за косите ѝ, които в светлината на огъня блестяха като чисто злато.

Не получи никакъв отговор.

— Аманда?

Почти против волята си той се отправи към креслото. Когато го заобиколи видя, че е заспала с глава, положена на кожената облегалка. Огънят хвърляше розови отблясъци по страните и играеше в косите ѝ.

— Аманда — настойчиво прошепна Брам и леко я потупа по рамото.

Тя промълви нещо в съня си и се размърда. Той побърза да прихване главата ѝ, която се отпусна надолу и за малко щеше да се удари в облегалката.

Ами сега? Нима щеше да остане край нея цяла нощ като някой непохватен тийнейджър и да придържа главата ѝ?

Под деликатната кожа на клепачите ѝ прозираха тънки сини венички. Брам ги проследи с поглед. В гърдите му се надигна странно чувство. На паркинга пред сградата на Окръжната прокуратура тя бе казала, че не е спала петнадесет часа. По тъмните кръгове под очите ѝ човек можеше да се досети, че за нея това е ежедневие. Той не устоя на изкушението да докосне косите ѝ, макар да знаеше, че ще съжалява, ако тя внезапно се събуди. Русите кичури, приличащи на разтопено злато, се разпиляха под неговите пръсти и погъделичкаха дланите му.

После отмести поглед от косите към лицето ѝ. Кожата му бе гладка като коприна. Една малка бенка край устата подчертаваше прекрасната ѝ белота.

Опита да си представи мъжете, които бе имала в миналото си, ала не успя.

Внимателно повдигна главата ѝ така, че отново да се опре на облегалката. Очите ѝ леко помръднаха под затворените клепки. Тя се

обърна на една страна и потъна още по-дълбоко в креслото. Брам затаи дъх. Осъзна, че не му се иска да я буди. Щом се събудеше, Аманда щеше да си тръгне и нямаше да я види никога вече.

Той приклекна край нея. Външният вид на тази жена можеше да ѝ осигури безгрижен и охолен живот с богат мъж. А името ѝ гарантираше високо социално положение. Нейният известен баща ѝ бе оставил значително състояние. Защо трябваше да се съсипва от работа в Окръжната прокуратура, когато нямаше никаква нужда от това?

Неговата бивша съпруга бе направила кариера без никакво усилие, само като сменяше мъжете като носни кърпи. С какво се различаваше от нея Аманда Таркинтън?

Брам замислено потърка брадичката си. Може би беше най-добре да я занесе в спалнята на втория етаж. Ако се събудеше, щеше да ѝ позволи да си тръгне. Ако обаче продължеше да спи, щеше да я остави там до сутринта. Естествено, тя щеше да бъде бясна. Мисълта за това обаче му достави странно удоволствие. Този път имаше солидни аргументи, които можеше да изтъкне в своя защита. В края на краищата, бе заспала в неговия дом.

Брам се надигна и обгърна с едната си ръка нейните рамене, а другата пъкна под свивката на коленете ѝ. Аманда се размърда и измърка като котенце. За момент усещането, че я държи в ръцете си, го замая. Усети допира на копринено меките коси, излъчващото се от нея ухание на лосион, пудра и женствени тайни.

Вдигна я, притисна я към гърдите си и прекоси стаята. С усилие потисна стона си при мисленото видение на крехкото ѝ тяло, притиснато към неговото в друга, много по-интимна поза. Задъхан, заизкачва стълбите към горния етаж.

Трябваше да признае пред себе си, че е направил огромна грешка, като я избра сред публиката преди месеци. Никоя жена досега не го бе карала да се чувства по този начин!

Гледката на неоправеното легло съвсем не помогна на възбудата му да се уталожил. Без да пали лампата, Брам я положи на него, свали обувките и часовника ѝ и я зави с чаршафа. Лунните лъчи, леещи се през прозореца, осветяваха в сребристо къдрите ѝ, разпилени по морскосинята възглавница.

Той стисна юмруци и потисна неудържимия порив да зарови пръсти в тях, да я привлече към себе си и да я разсъни... Да пробуди

тялото ѝ за живот и да навлезе дълбоко в нея, след което да изпита върховното облекчение...

Бавно отстъпи назад. Тънката ръка на Аманда прегърна възглавницата. Тя бе така крехка, а работеше толкова много! Навярно приемаше живота твърде сериозно.

Той обаче имаше нужда единствено от свобода и неангажираност. И на сутринта щеше отново да бъде свободен.

ОСМА ГЛАВА

Аманда се притисна към топлата козина. В просъница помисли, че е взела коженото палто от визон при себе си в леглото. Защо никога по-рано не се бе сещала да го направи? Усещането на кадифената ѝ мекота, притисната към нейното тяло, бе прекрасно.

Тя леко плъзна крака си нагоре и внезапно се намръщи, осъзнала, че е с чорапогащи. Откога ли бе започнала да си ляга облечена?

Постепенно до съзнанието ѝ достигнаха и други неприятни усещания. Около кръста ѝ беше омотано нещо стегнато, а в нежната кожа под лявата ѝ гръд сякаш се бе забило острие. Полусъннена, отвори очи. Дори не си бе свалила сутиена!

Погледът ѝ падна върху мекото топло кълбо край нея. Вместо кафявата лъскава козина на кожата обаче видя плетеница от ярки черни, оранжеви и бели цветове. Изненадана, премигна няколко пъти. Това бе Таша!

Напълно разсъннена, Аманда изпищя, изрита завивките встрани и тупна на килима. Тигрицата незабавно зае мястото ѝ, изтегна се на леглото с цялата си дължина, извърна глава и сънливо я изгледа с полупритворени очи. След това се прозина, преобърна се по гръб и отново се приготви да спи.

Аманда преглътна с усилие и се изправи.

— Добро утро и на теб — каза нечий плътен мъжки глас.

Тя се обърна и се озова срещу чифт загорели колене. Дългите прасци под тях бяха покрити с черни къдрави косми. Мощните мускули на бедрата неволно привлякоха погледа ѝ нагоре. За нейно щастие, останалата част от тях бе покрита със синя хавлиена кърпа. Тя бързо сведе поглед.

— Да не си глътнала езика си? — шеговито попита Брам. — Аз пък си мислех, че вие двете най-послед сте сключили примирие!

Аманда изумено изпусна дъха си. Значи вече беше сутрин! Това означаваше, че е прекарала нощта тук! Замаяният ѝ поглед се плъзна по измачканите чаршафи на огромното легло.

Божичко, какво се бе случило? Припомни си каменната камина и широкото кожено кресло. Усети в устата си вкуса на сандвича с пушено говеждо и горчица, който той й бе приготвил. Мастърсън правеше великолепни сандвичи. А също така умееше да води разговори.

Ала не можеше да си обясни как се е озовала в неговото легло. Навярно я бе пренесъл дотук. При тази мисъл по тялото й премина тръпка.

— Какво си направил с мен? Да не би да си ме упоил?

— Нима смяташ коняка и сандвича за упойка? Ти така сладко заспа пред камината, че сърце не ми даде да те събудя.

— А трябваше — Аманда се почувства объркана от неговите думи. Само преди двадесет и четири часа би се заклела, че този мъж няма сърце.

— Но ти се нуждаеше от сън.

— Имах нужда да се прибера у дома — не й се искаше да признае, че той е прав. — Снощи ти казах, че трябва да си тръгна рано. Този уикенд ме чака много работа. Освен това нямам навика да спя в леглата на непознати!

— Но ние вече се познаваме, Аманда — при тези думи Брам обърна лице към нея. Едната му половина бе покрита с пяна за бръснене, подчертаваща загара на кожата и дяволития блясък в очите.

По тялото й премина гореща вълна. Някои мъже изглеждаха добре при всякакви обстоятелства!

— Едва ли обаче бихме могли да се наречем приятели!

— Така твърдиш само ти! — искрено отвърна той.

Ала за нея не бе така. Всъщност те бяха противници, две враждуващи страни в съдебен процес. Трябваше да му напомни това, колкото и невъзпитано да прозвучи. В противен случай просто нямаше да издържи на порива да се хвърли на шията му!

С усилие се изправи на крака, приглади полата и придаде на лицето си надменен израз. Това обаче го накара да се усмихне още по-широко. Преди да успее да реагира, той се пресегна и леко я дръпна за косата.

— Винаги ли се събуждаш в такова отвратително настроение?

Тя вдигна възмутена глава. Съвестта й подсказваше, че трябва да се извини за неучтивото си държание и дори да му благодари за

грижите. Ала не можеше да направи това при положение, че тялото му, прикрито само от хавлиената кърпа, караше стомаха ѝ да потръпва от желание.

Божичко, какво ставаше с нея? Сякаш през нощта беше изгубила ума си!

— Как да съм в добро настроение, като се събуждам в компанията на тигър, и то след снощното преживяване?

— Таша е свикнала да обикаля навсякъде из къщата. Прекара нощта долу при мен. Сутрин обаче обича да си доспива тук, докато се изкъпя и обръсна.

Значи все пак не бе спал в едно легло с нея! Тази кавалерска постъпка по някаква непонятна причина я накара да се почувства още по-неловко.

— Не ти вярвам!

Един мускул отстрани на челюстта му потрепна. Очите му заискриха с леденозелен блясък.

— Какво ти става? Защо се държиш така отвратително?

Тя преглътна и отмести поглед встрани. Под нощното шкафче забеляза розовите си обувки и бързо ги нахлузи. За нещастие допълнителните пет сантиметра височина ни най-малко не успяха да повдигнат самочувствието ѝ.

Мълчанието започна да става неловко. За да прикрие смущението си, Аманда започна да разглежда стаята.

Стените бяха облицовани с бледожълта дървена ламперия, искряща под слънчевите лъчи, които се лееха през прозореца. Дебелият син килим омекотяваше ярката дневна светлина.

Изведнъж тя трепна, припомнила си колко ужасно изглежда кожата на лицето ѝ сутрин. Приглади косата си с ръка и усети, че е ужасно разрошена. А в устата си имаше вкус на вкиснало мляко.

— Извини ме — побърза да каже. — Много ми е приятно да стоя тук и да бърбям с теб, обаче трябва да се измия. Къде е банята?

Брам намръщено се запъти към другия край на стаята, където имаше две врати. Отвори лявата и влезе вътре, без да погледне дали Аманда идва след него. Това бе добре, защото гледката на голия му гръб накара коленете ѝ да се подкосят.

Той застана пред огледалото с бръснач в ръката и пусна водата в един от двата разположени един до друг умивалника. След това вдигна

острието към лицето си и изпъна кожата над челюстта с лявата ръка. Изведнъж обаче погледът му попадна на нейното отражение в огледалото.

— Нямах ли друга работа, освен да ме зяпаш?

Аманда незабавно отмести поглед встрани, ядосана на себе си. Като че ли друг път не беше виждала мъж да се бръсне!

— Тоалетната е зад първата врата вдясно — тя усети как погледът му я проследява. — Аманда?

— Какво?

— Ако имаш нужда да се измиеш на спокойствие, след минута ще свърша.

Това явно бе предложение за примирие.

— Благодаря ти — неволно произнесе тя, преди да си спомни, че му е сърдита, и бързо се отправи към тоалетната.

Когато отново излезе, той бе обул избелели джинси и попиваше с кърпа от лицето си последните следи от пияната за бръснене.

Аманда бързо влезе в банята. Докато плискаше лицето си със студена вода, неволно се запита дали Брам носи слипове под джинсите. Липсата на бельо автоматично го изключваше от кръга на хората, достойни да общуват с нея, независимо от всичките му добри качества.

— Предполагам, че би желала да закусиш, преди да те разведе из ранчото — ненадейно долетя зад нея гласът му.

Тя бързо се изправи, покри лицето си с кърпата, оставена наблизо и се обърна по посока на звука. Банята имаше две врати. Откъм по-близката от тях се процеждаше светлина.

— Чу ли ме? — достигна гласът му до нея.

— Да — глухо прозвуча отговорът ѝ.

— Освен ако не искаш първо да се изкъпеш. Само че не мога да ти предложа чисти дрехи.

Аманда надникна през откритата врата. Той бе застанал с гръб към нея в средата на голям дрешник и тъкмо навличаше през главата си зелена ватирана блуза. Докато ръцете му напъхваха края ѝ в джинсите, тя успя да зърне за момент крайчеца на бял слип и леко ахна от изненада. Брам навярно я бе чул, защото се обърна към нея. Тя отново зарови лице в кърпата и започна бързо да трие лицето си, като се надяваше той да помисли, че съвсем случайно минава през дрешника.

— Извинявай — успя да промълви с нотка на безгрижие. — Не чух добре последните ти думи.

— Помислих си, че може би готвачката госпожа Бартън не би имала нищо против да ти вземе от своите дрехи. Проблемът обаче е, че тя е двойно по-пълна и по-възрастна от теб.

— О, не се безпокой — отвърна Аманда, която се блъсна в касата на вратата, докато опитваше да се измъкне колкото може по-бързо, без да маха кърпата от лицето си. — В багажника на колата си винаги оставям комплект резервно облекло, защото в деня на важни съдебни процеси винаги разливам нещо върху дрехите си — тя надникна иззад кърпата и с ужас видя как той приближава към нея с широка усмивка.

— Защо се криеш зад кърпата, Аманда? Това не е в стила ти.

— Не се крия, а просто...

— Шпионираш?

— Не, бърша си лицето!

— Аз пък имам собствена версия. Нека разгледаме поведението ти. Най-напред се държиш отвратително. След това не сваляш поглед от мен, докато се бръсна. Накрая откривам, че стоиш зад гърба ми и наблюдаваш, докато се обличам. Ако не те познавах по-добре, бих казал, че ме преследваш с недотам целомъдрени намерения!

— Я стига глупости! — Аманда хвърли кърпата към ваната с небрежен жест, като се надяваше, че изглежда спокойна и самоуверена. Неговата усмивка обаче се разшири. Явно вече бе отгатнал истината! Той я привличаше неудържимо — и то не само физически, а и интелектуално! Трябваше да изпие чаша кафе, за да се съвземе от шокиращото заключение.

— Доколкото чух, спомена нещо за закуска? Знаеш ли, просто умирам от глад!

— Аз също. И макар че вече закусих, изведнъж се почувствах ужасно гладен.

При неговия твърде прозрачен намек Аманда усети стомахът ѝ да потръпва от неясен копнеж. С ужас осъзна, че не може да измисли подобаващ отговор. Извърна се към огледалото, сякаш то можеше да ѝ подсказва някоя духовита реплика. Оттам обаче я погледна жалко създание с разрошена руса коса и без никакъв грим, ако не се смятаха черните петна от размазана спирала под очите.

— Изглеждам ужасно — забеляза тя, избягвайки погледа му.

Той се засмя и приседна на ръба на ваната.

— Знаеш ли, преди малко не се шегувах. Наистина те искам. Сигурен съм обаче, че и ти ме желаш не по-малко. Затова нека прекратим тази игра.

— Имаш прекалено развнтено въображение! — едва успя да отвърне Аманда. — Това, че неволно съм заспала в твоя дом, не означава, че горя от желание да се озова в леглото ти!

— Тези думи ми звучат познато. Всяка жена го казва, когато не иска да признае пред себе си своите истински чувства.

Тя се помъчи да изглежда равнодушна и започна да разресва косата си с пръсти.

— Изпаднал си в дълбока заблуда. Вчера просто бях невероятно изморена, и то благодарение на теб.

— Да, обаче можеше да си тръгнеш, когато пожелаеш. Аз дори сам ти го предложих след сцената с Таша. Защо не прие?

— Защото бях обещала да видя ранчото ти, а не поради причината, която си втълпил в главата си. Надявах се, че ако отстъпя и изпълня желанието ти, ще ме оставиш на мира.

— Съмнявам се, че през целия си досегашен живот си отстъпвала пред някого. Хайде, признай, че дойде тук, защото ме желаше. Знаеш ли, свикнал съм непрекъснато да получавам предложения от жени.

— Аз обаче не съм от тези жени! Освен това не забравяй, че съм завела дело срещу теб! Това означава, че между нас има непреодолими противоречия, да не кажа антипатия!

— Много ми харесва, когато говориш като адвокат — с надути фрази и безупречна дикция. Ти си идеален прокурор — истински кръстоносец, съвсем като баща си и останалата част от твоето семейство. Аз не бих могъл да се вместия сред всичко това, нали?

— Нямам ни най-малка представа за какво говориш!

— Тогава позволи ми да ти обясня. Тъй като съм мъж, ще поема водещата роля и ще изложа исканията си пред теб. Първо, ти ще оттеглиш обвиненията си. Второ, нашата връзка може да продължи само за кратко. Веднага щом отново започна да участвам в мачове, ще се включа в турнета из страната. Така че ще ти спестя неудобството да ме представяш на приятелите и роднините си. В такъв случай какъв е проблемът?

Аманда го гледаше с отворена уста. Постепенно кръвта нахлу в главата ѝ.

— Брам, по принцип ли мразиш жените или аз съм единствената, удостоена с тази чест?

— Не, Аманда, не мразя жените.

— Никога в живота си не съм чувала по-ужасна обида! Дори да си последният мъж на земята, няма да те погледна! Отвращаваш ме!

— Значи имаш нужда от доказателства за привличането между нас? Достатъчно ли си смела, за да ми докажеш, че не съм прав?

Тя инстинктивно долови надвисналата опасност.

— Какво си намислил? Какво искаш от мен?

— Нищо повече от една целувка, която ще трае само десет секунди.

— Това ли е всичко? Нима смяташ, че ще успееш да постигнеш нещо за десет секунди? — самочувствието на този мъж наистина бе безмерно! Представяше ѝ се прекрасен случай да го посмачка. — Добре, Мастърсън. Можеш да започваш.

Той се пресегна и я привлече към себе си.

— А ти ще следиш времето.

— Няма нужда да бъдем толкова близо един до друг! — Аманда понечи да се отдръпне назад.

— Играта беше предложена от мен, значи аз определям правилата. Готова ли сте, госпожице Таркинтън?

— Почакай... Не съм си сложила часовника.

— Ето ти моя — Брам откопча металната верижка от китката си.

Тя пое часовника и впери поглед в циферблата, за да отвлече мислите си от усещането на бедрата му, притиснати към измачканата ѝ пола.

Пръстът му докосна нежната кожа под лявото ѝ око. Аманда рязко се дръпна с пламнали страни.

— Махни ръцете си от мен! Още не съм готова да започна броенето.

— Не можеш да започнеш, преди да съм те целунал — пръстът му се плъзна по слепоочието ѝ и достигна лявото ухо.

— Почакай за момент...

— От какво се боиш? — по загорялата кожа около очите му се появиха бръчици. Устните му се разтегнаха в усмивка. Тя почувства

как краката ѝ се подкосяват.

— Мисля, че... Играеш нечестно.

— Че кога ли не съм го правил? — Брам проследи с пръста си очертанията на горната ѝ устна. — Знаеш ли, отдавна мечтаех да направя това.

Тя нервно облиза устните си, в които бе вперен жадният му поглед.

— Не ме гледай така.

— Как? — пръстите му докоснаха долната ѝ устна. — Сякаш искам да те изям? Но това наистина е така. Искам да вкуся всяка частица от теб. И особено... — ръката му се плъзна надолу по шията ѝ.

Аманда припряно го отблъсна и процеди през стиснати зъби:

— Хайде да свършваме с това!

— Не е възпитано да бъдеш нетърпелива, скъпа. Но щом настояваш...

Той се пресегна и повдигна брадичката ѝ.

Бе забравила да гледа часовника. Косата на Брам ѝ пречеше да го види добре, затова наклони глава встрани. Твърде късно обаче осъзна, че по този начин го улеснява. Усети горещите му устни върху своите и изпита паническо желание да избяга. Ала трябваше да издържи. Една Таркинтън можеше да понесе всичко в продължение на десет секунди.

Той леко захапа долната ѝ устна. Сърцето ѝ заби лудо. Досега не бе осъзнавала колко е възбудена. Опита да се концентрира върху стрелката на часовника, която плъзеше ужасно бавно по циферблата.

Брам леко се усмихна. Дъхът му облъхна лицето ѝ.

— Какво е това според теб? Фантазия или реалност?

Мускулите на челюстта ѝ се отпуснаха. Затвори очи, за да се съвземе. Дъхът му бе пропит с аромат на мента. Като потисна импулса си да вдъхне дълбоко, тя силно стисна устни. Той се засмя.

— Хайде, отпусни се...

Пръстите му се плъзнаха по косата ѝ и я повдигнаха от слепоочията. Езикът му подразни нейните устни. Тя неволно разтвори колене и усети като насън как ръката му обхваща гърдта ѝ и притиска втвърденото зърно.

— Брам...

Езикът му се плъзна между устните ѝ и заглуши нейния протест. Ужасена от начина, по който ѝ въздействаше този мъж, тя рязко се

дръпна назад и отблъсна ръката му. В устата ѝ остана привкус на паста за зъби. — Как смееш!

— Нима съм пресрочил времето? Но ти пропусна да ми го кажеш!

Аманда изруга и хвърли часовника. Той ловко го хвана. След това се пресегна към шкафчето на стената.

— Искам да ти направя малък подарък. Надявам се това да компенсира многобройните ми провинения.

— Не искам никакви...

— Може и да не искаш, но, повярвай ми, в момента имаш голяма нужда от него — Брам измъкна от шкафчето дълго правоъгълно пакетче и го хвърли към нея. Увитата в целофан четка за зъби падна в краката ѝ.

— Ах ти, отвратително копеле такова!

— Не разбирам защо се гневиш. Просто бях загрижен за личната ти хигиена. Но щом не искаш да приемеш подаръка, добре — той се изправи. — Е, ще закусваме ли?

— Никога не бих седнала на една маса с теб!

Гневното презрение в гласа ѝ навярно го бе накарало да се опомни, защото на лицето му се изписа нещо подобно на разкаяние. Тя обаче бързо му обърна гръб, тъй като не желаше да приеме извиненията му, дори той да си направеше труда да ѝ ги поднесе. От първия миг, в който се бяха видели, този мъж непрестанно я унижаваше!

Брам я хвана за ръката.

— Аманда, погледни ме.

Тя изгледа ръката му така, сякаш бе нещо отвратително и мръсно.

— Не трябваше да казвам това — в гласа му прозвуча съжаление. Тази жена непрестанно му напомняше неговата бивша съпруга. Може би на това се дължеше непреодолимото му желание да я дразни.

— Пусни ме! — гласът на Аманда преливаше от гняв.

— Просто се опитвам да ти кажа, че съжалявам.

— Ще го кажеш на съдията, когато се видим в залата на съда! Може би той ще ти повярва. Аз обаче определено няма да го направя.

Презрителният ѝ тон го накара да си припомни първия път, когато я бе видял на Макникълъс арена.

— Знаеш ли защо в онази вечер те избрах сред публиката? — попита я, като отпусна ръката си. — Истината е, че ужасно исках да смутя твоята невъзмутимост. Ти седеше на стола като кралица и си позволяваше да ме гледаш отвисоко, макар да се издигах два метра над теб! А аз давах всичко от себе си, за да доставя удоволствие на публиката, включително и на твоята особа! През целия си живот, както и в онази вечер, съм правил всичко, за да докажа себе си.

Без да го поглежда, Аманда изтри ръката си в полата, сякаш бе погнусена от докосването му.

Ала той още не бе стигнал до същината на онова, което искаше да ѝ каже. Затова пое дълбоко дъх и продължи.

— Преди пет години се запознах с една жена и се ожених за нея, защото вярвах, че с нея мога да прекарам целия си живот. Ала каквото и да правех за нея, тя не беше доволна. Затова накрая се отказах да задоволявам капризите ѝ и проумях, че единственият човек, за чиито удоволствия си струва да се грижа, съм самият аз. Само че, доставяйки си удоволствие, неволно те засегнах. За което наистина съжалявам. В онази вечер на ринга не желаех да призная пред себе си, че постъпвам егоистично. Затова обвинявах единствено теб за случилото се. И без да искам, те превърнах в изкупителна жертва на всичко, което ми бе причинила моята бивша съпруга.

Брам усещаше, че ѝ дължи много повече от това обяснение. Не бе си позволявал от години да говори за Елизабет. Споменът за нея бе твърде болезнен. Едва сега обаче осъзна, че до този момент неволно бе съзирал нейния образ във всяка жена, която го привличаше. Особено в Аманда. Ала те двете никак не си приличаха. И най-важното бе, че за разлика от бившата му съпруга, тази жена беше пределно откровена и пряма. Елизабет, напротив, не пропускаше възможност да го изиграе. Теглеше тайно от банковите му влогове, мамеше го за възрастта си, за безплодието си — за всичко.

Бе се оженил за Лизи заради своята мечта за щастлив живот, който го очаква с любеща съпруга, която да му помогне да се почувства истински мъж. Ала се бе оказало, че тя не е в състояние да му даде нищо от онова, от което се нуждаеше.

Навярно затова сякаш го подтикваше да се разкрива пред Аманда в най-лоша светлина. И бе останал изненадан, когато тя се опълчи срещу него.

Досега ѝ се бе противопоставял с всички сили. Ала не можеше повече да се самозалъгва. Ако бе истински мъж, трябваше да признае пред себе си, че желае да бъде с нея. И то не само за една нощ.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Накрая Брам млъкна. Аманда инстинктивно долови, че се бори с нещо, скрито дълбоко в душата му. Стомахът ѝ се сви. Помисли, че трябва да го остави сам, да му даде възможност да се уедини и сама да сложи в ред мислите си. Ала когато пристъпи към вратата, той вдигна ръка, за да я спре.

— Почакай.

Тя се поколеба, обзета от нерешителност. Брам закри очите си с ръце. Когато отново я погледна, искреното съжаление, изписано на лицето му, я порази.

— Твърде лесно е да ти се извиня — проговори тихо. — Не трябваше да се държа така — нито на ринга, нито тук. Ще направя всичко, което пожелаеш — дори ще продам ранчото, за да покрия разноските по делото. Зная обаче, че не искаш Таша и другите животни да страдат. Ще ми трябва време, докато намеря място, където да ги настаня.

Аманда пое дълбоко дъх и заговори, като внимателно избираше думите си:

— Няма да се наложи да им търсиш нов подслон. Не искам да ти отнемам нито животните, нито ранчото. Единственото ми желание е да престанеш да изнасяш на ръце от сцената момичета по време на представленията.

— Знаеш ли, аз самият от дълго време се опитвам да прекратя този фарс. Може би това е една от причините да избира теб в онази злополучна вечер — той накратко ѝ обясни как стоят нещата и накрая добави: — Изпълнението на тази сцена е включено в договора ми. Не мога да променя нищо.

— Тогава просто прекрати договора!

Брам се замисли. Ако предложеше на Лигата по борба нов сценарий, който да отговаря на неговия имидж и да привлича също толкова силно интереса на публиката, шефовете навярно щяха да се съгласят.

— Ще имам нужда от твоята помощ, за да сменя ролята си. Лигата отново ще ме приеме в редовете си едва, след като прекратиш делото. Веднага щом го направиш, ще дам пресконференция, на която ще съобщя, че вече няма да изпълнявам тази част от програмата си. Сигурен съм, че ще успея.

По време на закуската двамата обсъдиха подробностите около плана на Брам. Госпожа Бартън беше приготвила маслени бисквити и ягодово сладко. Никой от помощниците в ранчото не посмя да попита чий е кадилакът, паркиран на алеята пред къщата.

— Сега бих искала да разгледам ранчото ти — заяви Аманда, след като сложиха съдовете в мивката.

Той погледна часовника над кухненската печка.

— Не трябваше ли да ходиш на семинар?

— Всъщност това е квалификационен юридически курс — поясни тя. — Ако взема душ и се преоблека тук, ще успея да стигна навреме, за да чуя по-голямата част от сутрешната лекция. Няма да пропусна много.

Брам отвори външната врата и я пропусна да мине.

— Всички ли в Окръжната прокуратура работят толкова много?

— Не. Повечето от колегите ми са женени и имат малки деца. Те се стараят да прекарват уикендите със своите семейства.

Аманда пристъпи навън и спря изненадана. На двадесет метра от нея се издигаше стръмна скала, около която имаше ограда от метални вериги. В заграденото място се търкаляха голям пън, дебело дълго въже и смачкана кутия от бира.

— Това е мястото за игра на Таша — поясни Брам. — А онези неща се нейните играчки.

— Нима Таша обича бира?

— Кутията е празна.

Той прекоси двора и я преведе през голяма порта, зад която се виеше оградена от дървета тясна пътека. Аманда бе поразена от пейзажа, в който не личаха и най-малки следи от намеса на човешка ръка.

— Колко голямо е ранчото ти?

— Около хиляда акра. Обработваемите земи обаче са на изток оттук. Купих допълнително това място, на което се намираме, защото не исках Таша да безпокои конете и другия добитък. Теренът е твърде

неравен за обработване или паша, но е чудесен за моите екзотични любимци.

— А родителите ти тук ли живеят?

— Майка ми е във Флорида. А баща ми почина преди десет години.

— Съжалявам — искрено каза тя. — Повярвай ми, зная какво означава да изгубиш баща си.

— Между другото, той се възхищаваше от личността на Джон Бъртрам Таркинтън.

— А ти какво мислиш за неговата политика и идеалите, които отстояваше и заради които загина?

— Общо взето съм съгласен с тях — сви рамене той. — Всъщност моите възгледи за живота са доста нестандартни.

— Наистина ли? — престореното смайване на Аманда го накара да се разсмее.

— Да. Изглежда по рождение имам склонност да вървя „срещу течението“. Баща ми ме наричаше на галено „нехранимайко“. Любимият му въпрос беше: „В какво пак се е забъркал проклетият нехранимайко?“ Той бе фермер по душа, безгранично влюбен в земята си. Ала усещаше, че аз съм различен от него и ме влекат съвсем други неща.

Пътеката ги изведе сред голям двор, обрасъл със зеленина. Това бе царството на големите котки, подобно на мястото за игра на Таша. Разположено сред естествените скали и падини на местността, то бе оградено с електрически жици, които не позволяваха на животните да излизат извън него.

Пътеката продължаваше към жилищата на екзотичните животни, напомнящи дългите, съединени една с друга постройки, които Аманда бе виждала в зоологическата градина.

Брам ѝ представи Зевс — величествен лъв, който бе изпълнявал циркови номера, преди едната му лапа да се счупи при злополука. А също и ягуарчето Ебони, изоставено от майка си сред бразилските джунгли, което Зак, братът на Брам, беше отхранил и отгледал сам.

Големите котки бяха общо петнадесет. Между тях имаше и три лъвици, които не оставяха Зевс да скучае. Двойката малки кугуари Брам приютяваше временно, докато пораснат достатъчно, за да бъдат пуснати на свобода. И, разбира се, Таша, която се появи отнякъде и

отиде да се изкъпе в специално направеното за нея малко езеро. Аманда научи от своя домакин, че тигрите много обичат водата.

Също така се убеди, че както зверовете, така и техният господар всъщност съвсем не са толкова страшни.

След разходката тя се изкъпа и преоблече в морскосиния костюм с пиринчени копчета, който бе взела със себе си. Брам я придружи до алеята, отключи кадилака и ѝ помогна да се качи в него.

Звукът от затворилата се след нея врата сякаш сложи край на чудесната сутрин, която бяха прекарали заедно. Обзета от внезапно съжаление, че трябва да си тръгва, Аманда свали стъклото.

— Брам? Забравих да ти благодаря за закуската и за разходката... За всичко.

— Няма защо — той се облегна на покрива на колата. — Ти ми направи услуга, като дойде тук.

— Ами камионът ти? Бих предложила да те закарам до Денвър, но семинарът ми се провежда в противоположния край на града.

— Не се притеснявай. Ще изпратя някой от работниците да го прибере.

— В понеделник ще кажа на моя адвокат да се свърже с твоя. До края на следващата седмица всичко ще е уредено. Тогава ще можеш да насрочиш пресконференцията си.

— Чудесно.

Аманда не можеше да се сети какво друго да каже. Преди мълчанието да е станало неловко, Брам се изправи. Ръцете му обаче продължаваха да се облягат на покрива на колата. Загледана в тях, Аманда усети внезапен неясен копнеж. Осъзна, че не ѝ се иска да тръгва. Особено сега, когато най-сетне бе започнала да го опознава истински. Обзета от прилив на решителност, събра целия си кураж.

— Може ли да ти позвъня?

— Разбира се. Бих се радвал.

Брам ѝ продиктува телефонния си номер. Тя го записа и му подаде своята визитна картичка.

— Това е втората визитка, която получавам от теб — усмихна се той. — Да приема ли, че е намек, госпожице Таркинтън?

— Да, и то твърде прозрачен, господин Мастърсън. Телефонните линии не свързват само в едната посока.

Усмивката му се разшири. Той постави ръката си върху нейната. Допирът на горещата му длан предизвика у нея трепетно вълнение, сякаш отново се бе превърнала в ученичка.

— Довиждане, Аманда.

— Довиждане, Брам.

Как не ѝ се искаше да тръгва! В съзнанието ѝ проблесна лъч на надежда. Може би не беше невъзможно... Навярно все пак между тях би могла да се зароди връзка? И то не само приятелска... Чувството, което ги тласкаше един към друг, бе по-дълбоко.

— Карай внимателно — той леко повдигна брадичката ѝ и я целуна по бузата.

Аманда затвори очи и вдъхна дълбоко неговия мирис. Още преди да се е отдръпнал, сграбчи яката на ризата му. Лицата им почти се докоснаха и тя жадно потърси устните му.

Езиците им се докоснаха. Кръвта нахлу в главата ѝ. Надеждата се превърна в опияняващо желание.

— Наистина ли трябва да вървиш? — прошепна.

— Не... Да... — измъчвана от ужасна нерешителност, Аманда се отдръпна и проследи с пръсти очертанията на лицето му. След това събра кураж и призна: — макар, че не ми се иска да тръгвам.

— Тогава недей.

Следващата им целувка бе продължителна, гореща и жадна. Разумът сякаш я напусна. Ако не беше седнала, краката ѝ навярно щяха да се подкосят. В гърлото ѝ се надигна стон, изпълнен с копнеж.

Брам се отдръпна от нея, отвори вратата на кадилака и я вдигна на ръце.

— Къде ме носиш? — попита Аманда, останала без дъх.

— Това ще ми кажеш ти — когато тя не отвърна нищо, той продължи: — Тази сутрин ти казах самата истина. Пожелах те още в момента, когато те видях за първи път. Сега е твой ред да ми признаеш тайното си желание.

— Та как бих могла? Аз никога не съм вършила подобни безумства!

— Винаги трябва да направиш нещо за първи път.

Брам се усмихна. Тя на свой ред се засмя, обзета от странна лекота и чувство на щастие.

— Харесва ми звукът на смеха ти. Напомня звън на камбанки.

— Ти пък с тази усмивка ми приличаш на демон. При това ужасно изкусителен!

— А дали демоните знаят думичката „моля“? — устните му докоснаха ухото ѝ и прошепнаха: — моля те, Аманда, остани. Позволи ми да се любя с теб.

Дрезгавият му шепот накара тялото ѝ да потръпне като фиданка, разлюляна от внезапен порив на вятъра. Тя отметна глава назад и обви ръце около мощния му врат. Брам проследи с устни извивката на шията ѝ.

През целия си живот бе правила само онова, което смяташе за правилно. Сега обаче, поне веднъж, искаше да се почувства различна, да познае истинската страст с този мъж, който заличаваше от ума ѝ всички мисли за минало и бъдеще. С него значение имаше единствено настоящето.

Аманда вдигна глава, погледна го в очите и кимна утвърдително. Той лудешки я завъртя в кръг и намери устните ѝ. След това я понесе през двора към къщата. Бързите му крачки я замайваха. Когато влезе в антрето и я пусна на пода, тя припряно разкопча ризата му, изгаряща от нетърпение да усети голата плът под нея. Брам леко се приведе и я остави да издърпа дрехата през главата му.

Придобила смелост, Аманда прокара длани по неговите мускулести ръце. Жадните ѝ пръсти изследваха формите на бицепсите и торса му. Кожата на гърдите му потръпваше под дланите ѝ. Когато докосна едното твърдо зърно, той шумно пое дъх и притисна ръката ѝ със своята. Тя усети силните учестени удари на сърцето му. Осъзнала женствената си сила, се отдръпна назад и се усмихна.

— Не си играй с огъня! — едва промълви Брам.

— Искам да изгоря — прошепна Аманда.

Той я притегли по-близо към себе си и потърси устните ѝ. Езикът му се плъзна дълбоко в нейната уста. Краката ѝ се подкосиха и тя се отпусна в обятията му. Божичко, колко беше силен! В ума ѝ закръжиха омайващи видения. От косите ѝ се посипа дъжд от фиби и Брам зарови пръсти в освободените златисти кичури.

Притисна тялото си към неговото и изстена. Той плъзна ръка под сакото ѝ и издърпа края на блузата, напъхана в полата. Невероятно горещите му пръсти я караха да извика. Тръпнеща от нетърпение, опита да съблече сковаващата я дреха.

— Остави на мен — промълви Брам.

Преди ръцете ѝ да се освободят от ръкавите на сакото, обви ръка около нейната талия така, че китките ѝ станаха приковани към тялото. Раменете ѝ се извиха назад и очертанията на бюста, стегнат от сутиена, измъкнаха под светлата копринена блуза.

Брам се усмихна и проследи с пръста си дантелата, прозираща отдолу. Зърната ѝ мигновено се втвърдиха, беше безпомощна да го спре, когато той се наведе да я целуне. Дъхът му изгори нежната ѝ плът през коприната и дантелите. Краката ѝ се подкосиха. Тя се олюля и опита да освободи ръцете си, изгаряща от желание да махне всички дрехи от себе си.

— Помогни ми! — помоли го с дрезгав глас.

— За какво? — зъбите му леко я ухапаха през блузата.

Аманда мигновено забрави онова, което искаше да каже. Най-сетне успя да измъкне ръцете си от ръкавите и притисна главата му към гърдите си. Помисли, че ще полудее, когато той засмука зърното ѝ през копринения плат.

Ръката му обхвана другата ѝ гърд през измачканата блуза. Аманда се задъха, тръпнеща в очакване. Зърната, притиснати от дантеления сутиен, я боляха. Опиянена от усещането, се отдаде изцяло на ласките на този невероятен мъж.

Обичаше го и не я бе грижа какво би казало за това семейството ѝ или пък обществото. Обичаше го заради неговата нежност, щедрост и сила. Ала най-вече за това, че беше успял да пробуди най-добрите страни, скрити в съществуването ѝ.

— Брам?

— Кажи, Аманда? — ръката му се пресегна и докосна бузата ѝ. Пръстите му се плъзнаха по гладката кожа и проследиха очертанията на носа ѝ.

— Преди не можех да призная това пред себе си. Сега обаче изпитвам нужда да ти го кажа. Искам да се любя с теб.

Той впи очи в лицето ѝ, поразен от искреността в нейния глас и блясъка в очите ѝ. Разбираше колко трудно е за нея подобно признание. Може би то го накара да се възбуди така силно, както никога в живота си. Зарови треперещите си ръце в косата ѝ и я привлече към себе си. Изгаряше от желание да я вкуси, да вдъхне аромата ѝ, да я притежава.

Докосването ѝ го влудяваше. Раздели устните ѝ със своите и леко притисна нейния език между зъбите си. После я подкани да направи същото.

Накрая, останала без дъх след страстната им целувка, Аманда вдигна към него очи, преливащи от страст и сини като лятно небе. Докосна бузата му и проследи с пръст очертанията на устните. След това приглади с длан косата му и се усмихна.

Усмивката ѝ проникна в сърцето му като изгарящ пламък. Брам бе опиянен от невероятно чувство, толкова силно, че се боеше да го разкрие пред нея.

— Ще те занеса в спалнята — проговори накрая.

Тя кимна и той я вдигна на ръце. Когато се качиха на горния етаж, я пусна на пода и притисна дланта ѝ към гърдите си. Очите ѝ се разшириха от учудване, когато усети бясно препускащия му пулс.

— Сърцето ми бие така винаги, щом съм близо до теб — прошепна Брам.

Аманда пое дълбоко дъх и притисна устни към гърдите му. Неговият мирис напомняше аромата на стоплена от слънцето земя. Притвори очи и в опиянение усети как ръцете му я обгръщат, брадичката му се отпуска върху главата ѝ и твърдият символ на неговата мъжественост се притиска към нея.

Изведнъж осъзна, че стаята е обляна в слънчева светлина. Не можеше да потърси закрилата на мрака, за да прикрие несъвършенствата на тялото си. Ами ако той не хареса слабите ѝ бедра и малките гърди? Искаше ѝ се да бъде свършена като него. Изпълнена със съжаление, горчиво промълви:

— Боя се, че ще те разочаровам.

— Невъзможно е! — ръцете му я прегърнаха по-силно. — Нима не съзнаваш колко си красива?

Той я бе нарекъл красива! Аманда наистина желаехте да изглежда такава в неговите очи. Събрала кураж, отстъпи назад и започна да се съблича бавно и съблазнително. С треперещи пръсти вдигна ръце и разкопча перлените копчета на гърба на блузата си.

Погледът на Брам обходи тялото ѝ, след това отново се спря на лицето. Окуражена, тя се усмихна свенливо, и приведе раменете си напред. Копринената блуза и сутиенът се плъзнаха надолу.

Той протегна ръце към нея и пое ръцете ѝ в своите. После ги вдигна към устните си и целуна вътрешната страна на китките и лактите. Накрая със страстна усмивка плъзна дланите си по дължината на ръцете ѝ.

Аманда изви гръб назад и измърка като котка. Когато палците му докоснаха зърната ѝ, през нея премина сладостна тръпка.

— Харесва ли ти? — прошепна Брам.

— Да — гласът ѝ прозвуча дрезгаво и страстно.

Той обхвана гърдите ѝ в дланите си и нежно ги помилва. Стенеца, тя отметна глава назад, останала без дъх. Косите ѝ се разпиляха по гърба. Пъхна ръце под колана на джинсите му и ги плъзна надолу. Усети потръпващите му мускули под пръстите си. Беше толкова силен!

Брам съблече дрехите си, докато тя се освободи от полата и останалата част от бельото. След това се отпусна на леглото, пресегна се и я притегли върху себе си.

Внезапно Аманда се почувства щастлива, че е сутрин и стаята е обляна в светлина. За първи път виждаше всичко толкова ясно. Той не бе привлечен нито от амбицията ѝ, нито от нейното богатство или известното име. В любовта двамата бяха равни. За първи път осъзнаваше истински какво означава да се люби с мъж.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Прекараха целия следобед в огромното легло на Брам. Аманда лежеше сгусена в него, с облежната на рамото му глава. Той лениво я милваше, отпуснат след страстната им любов.

— Закъсна за семинара — проговори Брам.

— М-мм.

— И то ужасно много.

Тя подпря брадичка на гърдите му, наслаждавайки се на обзелата я непозната досега леност, и се усмихна сънливо.

— Толкова много, че май не си струва изобщо да ходя.

— Е, щом е така, няма да настоявам — Брам отмахна влажните къдрици от порумениялото ѝ лице.

— Лошото е, че не съм сигурна дали съм желана другаде.

— Нима имаш нужда от специална покана? — без да отделя поглед от нея, той я преобърна върху себе си. — Това достатъчно ли е?

— Господин Мастърсън — засмя се предизвикателно тя, — вие със сигурност знаете как да накарате една жена да се почувства тук като у дома си!

На другата сутрин, още полусънен, Брам се пресегна към другия край на леглото. Искаше му се да притисне към себе си стройното тяло на Аманда, да зарови лице в извивката на шията ѝ. Ала до него нямаше никой. Той се изправи в леглото. Видя часовника и златните обеци на нощното шкафче. Безпокойството му изчезна. Една жена никога не би си тръгнала, без да вземе бижутата си.

Бързо стана от леглото, обу чифт шорти и отиде да я потърси. Най-напред надникна в кухнята. Може би Аманда бе огладняла. Той също умираше от глад.

Там обаче нямаше никой, макар че на масата имаше отворен пакет бисквити и наполовина празна чаша мляко. Той допи остатъка и взе няколко бисквити.

След като провери и в гостната, накрая погледна в последното помещение на долния етаж — тренировъчната зала, която досега не ѝ беше показвал. Тя се простираше по цялата дължина на къщата. Едната ѝ стена бе заета от огромни прозорци.

Гледката, която се разкри пред очите му, го накара да се вкамени. Аманда бе там и играеше с Таша!

Косата ѝ, разпиляна по раменете, блестеше като злато под слънчевите лъчи. Бе облечена в неговия син хавлиен халат. Навитите ръкави се вееха около китките и подчертаваха крехкостта на фигурата ѝ. За негова голяма изненада, беше боса.

Тя тичаше по ниската трева и влачеше след себе си дебелото въже, което Таша дебнеше. Когато тигрицата скачаше към него, Аманда го дръпваше към себе си и се смееше щастливо.

Брам стоеше като омагьосан и наблюдаваше играта на жената и хищника. Макар ноктите ѝ да бяха извадени, Таша можеше сериозно да нарани някого с мощен удар на лапата си. Ала някаква непозната сила съдържаше кръвожадните ѝ инстинкти. Същата сила, която бе покорила неговото собствено сърце.

Това бе любовта.

Аманда спря, изправи се на пръсти и вдигна въжето, навито в ръката ѝ. Таша послушно седна на задни лапи и зачака. Въжето полетя във въздуха. Тигрицата скочи след него с разперени лапи, сграбчи края му и леко се приземи. Аманда щастливо запляска с ръце.

Беше толкова красива! В него се появи непознато до сега желание. Копнееше да я съзерцава, да се наслаждава на гласа ѝ, да я прегръща, да я люби, да я опознае. Сякаш бе получил скъп подарък, който трябваше да разопакова бавно и внимателно и да го пази като очите си.

Отдръпна се назад. Животът с Аманда Таркинтън щеше да бъде истинско предизвикателство. И то не само заради искрите, които непрестанно припламваха между тях. Тя имаше нужда от мъж, който да разбира какво означава известността, да не пречи на кариерата ѝ, на когото да разчита, когато обществените задължения се смесят с личния ѝ живот.

Брам се втурна през вратата и нададе дивашки вик, имитирайки Тарзан. Тя се обърна, махна му с ръка и се засмя. Таша, която прие това като знак за подновяване на играта, захапа въжето с мощните си

челюсти и го дръпна. Аманда, която не очакваше това, изгуби равновесие и падна на земята. Тигрицата се отдалечи с доволен вид, стиснала въжето в устата си.

— Изглежда също като котка, която е изяла канарче — забеляза Аманда, която понечи да се изправи.

— Не, не ставай — той коленичи край нея и прегърна талията ѝ. — Иначе Таша ще помисли, че искаш да играеш още, и веднага ще дотича.

— Искаш да кажеш, че трябва да се правя на умряла?

— Нещо такова.

— Добре тогава — тялото ѝ рязко се изви в ръцете му, след което внезапно се отпусна на земята. Как ти се струва това?

— Не е лошо — Брам гальовно разроши косата ѝ. — А сега гледай какво се казва майсторство — при тези думи той сякаш се вкамени. Очите му се разшириха, като че ли беше пронизан от ужасна болка. След това потрепери конвулсивно и внимателно се отпусна върху нея, преди да симулира великолепно последните гърчове на агония.

Под него Аманда се разтърси от весел смях.

— Как можеш да се смееш, когато аз умирам? — в гласа му прозвуча възмущение.

— Знаеш ли, повечето хора не се усмихват като теб, докато се прощават с живота.

Той се повдигна на лакът и я изгледа.

— Напротив, усмихват се, ако вярват, че отиват на небето.

— Наистина ли? Нима смиреният господин Мастърсън е абсолютно уверен, че ще го приемат в рая?

— Всъщност не — ръката му нежно отмахна косите, паднали на челото ѝ. — Та аз вече съм там. Ти си моят рай.

Очите ѝ срещнаха неговите.

— А ти — моят.

— Бих искал да ти направя признание, Аманда. Може да сметнеш, че действам прибързано. Ала когато пожелаея нещо, не се спирам пред никакви пречки, за да го постига — устните му докоснаха челото ѝ и меките коси на слепоочието. — Обичам те. Искам да останеш в живота ми завинаги.

Тя пое дълбоко дъх. Очите ѝ, сини като небето, се разшириха.

— Брам, та ти едва ме познаваш!

— Не е така. Зная кое има значение за теб — твоята кариера, моето ранчо, Таша, Ебони и Зевс. Останалото съм готов да приема на доверие.

Аманда го изглежда втренчено, изумена от увереността в думите му.

— Няма да ти е никак лесно с мен. Аз съм твърде амбициозна и винаги имам ужасно много работа. Често дори не се прибирам за вечеря.

— Аз не искам от теб да се променяш. Освен може би по отношение на вечерята — Брам се засмя. — Ужасно си слаба.

— Слаба ли?

— Да. Обзалагам се, че мога да позная какво точно има в хладилника ти — царевични пръчици и диетична кола.

Аманда сбърчи нос.

— Този път сгреши, господин Всезнайко. Не са царевични пръчици, а моркови. Мразя царица.

— И все пак почти познах — той зарови лице в шията ѝ.

— Брам? — внезапно в гласа ѝ прозвуча напрежение.

— Да?

— Какво мислиш по въпроса за децата?

Той вдигна глава и я погледна.

— Аз смятам, че двамата с теб ще имаме красиви деца. А ти?

— Според мен се налага да те осведомя, че съм възможно най-лошата домакиня на света. Освен това не мога да готвя. Пък и не съм готова напълно да се откажа от кариерата си заради семейството. Смятам, че и двамата родители би трябвало да взимат еднакво участие в отглеждането и възпитаването на децата.

— Нима мислиш, че си търся домашна прислужница или готвачка? Напротив — имам нужда от жена, която умее да се справя с трудностите и да отстоява онова, в което вярва. Която не се бои от лъвовете, тигри и огромни мъже. Накратко казано, нуждая се от теб.

Аманда безмълвно притисна чело към неговото, неимоверно разчувствана от думите му. Устните им се докоснаха в целомъдрена целувка и запечатаха магията на мига. Дълбоко в нейното сърце се надигна нежна топлина, която постепенно се разлива по цялото ѝ тяло. Усети неговата мъжественост, неимоверната му сила и увереност.

Той лежеше наполовина върху нея, подпрян на лакти. Краката му бяха между леко разтворените ѝ бедра. През нея премина гореща тръпка на сладостно очакване. Тя затвори очи и се отдаде на усещането. Пое дълбоко въздух и вдъхна аромата на трева и стоплена от слънцето земя. Чувстваше гъделичкането на смачканите тревни стебълца под свивките на коленете си. Ала най-силно от всичко усещаше присъствието, докосването и мириса на Брам.

Той нежно прошепна името ѝ. Аманда отвори очи, усмихна се и изкусително плъзна длан по гърба му. След това, изумена от смелостта си, бързо пъхна ръце под ластика на неговите шорти. Никога преди не се бе любила на открито. Ала вчера той я бе научил на толкова нови неща с нежните си думи, продължителните целувки и пръстите, умеещи да разпалват в нея необузdana страст. Искаше да му покаже, че може не само да получава, но и сама да го дарява с наслади.

Смъкна шортите надолу и се наслади на усещането на голата му плът. Силните мускули тръпнеха под търсеците ѝ длани. Той простена. Докосването ѝ го възбуждаше до невероятен предел. Леко се повдигна нагоре, тъй като се боеше да не я смачка неволно с тежестта на тялото си.

Тя потръпна и обхвана в ръцете си най-чувствителната част на тялото му. Неспособен да сдържи страстния си стон, Брам застина неподвижно, тръпнещ в екстаз. Добила смелост, Аманда се реши да изследва останалата част от тялото му. Той насмалко не изгуби съзнание. С последни сили се сдържаше да не я обладае мигновено и да потъне дълбоко в сърцевината ѝ.

Ала тяхната игра едва бе започнала. Трябваше да я подготви. По челото му изби пот. Усети сладостна болка в слабините и леко се отдръпна назад, повел борба с изкушението.

— Не! — тя отново го привлече към себе си. — Желая те!

— Ще те заболи — прошепна той с дрезгав глас. Ала нямаше сили да се съпротивява. Плъттa му докосна нейната.

— Няма.

Брам се предаде и, изгубил контрол над себе си, потъна дълбоко в нея, мигновено сякаш беше пометен от огромна чувствена вълна. Аманда бе тясна, гореща и невероятно, възхитително влажна.

Ръцете ѝ го прегърнаха още по-силно и го привлякоха надолу. Забравил всякакви задръжки, Брам се отпусна върху нея с цялата си

тежест, насърчаван от нейния плам. Под него Аманда извиваше тялото си в ритъма на неговата копнееща плът. Чу задъхания ѝ накъсан стон и, неспособен да се сдържа нито миг повече, с последно движение потъна докрай в нея и се отпусна в сладостна забрава.

Дълго време останаха неподвижни, неспособни да помръднат. Брам бе положил глава на рамото ѝ. Съзнаваше, че трябва да стане и да я освободи. Беше твърде едър и тежък. Ала не можеше да помръдне. Мускулите на ръцете и краката му отказваха да го слушат.

Аманда изстена и обви краката си около кръста му. Изненадан, той вдигна глава и я погледна. Лицето ѝ блестеше от ситни капчици пот. Засенчени от натезжалите клепки, очите ѝ бавно се фокусираха върху него. Връхчето на езика ѝ се плъзна по горната устна и дишането ѝ отново се учести.

— Хареса ли ти? — попита Брам, като леко размърда тялото си, все още потънало в нея.

Аманда отново изстена в отговор. Той се засмя. Страстният ѝ вид го опияняваше. Пак се размърда. Зърната ѝ мигновено се втвърдиха и по страните ѝ изби руменина. Тялото ѝ се изви назад, за да го приеме по-дълбоко в себе си.

Брам усети как в него се надига опияняващ пламък. Кръвта нахлу в тялото му там, където то се съединяваше с нейното. Сърцето му лудо затуптя.

— О, Брам! — прошепна Аманда с притворени очи.

Той се отдръпна назад и започна играта отначало, като караше зениците ѝ да се разширяват от удоволствие, докато накрая, не можейки да издържа повече, отново потъна дълбоко в нея.

— Аманда, обичам те! — мускулите му се напрегнаха, докато се опитваше да влезе в ритъм с нейното тяло. Чу собствения си глас да повтаря отново и отново: — Обичам те, обичам те...

Бедрата ѝ се извиха нагоре. Брам заглуши стона ѝ на сладостно облекчение със своя дрезгав вик. Гласовете им отекнаха високо в небето и се изгубиха сред шепота на дърветата.

Дълго лежаха притиснати един към друг. Накрая Брам се претърколи настрани и прислони Аманда в прегръдката си. Обзети от изтощение, двамата потънаха в сън.

Когато се събудиха, бе късен следобед. Обзети от силен глад, заедно отидоха в кухнята и си устройоха истинско пиршество с плодове,

сирене, сандвичи с пушено говеждо и бисквити. След това се изкъпаха и облякоха.

Той ѝ даде работен комбинезон и мека фланелка. Аманда нави ръкавите и крачолите, сякаш отново бе малко момиченце, решило да участва в маскарад. През остатъка от деня обиколиха цялото ранчо на коне. Върнаха се едва по здрач. Госпожа Бартън беше оставила вечерята да се претопля във фурната.

Ала до полунощ не се докоснаха до нея.

Когато настъпи утрото на понеделника, Аманда Таркинтън за първи път в живота си позвъни в Окръжната прокуратура, за да съобщи, че не се чувства добре.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Госпожице Таркинтън, може ли само един въпрос?

Аманда ядосано тръсна глава и се запромъква през тълпата репортери и фотографи, окупирали фойето на Окръжната прокуратура, като се прикриваше с куфарчето си.

— Как мислите да отстоявате правата на жертвите на насилие, след като прекратихте делото срещу Звероукротителя?

— Защо не присъствахте на пресконференцията, на която Звероукротителя обяви за вашето споразумение?

— Имаме сведения, че двамата сте постигнали консенсус не само в деловите си отношения. Как бихте коментирали това?

— Какво смята семейството ви за този случай?

Пазачът Том я хвана за лакътя и я качи в асансьора, застанал между нея и проблясващите светкавици на фотоапаратите.

— Тази вечер е по-лошо от всякога — забеляза мрачно, като изтри челото си с носна кърпа. — Три седмици не стигнаха на тези хора да проумеят, че няма да отговорите на въпросите им!

Аманда се облегна на стената на кабината и разтри пулсиращите си слепоочия. Червената ѝ трикотажна рокля бе мокра от пот. Мразеше цялата тази тълпа журналисти, които се опитваха да си пъхат носовете в личния ѝ живот!

— Започвам да се питам дали всичко това ще има край?

— Не само вие си задавате този въпрос. След като се разчу, че прекратявате делото, се наложи всички пазачи да работят на двойни смени.

Тя въздъхна тежко. Откакто бе обявила, че прекратява делото, навсякъде срещаше единствено неодобрение. Феминистките я обвиняваха, че е капитулирала пред Звероукротителя. Защитниците на човешките права я порицаваха, задето е отстъпила от принципите си. Майка ѝ бе ужасена от факта, че името на Таркинтън се свързва с това на Брам Мастърсън. Носеха се слухове за тяхната връзка. Богс, шефът ѝ, едва смогваше да се справи с нашествието от журналисти. Градската

управа бе принудена да отпусне допълнителни суми за охрана на Окръжната прокуратура.

Том пое куфарчето ѝ и я потупа по ръката.

— Не обръщайте внимание на глупостите, които пишат в скапаните вестници!

Аманда затвори очи. Само да можеше да го направи!

Вратата на асансьора се отвори на нивото на паркинга. Тук ги очакваше нова тълпа, по-голямата част от която се състоеше от униформени полицаи и охраната на сградата. Сред тях стоеше Брам, дегизиран със слънчеви очила и син анорак.

— Май пак си имала лош ден? — ръката му се пресегна и повдигна брадичката ѝ.

— Отвратителен — потвърди тя, като си позволи за миг да се отпусне в обятията му. — Ще ти разкажа по-късно. Къде е Джули?

— В колата ти. Готова е да тръгва.

— Почакай да я видя за малко, преди да потеглим към ранчото.

Брам кимна, пое куфарчето от Том и я съпроводи до кадилака.

Джули свали прозореца на колата. Русата ѝ перука пак се бе изкривила встрани.

— Изглеждаш изтощена. Проблеми ли имаш?

— Да — призна Аманда и се наведе, за да прегърне приятелката си. Джули носеше абсолютно същата червена рокля като нейната. — Знаеш как стоят нещата с пресата. Днес Богс отново ме повика за разговор. Не беше никак приятно.

— Какво каза този път?

Аманда се намръщи. Не ѝ се искаше да говори за това. Ала през последните няколко седмици Джули бе направила толкова много за нея! Дължеше ѝ поне това обяснение.

— Лошото е, че той е напълно подведен от нелепите слухове, които се носят за мен. Каза ми, че това се отразява зле на моята репутация и на престижа на прокуратурата. Добре, че все още не съм уволнена.

— Не се предавай, скъпа — Джули стисна ръката ѝ.

— Знаеш, че ще се държа докрай — Аманда се отдръпна назад и се усмихна с усилие. — А ти изглеждаш страхотно, както винаги. Благодаря ти, че и тази вечер си се преоблякла като мен.

— Трябва да отбележа, че през последните няколко седмици гардеробът ми се натъпка до пръсване. Добре е поне, че двете имаме еднакъв вкус.

— Перуката ти обаче всеки момент ще падне. Чакай да я оправя.

— Благодаря ти — Джули хвана ръката на Аманда. — Имаш ли нужда да поговорим?

— Брам и аз трябва да изчезваме оттук, преди да са нахлули репортерските пълчища. Ако имам време, по-късно ще ти звънна — тя се усмихна. Странно как само при споменаването на името на Брам се почувства по-добре. Все пак, в живота ѝ бе останало поне едно хубаво нещо. — И не забравяй да прибереш пощата и да полееш цветята ми.

— Цветята ти никога не са изглеждали толкова добре. Наистина ми дължиш много. Ще трябва да ме поканиш най-малко за шаферка на сватбата!

— Ш-шт! — Аманда смигна затворнически. — Ще те чуе! Освен това, изминали са едва три седмици...

— Които прекарахте неразделни, като сиамски близнаци! Честно казано, не съм виждала по-влюбена двойка от вас!

— Джули!

— Тръгвам, тръгвам — приятелката ѝ включи на скорост. — Ще се видим утре.

Аманда ѝ помахаша с ръка. След това се качи при Брам, който я чакаше в кабината на един джип Чероки.

— В чия кола ще се возим тази вечер? — попита го, като сложи слънчевите очила, които той ѝ подаде.

— Хората от охраната ми казаха, че е на Пол Дейвис.

— Познавам го. Той е следовател в отдела за измами и злоупотреби.

— Каква ирония на съдбата!

— Да, наистина — тя облече неговото джинсово яке и нахлупи бейзболен каскет върху високия си кок. — Как мина денят ти?

— Имах доста работа — лаконично отвърна Брам, докато изкарваше джипа от паркинга.

Аманда внимателно го изгледа. По устните ѝ заигра усмивка.

— Този твой израз ми е добре познат, Брам. Само не ми казвай, че отново си ми приготвил изненада!

— Защо, не обичаш ли изненадите? — невинно попита той.

— Знаеш, че ги обожавам. Но през последните две седмици ти просто ме засипа с тях!

Тя си припомни плюшения тигър, букетчетата диви цветя, които ненадейно се появяваха в куфарчето ѝ, кошницата за пикник, която един ден бе открила пред вратата на офиса си, пълна със сандвичи с пушено говеждо, моркови и кутии диетична кока-кола.

Дегизировката на Джули бе напълно успешна. Когато излязоха от паркинга, кадилакът на Аманда тъкмо свиваше зад ъгъла, следван от няколко репортерски коли. Брам зави в противоположната посока и хвърли поглед в огледалото за обратно виждане.

— Чисто е. Можем спокойно да караме към дома.

— Към дома! — въздъхна Аманда. — Звучи прекрасно.

Той обгърна раменете ѝ с дясната си ръка и тя се сгуши в него.

През целия път бърбиха за очакващите ги приятни мигове. Постепенно Аманда се отпусна, успокоена от неговия глас и присъствието му, вдъхващо ѝ увереност.

Още щом паркираха пред ранчото, тя изскочи от джипа, заобиколи го тичешком и задърпа Брам за ръката, изгаряща от нетърпение да узнае какво е приготвил за нея.

— Къде е изненадата?

— Този път ще трябва сама да я откриеш — засмя се той.

— Знаеш, че неизвестността ужасно ме изнервя! — Аманда пристъпи в къщата, надникна в гостната и внимателно я огледа. — Каж ми, къде си я скрил?

— Няма. — Той хвърли ключовете от колата на масичката.

— Аз обаче зная един начин да те накарам да проговориш — тя плъзна ръце под якето му, прегърна го през кръста и го погледна с дяволита усмивка. — Въпросът е дали ще го направиш, преди да съм започнала с мъченията или след това.

— А какви мъчения си измислила за мен? — Брам свали от главата ѝ бейзболния каскет и го хвърли встрани.

— О, ужасни! За тях ще е необходима цяла нощ!

— Ах, започвам цял да треперя! — това бе самата истина. Само мисълта за нея го караше да тръпне в очакване. Махна фибите от косата ѝ и тя се разпиля в ръцете му.

— Е, ще си признаеш ли? — попита Аманда и се притисна поблизо към него. Усети твърдата изпъкналост на мъжествеността му и

отърка тялото си в нея. Той се предаде с гърлено ръмжене. Знаеше, че е изгубил играта, още преди да започне.

— Много ти харесва да ме измъчваш, нали Аманда? — попита я, като сведе глава, за да обсипе с целувки изящната ѝ шия. Тя сладостно въздъхна и отметна глава назад. — Нима не забелязваш колко съм притеснен?

— Притеснен ли? — Аманда вдигна лице и потърси устните му. — Но защо?

— Заради изненадата — Брам леко докосна устата ѝ, разпалвайки още по-силно нейната страст.

Тя се изви в ръцете му. Звънкият ѝ смях накара слабините му да потръпнат от сладостна болка.

— Бях забравила за нея.

Той я целуна дълбоко и страстно. Искаше му се на свой ред поне за миг да престане да мисли за онова, което ги очакваше в спалнята. Аманда бе толкова непредсказуема! Ами ако отговореше с „не“ на молбата му?

— Брам — промълви тя задъхана, когато накрая устните им се разделиха. — Обичам те!

Той застина като вцепенен. Бе очаквал този миг цели три седмици! Това, че чуваше тези думи от нейната уста тъкмо сега, бе добър знак.

— Аз също те обичам, Аманда.

Тя сведе поглед и започна да си играе с копчетата на ризата му.

— Страх ме е — призна накрая.

— От какво?

— От щастието, което ме завладява, когато съм с теб. Боя се, че когато ме опознаеш истински, няма да искаш да бъдем заедно.

— Това никога няма да се случи!

— Но нали вече се е случило — с бившата ти съпруга?

Той я притисна по-близо към себе си и помилва косите ѝ.

— Ние с теб изживяваме чудно приключение. Разбира се, нямаме гаранция, че ще бъдем заедно до края и че нашият път ще бъде щастлив и безоблачен. Ала смятам, че ако успеем да преодолеем трудностите, които ни очакват, ще се научим да бъдем толерантни един към друг.

— Може би от това се боя — прошепна Аманда, заровила глава в якето му. — Не мога да правя компромиси.

— Нито пък аз — Брам се засмя. — От друга страна обаче, освен теб не съм срещал много жени, заради които си струва да направиш компромис — леко я целуна по носа. — Кое то пък ме подсеща, че на леглото в спалнята ни чака изненадата.

— Ах, ти! — тя му намигна закачливо.

Той се усмихна, прегърна я с една ръка през раменете и я поведе по стълбите.

— Ще вляза пръв — каза развълнуван, когато почти бяха стигнали горе и взе последните няколко стъпала по две наведнъж. Отвори вратата на спалнята и хвърли поглед вътре, за да се убеди, че всичко е на мястото си. След това се обърна и с театрален жест я подкани да влезе.

С удоволствие забеляза безкрайната изненада, която се изписа по лицето ѝ, когато погледна към леглото.

— Смокингът е за мен — подхвърли небрежно, сякаш Аманда би могла да не се досети сама.

Тя го изгледа с отворена уста, след което пристъпи към леглото и вдигна положената на него ефирна, дълга до земята рокля. После се обърна и го погледна с очи, замъглени от напирещите в тях сълзи.

— О, Брам! — прошепна. — Колко е красива!

— Харесва ли ти?

— Сякаш е направена от феи! — Аманда докосна дългата бухнала пола, обсипана с малки златисти и сребристи пайети. — Човешки ръце не биха могли да сътворят подобна прелест!

— Искам да я облечеш.

Тя го изгледа с широко отворени очи.

— Това ли е изненадата?

— Само половината от нея. След като се преоблечем, ще вечеряме. Госпожа Бартън е приготвила за нас нещо специално. После ще ти покажа и останалата част.

Брам отиде да облече смокинга в банята, тъй като не бе сигурен, че ще успее да задържи ръцете си далеч от Аманда, докато плъзга скъпата рокля по прекрасното си тяло. Сега не биваше да я взима в обятията си. Щеше да го направи по-късно, след вечеря. Тогава щеше да има достатъчно време.

Когато се приготви, безмълвно отвори вратата, водеща към спалнята. Свела глава, Аманда бе застанала на пръсти, опряна с ръка на гардероба, и нахлузваше на краката си златистите сандали, които бе купил за нея. Роклята обгръщаше тялото ѝ на златни и сребърни вълни. Корсажът, покриващ гърдите ѝ, се придържаше от невероятно тънки презрамки, които можеха да бъдат скъсани с едно дръпване. Полата, падаща до пода, прилепваше към горната част на бедрата. Светлата ѝ кожа сияеше с невиджана досега нежна белота. Косата ѝ бе вдигната от едната страна, придържана от обсипана с пайети барета.

— Ау! — възкликна Аманда, когато се изправи и го видя. — Трябва по-често да обличаш смокинг!

Брам едва намери сили да отговори:

— А вие, госпожице Таркинтън, изглеждате като кралица на феите!

— Благодаря ти — тя обърна към него сияещото си лице.

— Ще тръгваме ли? — той ѝ предложи ръката си.

Докато се спускаха надолу по стълбите, фееричната рокля леко шумолеше и му напомняше за дантеленото бельо и копринените чорапи, скрити под нея. Брам изпита желание още сега да свали дрехата от прекрасното ѝ стройно тяло. Ала трябваше да се сдържи до края на вечерята.

Тази вечер трябваше да бъде най-забележителната в техния живот. По-късно с особено вълнение щяха да вкусват спомена за нея. Нещо му подсказваше, че невинаги ще бъдат така близо един до друг, както сега. Скоро Аманда нямаше да принадлежи единствено на него. Не след дълго щеше да стане обект на внимание на много хора, особено когато ставаше въпрос за защитата на гражданските права или гласуването в последните избори.

След разкошната вечеря отидоха в гостната. Брам изгаси лампите и включи стереоуредбата. Аманда седна грациозно на коженото кресло пред камината. Той я изгледа продължително, припомнил си онази вечер, в която бе заспала в същото това кресло. Сега, застанал пред нея съвсем както тогава, се чувстваше така, сякаш отново се бе превърнал в срамежлив тийнейджър.

Протегна напред малката кадифена кутийка, която стискаше в ръката си. След това се отпусна пред Аманда на едно коляно и напрегнато се взря в лицето ѝ. Искеше да запомни и най-малките

подробности от нейното изражение, докато ѝ подава пръстена и ѝ предлага да свърже живота си с неговия.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Аманда не отделяше поглед от Брам, докато той коленичи пред нея. Мускулите на мощните му рамене, очертани под смокинга, накараха сърцето ѝ да се разтупти лудо. Струваше ѝ се, че ще припадне, преди Брам да се реши да произнесе съдбовния въпрос. Стисна здраво ръце в скута си в опит да скрие треперенето им. Накрая той разтвори ръката си, в която имаше малка кадифена кутийка. За миг сърцето ѝ спря да бие.

През последните седмици непрестанно беше мечтала за този миг. Също като влюбена ученичка бе изписвала мислено безброй пъти неговото име редом с нейното: Аманда Таркинтън-Мастърсън. Досега обаче не бе осъзнавала истинските измерения на подобна перспектива. Само след минута животът ѝ щеше да се промени коренно и безвъзвратно.

Той пое ръката ѝ и я стисна с горещите си пръсти. Аманда опита да се усмихне, ала устните ѝ трепереха. Ако Брам ѝ предложеше да се омъжи за него, щеше да каже „да“, без да се замисля за последствията.

— Аманда?

Тя безмълвно кимна, твърде развълнувана, за да проговори. Над челото му, прорязано от две вертикални бръчки, бе паднал кичур черна коса. Аманда се пресегна, за да го отмахне. Само ако можеше да премахне така лесно всички проблеми, които стояха пред тях!

Отпусна ръка, припомнила си тълпите репортери, които щяха да я връхлетят отново на другия ден. Брам отвори очи и стисна ръката ѝ.

— Изглеждаш толкова изплашена!

— Така ли? — тя се помъчи да изглежда спокойна. Взря се напрегнато в любимото лице. Ала пред очите ѝ ненадейно изникна образът на нейната майка. Какво ли щеше да каже тя, когато ѝ представи бъдещия си съпруг?

„Аманда, скъпа, ти заслужаваше много повече!“

— Няма от какво да се боиш. Не ще допусна никой да ти причини болка.

— Зная.

Аманда обаче не можеше да му обещае същото, макар ужасно да ѝ се искаше. Майка ѝ щеше да смачка неговата гордост само с едно презрително повдигане на патрицианския си нос. А и как можеше да го защити срещу мълвата, че Звероукротителя не е достоен за една Таркинтън, когато самата тя не бе убедена, че не е така?

— Обичам те — той стисна ръката ѝ по-силно. — Искам да бъдеш моя съпруга. Ще се ожениш ли за мен?

— О, Брам! — Аманда успя да се усмихне през сълзи.

— Това „да“ ли означава? — Брам разтвори дланта ѝ и постави в нея пръстена.

Тя сведе поглед към него и ахна.

— Ако не ти харесва, ще го сменя с друг.

— О, не! — погледът ѝ бе премрежен от сълзи. — Прекрасен е!

— Сложи го на пръста си.

Ръцете ѝ трепереха толкова силно, че не смееше да вдигне пръстена от дланта си. Погледна големия камък, инкрустиран в златен филигран, и преглътна.

— Навярно си дал цяло състояние за него!

— Парите нямат значение. Интересува ме единствено дали ще го приемеш. Кажи, че ще се омъжиш за мен, Аманда!

Тя постави пръстена в скута си, за да не го изпусне. Колко разочарован щеше да бъде баща ѝ, ако можеше да узнае, че е предала мечтата си заради един мъж, дори така прекрасен като Брам! Думите сякаш бяха заседнали в гърлото ѝ.

— Не мога — успя да промълви накрая.

— Как така не можеш?

— Брам, повярвай ми, обичам те. Ала имам нужда от време, за да възприема идеята за евентуален брак.

Настъпи тишина, нарушавана само от прашенето на горящите в камината дърва.

— Колко време?

— Та ние сме заедно едва от три седмици! — Аманда сведе поглед към диаманта, проблясващ на светлината на огъня.

Той се пресегна и хвана брадичката ѝ. Бръчката между веждите му отново се появи.

— Да, но през това време бяхме неразделни. Знаем какво мисли всеки един от нас за живота, особено за най-важните неща в него. Какво повече ти трябва?

— Плаши ме бързината, с която става всичко. Имам нужда от време — все пак усещаше, че думите ѝ са лъжа. Всъщност, проблемът бе, че тя си оставаше Аманда Таркинтън, чиято мечта беше да направи кариера в политиката. Бавно се отдръпна от прегръдката му.

— Колко време — седмица, месец, година?

— Не можеш да ме обвиняваш за предпазливостта ми. В края на краищата става въпрос за целия ни бъдещ живот.

Брам се изправи и прокара пръсти през косата си. Не бе очаквал подобна нерешителност. Та тя дори не желаше да определи срок! От очите му не убягна неспокойното потрепване на пръстите ѝ и сведените клепачи, прикриващи погледа. Нещо я терзаше. Но какво?

— Щом и двамата се обичаме, какво би променило времето?

— Има още много неща, които не сме обсъждали. Например, къде ще живеем?

— Аз лично бих могъл да се установя навсякъде — сви рамене той. — Прекарал съм по-голямата част от живота си в пътуване. Ти навярно искаш да останеш в Денвър.

— Не зная — Аманда се поколеба. — Ами ако се заема с политика и бъда избрана в кабинета?

— Тогава ще се преместим във Вашингтон.

— А твоите животни?

— Таша може да дойде с мен. Другите ми питомци ще останат тук или ще купим за тях някоя ферма в близост до столицата.

— Изглежда си помислил за всичко.

Не, очевидно не е така, каза си Брам. Внезапно взел решение, коленичи отново и пое студените ѝ като лед пръсти.

— Искам да видя как ще изглежда пръстенът на ръката ти.

— Не, не мисля, че идеята ти е добра — бързо отвърна Аманда.

Ала не ѝ достигнаха сили да се съпротивлява. Той плъзна пръстена на показалеца на лявата ѝ ръка и я вдигна към светлината.

— О, престанала си да гризеш ноктите си — забеляза със задоволство.

— Допреди няколко седмици ми се струваше, че никога няма да успея да се откажа от този лош навик промълви тя, като избягваше

погледа му.

— Пръстенът ти е съвсем по мярка. Знаеш ли, дълго време си блъсках главата какъв размер да взема.

Накрая една нощ, докато спеше, тайно измерих пръста ти.

— О, не казвай това! — в погледа ѝ проблесна отчаяние. Стисна очи, за да спре бликналите сълзи.

— Аманда, не плачи — проговори Брам с дрезгав глас и нежно изтри страните ѝ. — Исках да те направя щастлива, а не да те разстройвам.

— Ти наистина ме правиш щастлива — прошепна Аманда със свито гърло. — Тези няколко седмици бяха най-хубавите в живота ми. Отнасяш се твърде добре с мен.

Той се наведе и я целуна. Тя се притисна към него и отчаяно обви ръце около шията му.

— Какво има, любов моя? — промълви Брам, заровил устни в косите ѝ. — Каж ми, моля те.

Аманда вдигна поглед към него. Имаше само един начин да избегне ужасния избор, който трябваше да направи. От едната страна беше Брам, който ѝ предлагаше своята любов. От другата — баща ѝ и неговата мечта за бъдещето, която сега бе и нейна.

— Ако те помоля да направиш нещо заради мен, би ли го изпълнил?

— Само кажи какво искаш! — в гласа му нямаше и следа от колебание.

— Да изоставиш професионалната борба.

— Заради това ли си толкова разстроена? Защото съм борец?

— Бих могла да ти помогна да основеш фондация за подпомагане на животните чрез дарения. Брам, ти би могъл да направиш толкова прекрасни неща! Хората имат нужда да научат повече за живота на хищните големи котки и онова, което би могло да се случи, ако бъдат застрашени от пълно изчезване.

— Значи искаш да се откажа от професията си и да стана нещо като учител на самоиздръжка? — той пусна ръцете ѝ.

— Би могъл да продължиш пътуванията си из страната с Таша, Ебони и Зевс. Аз дори с удоволствие бих те придружавала.

— И би била готова на свой ред да изоставиш работата си?

— Не. Ще продължавам да работя в Окръжната прокуратура. Ала по този начин няма да има нужда непрекъснато да се крием и да бягаме от репортерите.

— Аха, разбирам! — скочи на крака и пъхна ръце в джобовете. — Значи смяташ, че ако се откажа от борбата, шумът, който вдигат медиите около нас, ще стихне?

— В общи линии — тя също се изправи.

— Знаеш ли, този проблем би могъл да бъде решен много лесно. При това без никакви жертви от наша страна.

— Как?

— Ще направим нашата връзка обществено достояние. Това би могло да стане постепенно, като се появим заедно няколко пъти. А когато прецениш, че е настъпил моментът, ще обявим годеща си. Харди е на мнение, че медиите проявяват такъв интерес към нас само защото държим отношенията си в тайна.

— Харди! — презрително изрече Аманда. — Какво разбира той?

— На първо място, този човек ме направи известен. Освен това е магистър по журналистика и от дълго време е в бизнеса.

— Искаш да кажеш, в професионалната борба? Защото има голяма разлика между борбата и журналистиката!

— Мен ли целиш да засегнеш с тези думи? — гласът му прозвуча заплашително тихо.

— Съжалявам, ако не си успял да проумееш това, което исках да кажа. Ти ме попита защо съм разстроена и аз ти обясних. Надявах се, че ще ме разбереш.

— Какво да разбира? Че се срамуваш от професията, с която си изкарвам хляба ли?

— Не ми приписвай думи, които не съм казвала!

— Но мислеше точно това, нали? И то достатъчно сериозно, за да опиташ да ме накараш да изоставя предишния си живот! — той нервно закрачи из гостната и започна да пали лампите. — Е, добре, отговорът ми е „не“! Няма да се извинявам пред никого за това, което съм. Не бих го направил дори заради теб! А ти твърде много се притесняваш какво ще кажат за теб хората, Аманда! Просто забрави за тях.

— Лесно ти е да го кажеш! На теб ти стига само да се появиш полугол на арената и всички започват да ръкопляскат. Аз обаче съм

дала всичко от себе си, за да докажа, че мога да се занимавам с обществена и държавна дейност. Дължна съм да пазя своята репутация и доброто име на семейството си. Нима това е осъдително?

— Значи не можеш да се омъжиш за мен, за да не навредиш на репутацията си?

— Брам, та аз съм Таркинтън, а ти си Звероукротителя! Не виждаш ли иронията на тези две противоположности? Успехът в моята професия зависи изцяло от безупречното ми име. Не мога да се омъжа за човек, който пропагандира насилието над другите!

— Аманда, и друг път сме разговаряли за това. Смятах, че още когато оттегли обвиненията си срещу мен, си разбрала, че професионалната борба е само вид забавление. Освен костюма, който нося на арената, всичко останало е както на игрището за ръгби.

— Така смяташ ти. Аз обаче съм твърдо убедена, че има голяма разлика, и няма да се примиря с нея — тя издърпа пръстена от пръста си.

— Аманда, не прави това!

Единствено гордостта ѝ попречи да не избухне в сълзи, когато протегна ръката си и остави скъпото бижу на полицата над камината.

— Съжалявам — промълви и се обърна към вратата.

Брам обаче я спря.

— Ако мислех, че това ще промени нещата, щях да изоставя предишния си живот заради теб. Щях да стана такъв, какъвто искаш. Ала веднъж вече опитах да го направя заради бившата ми съпруга. Борбата е част от мен, от моята същност.

Тя кимна и затвори очи.

— Не трябваше да те моля за това. Беше егоистично и погрешно от моя страна.

— Това значи ли, че ще обмислиш решението си още веднъж?

Аманда въздъхна тежко. Знаеше, че му дължи цялата истина.

— Не. Рискът ще бъде твърде голям.

— Не можеш да бъдеш сигурна. Не си в състояние да предвидиш реакцията на хората.

— Напротив, убедена съм, че репортерите направо ще ме разкъсат. Богс ще ме уволни. Ще бъда порицана от всички — семейството, колегите, приятелите. Не зная как да те защитя пред тях, Брам. И двамата ще бъдем нещастни, също както аз сега.

Брам долови искреността в гласа ѝ. Всичко беше безнадеждно. Той не желаше да се промени, а тя не можеше. Изведнъж усети огромна празнина в гърдите си.

— Не искам да се разделяме. Ала не мога да те виждам, без да те желая за моя съпруга. Ако промениш решението си, знаеш къде да ме откриеш — с тези думи рязко се обърна и излезе от стаята.

За момент Аманда остана загледана след него. След това с несигурни стъпки тръгна към гостната. Трябваше да си иде незабавно, преди да се е разколебала.

„О, татко!“, проплака мислено. „Защо никога не си ми казвал колко е трудно да постъпваш правилно?“

Взе ключовете от джипа, оставени на масичката в антрето, и излезе навън.

Когато най-сетне се качи в черния Чероки, с въздишка изпусна дълго съдържания си дъх. Звукът от вратата, която бе затръшна след себе си, я накара болезнено да трепне. Сякаш всички пътища за връщане назад се бяха затворили за нея.

Септемврийската нощ бе ясна и студена. Новата рокля беше твърде тънка. Но Аманда не усещаше студа. Тишината, която я обгръщаше, много по-силно сковаваше сърцето ѝ.

Тя изтри сълзите си и включи мотора.

От прозореца на спалнята Брам я наблюдаваше как се отдалечава. Ръцете му, пъхнати в джобовете, бяха стиснати в юмруци. Знаеше, че ако ги извади, ще строши стъклото и ще закрепци, че би направил всичко, което тя пожелае, само да се върне. Дълго остана така, вторачил поглед във вече пустата алея, обляна от лунна светлина, над която дърветата ронеха листата си като сълзи.

В сърцето си усещаше приглушена болка. Обърна се и бавно тръгна надолу по стълбите към тренировъчната зала. Запъти се към далечния ѝ край, където беше окачена стара боксова круша, останала от ученическите му години, и започна ожесточено да я удря. След час тя се разцепи с трясък под голите му окървавени юмруци.

Няколко мига Брам остана неподвижен, задъхан, вперил невиждащ поглед в разкъсаната материя. Накрая тежкото му дишане

премина в отчаяно хлипане. Ала дори сълзите не му донесоха желаното облекчение.

След като се изкъпа и преоблече, седна край телефона, поставен на масичката край камината, и зачака.

Остана така до сутринта, отпуснат в широкото кресло, все още запазило нейния аромат, като отправяше горещи молитви към Бога. В краката му лежеше Таша, свита на кълбо.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Аманда вдигна поредната купчина книги от най-горната полица на библиотеката в офиса си и ги струпа на земята. След това, като присвиваше очи срещу заслепяващата слънчева светлина, изпълнила помещението, отиде да спусне щорите.

Тротоарът под прозореца гъмжеше от забързани хора. Всички те имаха свои домове и задължения. Тя също не стоеше със скръстени ръце. Откакто си бе възвърнала благоволението на Богс, дните ѝ бяха изпълнени с работа от сутрин до вечер.

Ала дори това не можеше да прогони спомените.

Отдръпна се от прозореца. Време беше да привърши с разчистването. Всъщност вместо това би трябвало да подготви речта си по делото, което ѝ предстоеше утре, но все не успяваше да се съсредоточи върху нужния текст.

Ръцете ѝ бързо забърсваха праха и подреждаха заглавията. Някои от книгите не бяха разгръщани от дните на следването ѝ.

Ненадейно най-отдолу в купчината откри тънка книжка с поеми, подарени ѝ от нейната майка за един рожден ден преди много години. Поезия — тази дума извика в съзнанието ѝ образа на Таша, препускаща по зелената трева, и засмения мъж, който тичаше след нея. Тя трепна и застина неподвижно. Не биваше да си припомня това тяло, облечено в леопардова кожа, движенията му, изпълнени с мощ и лекота, също като на тигрицата.

Разгърна книжката, обаче думите се размиха пред очите ѝ. Щеше ли някога да престане да мисли за него? Едва ли. Бяха изминали пет седмици от тяхната раздяла, ала той нито за миг не излизаше от ума ѝ. Снощи дори, напук на всяка гордост, беше гледала неговия мач, излъчван по телевизията.

Изтри очи, затвори книгата и понечи да я постави на полицата. Ненадейно от нея изпадна малко листче. Тя премигна и го вдигна. Хартията бе пожълтяла и едно от ъгълчетата беше откъснато. Обърна

го от обратната страна и изведнъж се вкамени, видяла добре познатия почерк.

„Скъпа Манди, ако не можеш да намериш път през препятствието, заобиколи го.

Твой любещ те татко“

Затвори очи, пронизана от дълбока болка. Защо не бе запазила нито една от многобройните бележки, които нейният баща ѝ бе оставял? Написани върху салфетка от някоя правителствена вечеря, смачкана визитна картичка или парче хартия, откъснато от нейните ученически тетрадки, често оставяни край леглото ѝ, за да ги намери, когато отвори очи за новото утро, те бяха като късчета от неговата безценна любов.

Аманда повдигна клепки и отново погледна бележката. Макар и избледняло, мастилото бе съхранило съвета, който сякаш самият ѝ баща беше отправил към нея тъкмо в момента, когато ѝ бе най-необходим.

Брам пристъпи в кръга, очертан от лъча на прожектора. Остана неподвижен в продължение на няколко мига, докато зениците му привикнат със заслепяващата светлина. Не можеше да види тълпата, обаче чу добре познатата въздишка на изумление, изтръгна се от хиляди гърла при неговата поява. Както и при вида на Таша.

Тръгна в такт с ритъма на там-тамите по дългата пътека към ринга. Малко преди да стигне до него се сети, че е забравил да даде знак на Таша да нададе своя рев. Напоследък беше станал много разсеян. Всичко сякаш се изплъзваше от ума му... Освен онези неповторими виолетови очи и руса коса.

Трябваше обаче да продължи да играе ролята на Звероукротителя. Подкани тигрицата да прескочи въжетата на ринга и бързо скочи след нея. Искаше му се мачът да започне по-скоро. Физическото натоварване бе единственият начин да избяга от спомените.

— Дами и господа, моля за внимание. Тази вечер ще присъствате на един рядък и изключителен спектакъл — гласът, звучащ по високоговорителите, беше на Харди! Какво, по дяволите, се бе случило с конференсието? Брам се озърна неспокойно. Защо неговият мениджър не го бе предупредил в какво точно се състои този „изключителен спектакъл“? — Преди да започне мачът-гвоздей на вечерта, ще имате шанс да чуете за първи път истинската история за Красавицата и Звероукротителя — гърмеше гласът на Харди — Брам присви очи и огледа публиката с надеждата да зърне блестящата златиста коса. Навярно тя беше тук!

— Някога, много отдавна, живял един борец-великан, най-големият от всички злодеи на света. Името му било Звероукротителя. Хората се бояли от него и го презирали, защото той заграбвал всичко, което му харесвало — богатства, жени и животни — зрителите нададоха мощен рев. Брам вдигна юмрука си, около който бе обвита стоманената верига. Не би могъл да ги разочарова след прочувственото слово на Харди. — Един ден той видял сред публиката красива жена, и тъй като бил зъл, решил да я задържи само за себе си.

— Само че — прекъсна го женски глас, нежен и същевременно властен — тя не желала това и се съпротивявала на Звероукротителя с всички сили — сред тълпата премина одобрителен шепот. Брам бавно се обърна. Сигурен беше, че гласът принадлежи на Аманда. Навярно тя бе организирала всичко това! — Разбира се, той бил много по-силен от Красавицата. Имал огромни мускули и бил повелител на най-свирепите зверове в царството. Заплашил я, че ако не му се подчинява, ще изпрати най-опасния хищник, тигрицата Наташа, да ѝ отмъсти — чула името си, Таша изрева. Откъм публиката долетя ответен рев. Всички бяха станали на крака, сякаш омагьосани от приказната история. — Макар да треперела от страх — продължаваше Аманда, — красавицата се изсмяла в лицето му, като се надявала да го заблуди, че изобщо не се бои от заплахите му.

Брам стоеше неподвижен в центъра на ринга, изпълнен от непоносимо чувство на напрегнато очакване.

Харди прочисти гърлото си.

— Впечатлен от смелостта на Красавицата, Звероукротителя решил да спечели доверието ѝ. От жесток той станал милостив, от зъл — добър.

— Тогава Красавицата се влюбила в Звероукротителя — продължи Аманда. През смълчаната публика премина въздишка. — Ала, макар да била уверена в искреността на неговата промяна, тя знаела, че останалите хора не му вярват. Затова каза на Звероукротителя, че ако остане при него, ще изгуби честта и доброто си име.

— И така — прекъсна я Харди, — той се съгласил да пусне Красавицата — Брам сведе глава и зарови овлажнелите си пръсти в козината на Таша. В следващите няколко мига щеше да се реши съдбата му. — Красавицата си отишла у дома. Цялото ѝ семейство безкрайно се зарадвало на нейното избавление. Дълбоко в сърцето си обаче тя била засрамена от онова, което направила. Защото не само предала мъжа, когото обичала, но също така изневерила на принципите си. Защото някога, много отдавна, един мъдър човек ѝ казал, че трябва да отстоява онова, в което вярва, независимо какво ще ѝ коства.

Един от бляскавите прожектори, осветяващи ринга, се насочи към зрителите и освети главния вход на арената. Брам обърна поглед нататък и видя Аманда, очертана на фона на черните завеси. Тълпата ахна и се раздвижи, нетърпелива да я види по-добре.

Бе облечена в роклята, която той ѝ бе подарил вечерта, когато ѝ беше предложил да се омъжи за него. Тя проблясваше в златисто и сребристо под ярката светлина и очертаваше стройното ѝ тяло. Свободно пуснатата коса падаше над едното рамо.

— Това е Аманда Таркинтън! — възкликна някой на партера.

Думите му се разпространиха сред публиката с мълниеносна бързина. Дъщерята на великия покоен Джон Бъртрам Таркинтън стоеше пред Макникълъс арена!

Усетила всеобщото напрежение, Таша се изправи на задни лапи и вдигна мощната си глава към крехката фигурка, застанала в горния край на стълбището.

Брам коленичи и прошепна нещо в ухото ѝ. След това свали нашийника и ѝ помогна да скочи на пода. Вирнала високо опашка, тигрицата се затича по пътеката и изчезна в тъмнината.

Всички зачакаха напрегнато. Изведнъж тя отново се появи в лъча на прожектора, осветяващ Аманда, и спря пред нея. След това бавно се надигна, приседна и сложи предните си лапи на раменете ѝ.

Тълпата ахна изумена. А също и Брам, макар да беше виждал и друг път Таша да приветства любимата му по този начин.

Аманда вдигна тънките си ръце и ги зарови в гъстата козина на тигрицата. Таша веднага източи нагоре шията си, за да я почешат. Зрителите се разсмяха и напрежението мигновено се разсея.

Накрая двете бавно тръгнаха надолу по стъпалата. В залата се разнесоха ръкопляскания, които постепенно ставаха все по-силни, все по-мощни.

Брам ѝ подаде ръка и тя се качи при него. Таша я последва с мощен скок. След което изрева и се отърка в краката ѝ. Ала за Аманда явно не съществуваше никой друг, освен любимия човек.

Той пое нейната ръка и я постави на гърдите си. Тя се усмихна, омаяна от силните удари на сърцето му и блясъка, който излъчваха неговите очи. Отвсякъде ги обгръщаше вълна от викове, аплодисменти, прашене на фойерверки и щракане на светкавици. Ала Аманда бе подготвена за всичко това. Всъщност дори разчиташе на репортерите, които щяха да разгласят надлъж и шир новината, че Звероукротителя най-сетне е укротен.

На следващия ден вестниците из цялата страна публикуваха на първа страница снимката на Аманда и Брам, застанали един срещу друг на ринга. Огромните заглавия гласяха:

„КРАСАВИЦАТА ОПИТОМЯВА ЗВЕРОУКРОТИТЕЛЯ“.

А текстът под тях предаваше сензационната история:

„Аманда Таркинтън, дъщеря на убития сенатор — защитник на гражданските права Джон Бъртрам Таркинтън, снощи обяви годеща си с Ейбрахам Мастърсън, известен с професионалния си псевдоним Звероукротителя. Господин Мастърсън, който за

почитателите на професионалната борба бе олицетворение на образа на злото, се закле отсега нататък да бъде „Добрия герой“. Госпожица Таркинтън, заемаща поста помощник-прокурор в Окръжната прокуратура в Денвър, смята да подаде оставка и да се кандидатира за сенатор в своя окръг. Тя също така възнамерява да основе фондация, която да набира средства за защита и подпомагане на застрашените от изчезване животински видове. Макар да заяви, че предстоящата сватба не означава прекратяване на кариерата му в професионалната борба, господин Мастърсън обяви, че ще участва във фондацията заедно с бъдещата си съпруга.“

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.